

50வது ஆண்டை நோக்கி...

மல்லிகை

ஆசிரியர் : டொடுனிக் ஜீவா

**படைப்புக்களை விட -
படைப்பாளிகளை அதிகம் நேசிப்பவர்!**

நவம்பர் 2011

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

விலை 40/-

தீருமண சேவை

15 வருடத் தீருமணசேவை நிகழ்வினை முன்னிடம் வேல் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு!

விபரம்
 சர்வகாலத்துக் கனிமணித் தீருமண, 'மயங்கிவழுவா முயலிவாழ்' முத்த, பழம் புக்க, சாஸ்தீத, உலவழிவாழா சீருமண சேவைகள் / தீருமணத்தீருமண கட்டணக் குறைப்பு, மயங்கிவழிவாழ் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு, மயங்கிவழிவாழ் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு, மயங்கிவழிவாழ் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு.

தொலைபேசி:
 4373929, 2360694, 2360438

முகவரி:
 மயங்கிவழிவாழ் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு

முகவரி:
 8-3-3 நார்தோடு மாநகரம், நல்லாங்குறை, மயங்கிவழிவாழ் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு, மயங்கிவழிவாழ் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு, மயங்கிவழிவாழ் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு.

சுலப மணமங்கள் தெரிவுகூர் சிறந்த முறை கயததிரிவு முறையே! மயங்கிவழிவாழ் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு!

மல்லிகை

தீருமண சேவை அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு, மயங்கிவழிவாழ் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு, மயங்கிவழிவாழ் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு.

சுலப மணமங்கள் தெரிவுகூர் சிறந்த முறை கயததிரிவு முறையே! மயங்கிவழிவாழ் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு!

50 - சுவாமி நாதன்
நோக்கீட்...
தரவே!
390

Mallikai Progressive Monthly Magazine

மல்லிகை மாதாண்டு, உணவகம் வேல் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு, மயங்கிவழிவாழ் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு, மயங்கிவழிவாழ் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு.

201/4, Sri Kathiresan St,
 Colombo - 13.
 Tel : 2326721
 mallikai/ceva@yahoo.com

என் முன் சிந்திப்புகள்

அன்றைய அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு, மயங்கிவழிவாழ் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு, மயங்கிவழிவாழ் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு.

- புதுப் புது அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு, மயங்கிவழிவாழ் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு, மயங்கிவழிவாழ் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு.

நான் வேண்டிய சுவாமி நாதன் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு, மயங்கிவழிவாழ் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு, மயங்கிவழிவாழ் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு.

சுவாமி நாதன் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு, மயங்கிவழிவாழ் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு, மயங்கிவழிவாழ் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு.

புக்க நான்காம் எண்ணில் குற்றம் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு, மயங்கிவழிவாழ் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு, மயங்கிவழிவாழ் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு.

நான் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு, மயங்கிவழிவாழ் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு, மயங்கிவழிவாழ் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு.

இந்த நெருக்கடிகளைக் கண்டு நான் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு, மயங்கிவழிவாழ் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு, மயங்கிவழிவாழ் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு.

மயங்கிவழிவாழ் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு, மயங்கிவழிவாழ் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு, மயங்கிவழிவாழ் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு.

நான்காம் எண்ணில் குற்றம் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு, மயங்கிவழிவாழ் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு, மயங்கிவழிவாழ் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு.

இணைப்புக் கம்பிகளை அகற்றிவிட்டுச் சில காலம் கொப்பித் தாள்களில் மல்லிகையை வெளியிட்டு வந்தேன்.

இந்தப் படுமோசமான யுத்த அவலச் சூழ்நிலையிலும், போக்குவரத்தே மட்டுப் படுத்தப்பட்ட காலகட்டத்திலும் மாதா மாதம் கொழுப்பு மாநகர் வந்து திரும்ப வேண்டிய கட்டாயத் தேவை இருந்தது.

- இவை அனைத்தையும் ஓரளவு சமாளித்துக் கொண்டு, கொழுப்புக்கு வந்து திரும்பினேன்.

இந்த இடைக்கால யுத்த அவலநிலையைக் காரணமாக வைத்துத் தற்காலிகமாக மல்லிகையை இடைநிறுத்திப் பாருங் கள் எனச் சில நெருங்கிய இலக்கிய நண்பர் கள் ஆலோசனை சொல்லிப் பார்த்தனர்.

என் இலக்கிய ஆவேசம் இந்த ஆலோசனைகளை ஒப்புக்கொள்வதை மறுத்தது. தொடர்ந்து முயற்சி செய்ய வற்புறுத்தியது.

எல்லா வழிகளிலுமிருந்து வரும் பண வருமானம் திடீரென அடைக்கப்பட்டு விட்டது. வருமானமற்ற நிலை.

என்னுடன் மல்லிகைக்குப் பலகாலமாகத் தொண்டுழியம் செய்துவந்த சகோதரனின் மாதாந்தச் சம்பளப் பிரச்சினை மண்டையைப் போட்டுக் குடைந்து தள்ளியது.

அடுத்த என்ன செய்வதென்றே தெரியாத அவல நிலை. இரவு படுத்தால், தூக்கம் வராத தினசரிச் சூழ்நிலை.

என்ன செய்வது? இனிமேல் என்ன செய்வது? துணிச்சலாக முடிவெடுத்தேன். கொழும்பிற்குப் போவதுதான் சரியான மார்க்கம். ஓரிரவு முடிவெடுத்தேன்.

வீட்டாருக்கு இதில் சிறிதுகூட விருப்ப

மில்லை. மகன் திலீபன் பேராதனைப் பல்கலைக்கழக மாணவன். மனத் துணிச்சல்காரன்! திட்டமிட்டு செயலாற்றுபவன்.

“நீங்கள் இப்ப எடுத்த முடிவுதான் சரியான முடிவு! எதற்கும் பயப்படாமல் துணிந்து இறங்குங்கள்!” என உற்சாக மூட்டி என்னை ஊக்கப்படுத்தினான்.

ஓர் இரவு புறப்பட்டு, கொழுப்பு மாநகர் வந்தடைந்தேன். யூத்தம் பின் நின்று துரத்தியது.

கையில் சில மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகள். பையில் நானெழுதும் பேனா. இவற்றுடன் ஒருநாள் திங்கட்கிழமை காலை ஆறு மணியளவில் கொழுப்பு மாநகர் வந்து சேர்ந்தேன்.

கைவசம் எத்தகைய திட்டமேதும் இல்லை. அடுத்து என்ன செய்வது? என் பதே கேள்விக்குறியாக மனதில் தொக்கி நின்றது.

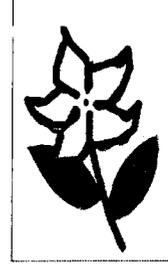
- இருந்தும், நெஞ்சில் எந்தவிதமான பதட்டமும் இல்லை.

நான் உள்பூர்வமாக விசுவசிக்கும் இலக்கிய நேசிப்பு எனக்கேற்ற தகுந்த வழிகாட்டும் என மனப்பூர்வமாக நம்பியே, கொழுப்பு மாநகரில் காலடி வைத்தேன்.

இனித் தொடர்ந்து கொழுப்பு மாநகரை வாழ்விடமாகக் கொண்டு இயங்கி வர வேண்டும் என நெஞ்சார்ந்த நினைப்புடன் செயலாற்றத் தொடங்கி விட்டேன்.

படைப்பாளிக்கு அவன் அவன் பிறந்து வளர்ந்த மண்தான் சொர்க்கம்! ஆனால், இலக்கியச் சஞ்சிகையாளனுக்கோ தலைநகர்தான் பல வகைகளிலும் வசதி வாய்ப்புக்களைப் பெருக்கித் தரும்.

புதுவகையானதோர் இலக்கிய அலட்சியம்!

நினைக்க நினைக்க ஆச்சரியம் கலந்த விசித்திரமாக இருக்கின்றது. எரிச்சலூட்டுவதாகவுள்ளது.

ஸ்ரீ லங்கா சாஹித்திய மண்டல ஆண்டுப் புத்தகப் பரிசளிப்பு விழாவுக்காயினும் சரி, அல்லது இந்து கலாசாரத் திணைக்களத்தினர் நடத்தும் விழாவுக்காயினும் சரி, பொதுவாக இந்த மண்ணில் மக்களால் அங்கீகரிக்கப் பெற்ற எழுத்தாளர்களுக்கோ அல்லது படைப்பாளிகளுக்கோ அழைப்பிதழ் ஏதும் கிடைக்கப் பெறவேயில்லை.

இந்த அலட்சியமான ஒதுக்கீட்டுக்கு அடிப்படைக் காரணம்தான், என்ன?

இந்த மண்ணில் ஆண்டாண்டு காலங்களாக மக்களுக்காக இலக்கியம் படைத்து வந்த படைப்பாளிகளின் நீண்டகாலப் போராட்டத்தின் வடிவம்தான் ஸ்ரீ லங்கா சாஹித்திய மண்டலத்தின் வருகை.

1960இல் முதன் முதலில் படைப்பு இலக்கியத்திற்கான பரிசைப் பெற்றுக் கொண்டவர்தான் மல்லிகை ஆசிரியர். அத்துடன் பல ஆண்டுக் காலமாக அதன் கமிட்டி உறுப்பினராகவும் இயங்கி வந்துள்ளார். தொடர்ந்து இந்த மண்ணில் 47 ஆண்டுக் காலங்களாக மல்லிகை என்ற மாத இதழை வெளியிட்டு வருகிறார். ஆனால், அவருக்கே அழைப்பிதழ் இல்லை.

அத்துடன் இந்துக் கலாசார அமைச்சினால் சமீபத்தில் ஏற்பாடு செய்து தமிழ்ச் சங்கத்தில் நடைபெற்ற பிரித்தானியர் ஆட்சியும், நவீன மயமாக்கலும் என்ற நிகழ்வுகளில் கலந்துகொள்ள இந்த நாட்டுப் படைப்பாளிகளுக்கு அழைப்பே அனுப்பப்படவில்லை.

இந்த ஒதுக்குதலுக்கு அடிப்படைக் காரணம்தான் என்ன?

அலட்சியமா? அல்லது திட்டமிட்ட காயினிடறலா?

மக்களின் வரிப்பணத்தில் இயங்கும் இந்த இலக்கிய நிறுவனங்கள் பொறுப்புடன் சிந்தித்துச் செயற்பட வேண்டும்.

கடந்த அரை நூற்றாண்டு காலங்களுக்கு மேலாக, இலக்கியத்திற்கென்றே விலை கொடுத்து வாழும் எழுத்தாளர் சக்தி எப்படிப்பட்டதென்பதை உணர்ந்தவர்களிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வதே சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கும் நல்லது. இலக்கியத்திற்கும் நல்லது.

மட்டும் தேங்காய்ப் பூவுமான

மூதூர் முகைதீன்

—திக்குவல்லை கமால்

புலாவி ஆசிரிய கலாசாலைப் பயிற்சிக் காலம் தந்த உள், வெளி இலக்கிய உறவு இன்றுவரை நீடித்து நிலைப்பதை நினைத்துப் பார்க்கும் போது மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. அத்தகையதொரு உறவுக்காரராகவே மூதூர் முகைதீனைப் பார்க்கிறேன்.

மூதூர் என்றவுடன் வ.அ.இராசரத்தினமும் 'தோணி'யும் ஞாபகம் வரும் காலம் அது. அந்த மகா படைப்பாளியையும் அவர் வாழ்புலத்தையும் அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற வேட்கையில் கிடந்த எனக்கு, முகைதீன் நல்ல தீனியாக அமைந்தார். அது அவரோடு மட்டும் எல்லைப்பட்டு விடாது எம்.ஐ.எம்.மஹ்மூர், அமானுல்லா, உபைதுல்லா, கலை மேகம் இபுராஹீம், அகாக்கான் என்று விரிந்து சென்றது.

தினபதி சிறுகதைத் திட்டத்தின் மூலம் அறிமுகமாகிய போதும், அவ்வப்போது சிறுகதை, உருவகக் கதைகளென்று எழுதியபோதும், தன்னையொரு கவிஞனாகவே முகைதீன் நிலைநாட்டிக் கொண்டுள்ளார்.

'முத்து' என்ற புதுக்கவிதைக் குறுந்தொகுப்பே இவரது முதலாவது வெளியீடு. அதில் எனது கருத்துரையும் இடம்பெற்றுள்ளது. எழுபதுகளில் ஏற்பட்ட புதுக்கவிதைப் பிரவாகத்தின் வெளிப்பாடென்று இதனைக் குறிப்பிடலாம்.

முகைதீனோடு ஏற்பட்ட தொடர்பின் காரணமாகப் பின்னர் மூதூர் செல்ல நேர்ந்தது. திருமணத்தின் பின் மனைவியோடு கடல் கடந்து சென்ற மிக நீண்ட பயணம் அது.

இலக்கிய உலகில் வளர்ந்துவரும் இளம் பிரபலமான எனது வரவை அறிந்து, ரசிகர்கள், முகைதீன் வீட்டைச் சுற்றி வளைத்துவிட்டார்கள். நீண்ட நேரம் இலக்கியக் கருத்தால் நடைபெற்றது. அடுத்தநாள் மூதூரின் இயற்கை வளத்தைச் சைக்கிளில் அழைத்துச் சென்று காண்பித்தார்கள். பஸ்ஸேறிச் சென்று சேருவிளையையும் சுற்றி வந்தோம். 'அப்படியொரு காலம்' என்று மெய்சிலிர்க்க வைக்கின்றது.

வ.அ. இராசரத்தினத்தை அவரது வீட்டுக்குச் சென்று நேரில் சந்திக்கக் கூடிய வாய்ப்பு அங்கு கிட்டியது. அவரோடு மிக நெருக்கமாகச் செயற்பட்டு இலக்கிய நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டவர். இவர் மூதூர் மண்ணின் இலக்கியத் தொடர்ச்சியையும் சுமந்து நிற்பவர்.

மல்லிகை நவம்பர் 2011 ஐ 4

மூதூர் எழுத்தாளர் ஒன்றியத்தின் தலைமைத்துவத்தைப் பொறுப்பேற்று, இளம் தலைமுறையினரை அரவணைத்துச் செயற்பட்டு வருகிறார்.

பல்வேறு மட்டங்களில் நடாத்தப்பட்ட இலக்கியப் போட்டிகளில் பங்குபற்றி, ஏராளமான பரிசுகளைப் பெற்றுள்ளார். காலசார அமைச்சு, அரசு ஊழியரிடையே நடாத்திய போட்டிகளில் பல தடவை பரிசு பெற்றுள்ளார். தகவல் சிறுகதைத் தேர்வில் பரிசு பெற்றமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இவரது தகைமையை மதிப்பீடு செய்து இலங்கை அரசு 'கலாபூசணம்' பட்ட மளித்து கௌரவித்துள்ளது.

இவரது கவிதைகள் ஆங்கில, சிங்கள மொழிகளில் மொழி பெயர்த்து பிரசுரிக்கப் பட்டுள்ளன.

காலாதிகாலமாக தமிழ் மக்களும் முஸ்லிம் மக்களும் ஒன்றாக உறவாடி வாழ்ந்த பூமியே, மூதூர். இனத்துவமோதலால் ஏற்பட்ட கொடுமையை அவரால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. 'பிட்டும் தேங்காய்ப் பூவும்' என்பது முகைதீனின் கவிதைத் தொகுதியொன்றின் பெயராகும். இந்த மகுடக் கவிதை கூட தமிழ்-முஸ்லிம் உறவையே பேசுகின்றது.

கடைசியாக வெளிவந்த 'ஒரு காலம் இருந்தது' தொகுதியில் கூட, மனக் கவலையையும் ஆதங்கத்தையுமே பெரும் பாலான கவிதைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

நான்கு கவிதைத் தொகுதிகளைத் தந்துள்ள மூதூர் முகைதீன், சிலகாலமாக 'ஓசை' என்ற கவிதைச் சஞ்சிகையையும்

நடாத்தி வருகிறார். 'படிமம், குறியீடு என்று விளங்காத கவிதை எழுதுவது புதுக் கவிதையின் பிறப்புக்கே பங்கம் விளைவிப்பதாகும்' என்ற கருத்துடைய முகைதீன், அதனை அடியொற்றியே 'ஓசை'க் கான கவிதைகளைத் தெரிவு செய்கிறார். இதுவரை பன்னிரண்டு இதழ்களுக்கு மேல் வெளியிட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

கணித ஆசிரியராக ஆரம்பித்த முகைதீன் படிப்படியாக முதலாம்தர அதிபராகப் பதவி உயர்வு பெற்று, பல்வேறு பாடசாலைகளில் கடமையாற்றிய அநுபவப் பழமாக தற்போது ஓய்வு பெற்றுள்ளார்.

அரசு ஊழியத்தில் ஓய்வு பெறுவது, இலக்கிய ஊழியத்துக்கு அதிக நேரத்தைப் பெற்றுத் தரும் என்ற வகையில் எங்களுக்கு மகிழ்ச்சிதான்.!

எழுபதுகளிலேயே தெளிவான கருத்தியலை உள்வாங்கி அந்த வகையிலேயே தனது படைப்புக்களை உருவாக்கி, செயற்பட்டு வருபவர் முகைதீன். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம், மல்லிகை முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் என்று தனது உறவை இன்றுவரை பேணி வருபவர்.

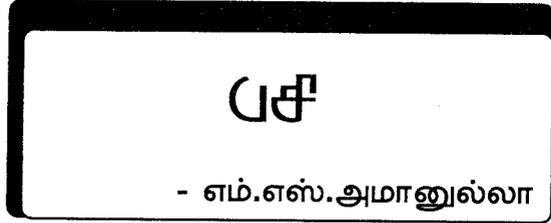
நாற்பதாண்டுகளுக்கு மேலான அவரது இலக்கியப் பணியை மதித்து, கிழக்கு மாகாண சபை இவ்வாண்டுக்கான சாகித்திய விழாவின் போது, முதலமைச்சர் விருது வழங்கி கௌரவிக்கத் தெரிவு செய்துள்ளமை மிகப் பொருத்தமானதே.

அவர் பணி வாழ்கவென நாமும் வாழ்த்துவோம்.

மல்லிகை நவம்பர் 2011 ஐ 5

பெரிய பாறாங்கல்லின் மீது ஒன்பது அங்குல மலைக் கல்லை வைத்து அதன்மேல் அரிதட்டை வைத்து சுத்தியலால் ஒங்கி அடிக்கின்ற போது, சின்னத் துக்களாக சிதறி உதிரும் - அவளது கனவுகளைப் போல...

ஆனால் இன்றைக்கு அது நடக்கவில்லை. கல் அசையவில்லை. பூமணியால் அது முடியவில்லை. சுத்தியல் பாறாங்கல்லோடு கதை பேசிவிட்டு கீழே விழு கின்றது. இயலாமையின் வெளிப்பாடு.

வேலை முடிய வேண்டுமே... இல்லாவிட்டால் கூலி கிடைக்காதே. மலையடிவாரத்தில் குந்தி இருந்து இந்த கொய்ந்திற் கல் உடைக்கும் வேலையும் இல்லையென்றால் தினசரி கிடைக்கும் கஞ்சிக்கும் சோற்றுக்கும் தண்டாட வேண்டும்.

ஆற்றாமையோடு திரும்பியும் சுத்தியலை ஒங்கி அடித்தபோது சுத்தியல் இலக்குத் தவறி பெருவிரலைப் பதம் பார்த்துவிட்டது.

இரத்தம் கசியத் தொடங்கிவிட்டது. சும்மாடு சுத்தும் சீலையில் ஒரு துண்டைக் கிழித்து காயத்திற்குக் கட்டுப் போட்டாள்.

ஆனாலும், இரத்தம் வழிந்துகொண்டே இருந்தது. பசி வேறு. இரண்டு நாட்களாக அன்னம் தண்ணி ஒன்றுமில்லை. நிறுவனங்கள் கொடுத்த புழுங்கல் அரிசியும் தீர்ந்துவிட்டது. அவர்களும் கொஞ்சக் காலமாக நிவாரணத்தை நிறுத்தி விட்டார்கள்.

காலையிலும் ஏதும் சாப்பிடாமல்தான் வேலைக்கு வந்தாள். குஞ்சுத்தம்பியும் இரவில் இருந்தே அரற்றிக்கொண்டுதான் இருக்கிறான்.

இண்டைக்கெண்டாலும் பிர அரிசி போட்டு கஞ்சி வை. நான் அடுத்த வளவுக்காரரட்ட தேங்காயொன்று கடன் வாங்கி வாறன்.

பத்து வயசுப் பொடியன் பசி தாங்குவானா? வீட்டில் அரிசி இல்லையென்றால் வேலியோரத்துப் பப்பாசியில் இளங்காயைக் குத்திக்கொண்டு வருவான். தோல் போக சீவி கொதி நீரில் அவித்து உப்பு மிளகாய் போட்டு தின்னத் தொடங்கிவிடுவான்.

அவளால் அதெல்லாம் முடியாது. ஏதாவது வித்தியாசமாகச் சாப்பிட்டால் நெஞ்சுக் கூட்டுக்குள் சளி கட்டிக் ஓகாள்கிறது.

இப்படித்தான் ஒருதடவை அல்லைக் குளத்தில் பொடியன்களோடுப் போய் ஒல்லிக்காயும், தாமரைப் பிஞ்சு மாகக் கொண்டு வந்தாள். அவித்து இறக்கி இவரும் ஒருபிடி சாப்பிட்டாள். அன்று இரவு முழுக்க வயிற்றில் குமட்டல். இரவு இரவாக வாந்தி. கள்ளி முள்ளில் விழுந்த பழஞ்சேலையை உருவி எடுப்பது போல நெஞ்சில் வலி. காறித் துப்பி விட்டாள். அதன் பிறகு வித்தியாசமான உணவுகளைத் தூரமாக்கி எறிந்து விட்டாள்.

ஆனாலும் பசி அடங்க வேண்டுமே... சோளங் கொட்டையை உடைத்துப் பொடியாக்கிக் கஞ்சி காய்ச்சிக் குடிப்பாள். அமிர்தமாக இருக்கும். அதுவும் எத்தனை நாளைக்குப் போதும். இன்றைக்கு காலையிலும் சாப்பிடவில்லை. இரண்டு நாளாகி விட்டது. குடத்து நீரை வயிறு நிறையக் குடிப்பதோடு சரி.

இன்றைக்கு வெள்ளிக்கிழமை. கணக்குப் பார்த்து காசு தந்துவிடுவார்கள். அரிசி வாங்குவதுதான் முதல் வேலை. பச்சை மிளகாயும் போட்டு கொதிக்க கொதிக்க கஞ்சி காய்ச்சி, விலிம்பிக் காயை நாக்கில் தொட்டு வைத்துக்கொண்டு வயிறு முட்டக் குடிக்க வேண்டும்...

ஆனால் இன்றையப் பொழுது வரை குடல் தாங்குமா? குஞ்சுத்தம்பியை நினைத்த போதுதான் அவளுக்கு இன்னமும் கவலை ஏற்பட்டது.

இன்னமும் தன்னைப் பெற்றவள் என்றுதான் நினைத்துக்கொண்டு இருக்கிறாள். அம்மா என்று வாய்நிறையக் கூப்பிடுகிற போதும், தாய்மை உணர்வுக்கும் மேலாக தனக்கு குழந்தை இல்லையே என்ற வருத்தத்தையும் மறந்து போகிறாள்.

மலைக்குப் போய் வாறன் என்று போனவர்கள் கைக்குழந்தையை தன்னோடு கூட்டிச் செல்லவில்லை. 1993 பேரலையில் லோஞ்ச் புரண்டபோது இருவருமாக இறந்து போனார்கள். செய்திதான் கிடைத்தது. உடல் ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. அப்போது ஆறு மாதக் குழந்தை அவன்.

மலடியாக இருந்தவள் குஞ்சுத்தம்பியை மகனாக வரித்துக்கொண்டாள். அவளது மழலையும் வளர்ச்சியும் தனது வறுமையையே மறக்கச் செய்து விட்டது.

அவனுக்கு படிப்பு ஏறவில்லை. விளையாட்டுப் புத்தி. பிள்ளைகளோடு சேர்த்து இல்லை. பேச்சு குறைவு. தானும் தன்னுடைய சோலியுமாக குஞ்சுத்தம்பி வளர்ந்தான். வாலிபனுக்குரிய மிடுக்குகள் ஏதுமின்றி நோஞ்சா னாகவே இருந்துவிட்டான். அதனாலென்ன இன்னமும் அவனை உச்சி முகர்ந்து உணவு ஊட்டி உள்ளம் குளிர்ந்துவிடுவான்.

கல்குவாரிக்குப் பக்கத்திலேயே தண்ணீர்ப் பாளை நிறைத்து வைக்கப் பட்டிருந்தது. திருப்பியும் தண்ணீரையே வார்த்துக் குடித்தாள்.

“என்ன புள்ள இண்டைக்கு கிழமைக் காசு தருவாங்களோ?”

“ஏன் அண்ணன் வழக்கமா வெள்ளிக்கிழமை கணக்குப் பார்த்து காசு தாறது வழக்கம்தானே?”

“இல்ல, நம்மட முதலாளிக்கு வயிற்றில ஏதோ கட்டி எண்டு ஒப்ப ரேசனுக்கு மலைக்குக் கொண்டு போன வங்களாம். அவர் வந்துதான் காசு தரணும்.”

“அது சுணங்காது. நேத்தைக்கு அவர் மகன் வந்து கணக்கெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு போனது. நீங்க அந்த நேரம் இங்க இல்ல. உங்கட மரு மகன் உடைச்ச கல்லுக் கணக்கெல் லாம் குடுத்துட்டார். இண்டைக்கு நம்பிக்கையாகக் காசு கிடைக்கும். நான் அந்தக் காசுத்தான் நம்பியிருக்கிறேன்.”

“ஏன்?”

“ரெண்டு நாளாச்சண்ணே வீட்ட அரிசி பொங்கி. பாணையில அரிசியும் இல்லை. கையில் காசும் இல்ல. குஞ்சுத்தம்பியும் ரெண்டு வாட்டுரசுக்க கடிச்சிட்டு வேலைக்கு ஓடுறான்.”

“குஞ்சுத்தம்பி உன்னோடையே நிப் பாணே... எங்க பொடியணைக் காண யில்லை...”

“அவன் இங்க வரல்ல. பக்கத்து மலையில யாரோ புதுசா குவாரி எடுத் திருக்கிறாங்கள். ஒன்பது இஞ்சில - அத்திவாரக் கல்தான் உடைக்கிறாங்கள். அங்கதான் அவனும் புதுசா வேலைக் குப் போறான்.”

ஒரு வாய்க்கு வெத்திலை இவர் கிட்ட கிடைச்சால், புளிச்ச வாய்க்கு நல்லா இருக்கும் எண்டு யோசித்தார். கேட்க மனமில்லை. அதற்குள் தலை சுற்றத் தொடங்கிவிட்டது. உடைச்ச வைத்திருந்த கல் குவியல் மேலே சாய்ந்து விழுந்தார். அதற்குள் அவர் ஓடிவந்து தாங்கிக் கொண்டார். தண் ணீர் தெளித்து மயக்கம் தெளிய வைத் தார். ஒரு மிட்டு தண்ணீர் வயிற்றில் இறங்கியது. அடிவயிற்றில் தில்லம்பால் பட்டதுபோல எரிவு கண்டது. வயிற் றுக்குள் பல்லி ஊர்வது போல குடல் புரண்டு அரித்தது.

எத்தனை நாள்தான் சாப்பிடாமல் இருப்பது.

கிழமையில் ஒருநாள் கிடைக்கும் கூலியில் சாப்பாட்டுக்குத்தானே செல வழிக்கிறான். வேலையாவது தினமும் கிடைக்கிறதா? தன்னோடு சேர்ந்து குஞ்சுத்தம்பியும் பட்டினி கிடக்கிறான். குஞ்சுத்தம்பி உழைக்கத் தொடங்கின பிறகாவது தன்னுடைய கஷ்டம் தீருமோ எனவும் அவள் மனம் யோசிக் கத் தொடங்கியது.

அவளால் நிமிர்ந்து இருக்கவும் முடியவில்லை.

“புள்ள என்ன சாப்பிட்டியா?”

இவருக்கும் தன்னுடைய வறுமை புரிந்துதானே இருக்கும். அதைத்தான் கேட்கிறாரோ? சாப்பிடவில்லை என்று சொன்னால் மட்டும் இவரால் என்ன உதவி செய்துவிட முடியும்? அவரும்

தன்னைப் போல தினமும் கைகளைக் கசக்கி சாப்பிடுபவர்தானே...

“என்னம்மா காலமே ஏதும் சாப் பிட்டு வந்தினியா?”

இதற்கு என்ன பதில் சொல்லப் போகிறான்? தலையை மேலும் சீழு மாக ஆட்டி வைத்தார். இல்லை என் பது போலவும், ஆம் என்பது போல வும் இருந்தது. ஆனால் அவரால் எதை யும் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

“நேரத்தோட வீட்ட போய்ச் சேரம்மா... கிழமைக் காசு வந்தால் நான் வாங்கிக்கொண்டு தாறன்.”

அவர் போய்விட்டார்.

அவளுக்கு உடல் முழுக்கச் சோர் வாக இருந்தது. அடித்துப் போட்டது போல உடல் முழுக்க வலியாக இருந் தது. எழுந்து நடந்து வீடு போய்ச் சேர் வதே அவளுக்குச் சந்தேகமாக இருந்தது.

இன்றைக்கு வேலைக்கு வராமல் விட்டிருக்கலாமோ? கிழமைக் காசை, அவர் சொன்னது போல குஞ்சுத் தம்பியை விட்டு வாங்கி இருக்க லாமோ? அவளுக்கு ஒன்றையும் நிதானிப்பதற்கு முடியவில்லை.

கண்களுக்குள் மின்னெட்டாம் பூச்சி பறக்கிறது.

குஞ்சுத்தம்பிக்கும் இண்டைக்கு கிழமைக் காசு கொடுத்தால் எவ்வளவு ஆறுதலாக இருக்கும்? ஆனால் குடுப் பார்களா? எப்படிக் குடுப்பார்கள்? இரண்டு நாட்களாகத்தானே அவன் வேலைக்குப் போகிறான்?

இப்பொழுது ஒரு அகப்பைச் சோறு இருந்தால் எவ்வளவு ஆறுத லாக இருக்கும்? வாயில் எச்சில் ஊறு கிறது.

பச்சை அரிசிச் சோற்றின் மீது சுத்தரிக்காய் பொரித்து வைத்து, பொன் னாங்கணிக் கீரைச்சுண்டலும், சுங்கான் மீன் பால்சொதியுமாகச் சாப்பிட்டால் எப்படி இருக்கும்...? அவளுக்கு கண் ணில் ஈரம் கசியத் தொடங்கியது.

அவர் இருக்கும்போது அப்படித் தான் அவர்கள் பகல் உணவு இருந்தது. அருவி வெட்டும், மீன் பிடியும், கரு வாடு போடுதலும், வயல் வேலை யென்றும், பசுமாடு என்றும் சந்தோச மாகத்தான் இருந்தார்கள்.

கண்களில் அருவியாக நீர் கொட் டியது. விசித்து விசித்து அழுதான். காலையில் குரக்கன் ரொட்டியும், பழங் கறியும் வேணும், அவருக்கு! புள்ள புள்ள என்று என்னோட எவ்வளவு இரக்கமாக இருந்தார். அவரே எனக்கு ஒரு புள்ள போல்தான். பசுமாடு வர வில்லை என்று தேடிக்கொண்டு செக்கல் நேரத்தில் வாய்க்கால் ஓரமாப் போனவர்தான்... அதோட அவரும் இல்ல... என்ட வாழ்வும் இப்படிச் சேழிந்து போயிற்று...

இனி குஞ்சுத்தம்பி ஆளாகி, உழைக்கத் தொடங்கி...

வெப்பத்தை வாரி இறைச்சுக் கொண்டு கச்சான் காற்று கோபமாக சுழன்றடிக்கிறது. வாயெல்லாம் காய்ந்து - கனம் புட்டி வெடிப்பது போல

திட்டுத் திட்டாக அரித்து எரியத் தொடங்கியது.

நாக்கால் உதட்டைத் தடவி ஈரப் படுத்தப் பார்த்தாள். அவளால் முடிய வில்லை.

யாராவது கையைப் பிடித்துத் தூக்கி நிமிர்த்தி வரம்பில் இருப்பாட்டினால் நன்றாக இருக்கும் என்று தோன்றிற்று.

கிழமைக் காசு வாங்கிக்கொண்டு வீடு போய்ச் சேருவோமா என்பதே அவளுக்குச் சந்தேகமாக இருந்தது.

பாணைத் தண்ணீரும் எட்டாக் கனி போல தூரமாகி - விலகி இருந்தது. தவழ்ந்து தவழ்ந்து சென்று பாணைத் தண்ணீரைச் சிரட்டையில் வார்த்துக் குடித்தாள். தண்ணீர் இறங்கியதும், தேனீர்க் கடை பொயிலருக்குள் கொதிப்பது போல வயிறு எரியத் தொடங்கியது.

ஒரு வாட்டு ரொட்டி, ஒரு பணில், ஒரு அகப்பைச் சோறு, அவளுக்கு இப்போது கிடைத்தால் அதுவே சொர்க்கம் போல இருக்கும்.

ஆற்றாமையால் அழத்தொடங்கினாள்.

பரபரப்போடு ஆட்டோ ஒன்று வந்து நிற்கின்றது. கல்குவாரி ஆட்கள் மகிழ்ச்சியோடு இறங்குகிறார்கள்.

சுடச்சுட பார்சல் உணவொன்றை அவள் கைகளில் திணிக்கிறார்கள்.

“புள்ள பசியெண்டு காலயில் அரற்றிக் கொண்டிருந்தாய். இப்படி

பார், சர்க்கரைப் பொங்கல். சுடச்சுட இருக்குது. விரிச்சு சாப்பிடு புள்ள.”

“என்ன விசேசமாம் அண்ணா?”

“முதலாளிக்கு ஆபரேசன் நடந்தது தானே. இப்ப நல்ல குணமாகி வீடு வந்துவிட்டார். அதுக்காக சந்தோசம் செய்றார். சர்க்கரைப் பொங்கல் மணக்க மணக்க முந்திரிப் பருப்பெல்லாம் போட்டு வந்திருக்கு. சாப்பிடு புள்ள. நான் போய் தண்ணி எடுத்திட்டு வாறன்.”

அவளுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. எப்போது பார்சலைப் பிரிப்போம். எப்போது வாயில் அள்ளிப் போடுவம் என்றிருந்தது.

கண், தலையெல்லாம் இருட்டிக் கொண்டு, குடல் இரைப்பையை அரித்துக்கொண்டு இருக்குமாப் போல் உணர்ந்தாள்.

பார்சலைப் பிரித்து சுடச்சுட நாலு விரலால் பொங்கலை அள்ளி வாய்க்குள் வைத்தாள். அந்த நேரத்தில் குஞ்சுத்தம்பி கூவிக்கொண்டு வந்தான்.

“அம்மோவ்...”

அவளுக்கு மனசு தடுமாறத் தொடங்கியது. தனக்கு இருக்கின்ற அகோரப்பசிக்கு இந்தப் பொங்கல் எந்த மூலைக்குக் காணும்? முழுசாகச் சாப்பிட்டால்தான், வயிற்றில் புரளுகின்ற வலி குறைந்து, குடல் நிமிரும்.

அவசரம் அவசரமாகப் பார்சலை மூடி, பன்னைக்குள் திணித்துவிட்டு, ஒன்றும் தெரியாதது போல நிமிர்ந்தாள்.

“என்னமா, பன்னைக்குள்...?” குஞ்சுத்தம்பி.

“அது ஒண்ணுமில்லடா, வெத்தில பாக்க மடிச்ச வெச்சனான்.”

குஞ்சுத்தம்பிக்கு மூச்சு வாங்கியது. பசியோ?

“அம்மோவ்... கல்குவாரில் யாரோ வந்து பொங்கல் குடுத்தாங்கம்மா. நீ ரெண்ட நாளை பட்டினியா இருக்கியே. அதுதான் கொண்டு வந்தனான். வாம்மா, ஆளுக்குப் பாதியாகச் சாப்பிடுவோம்...”

அவள் திடுக்கிட்டாள். அவளது மனச்சாட்சி குறுகுறுக்கத் தொடங்கியது. அவனின் பசி அறிந்தும், தனது பசியை மட்டுமே பெரிதுபடுத்திய தனது குறுகிய மனப்பான்மையை நினைத்து குமுறி குமுறி அழத்தொடங்கினாள்.

“ஏனம்மா அழுகிறாய்?”

மறுபடியும் கேவிக் கேவி அழுதாள். பன்னைக்குள் மறைத்திருந்த சர்க்கரைப் பொங்கல் பார்சலையும் குஞ்சுத்தம்பியின் கைகளில் திணித்து விட்டு,

“நீயே இரண்டையும் சாப்பிட்டா ராசா” என்றாள்.

“அப்ப உனக்கு?”

“எனக்கு பசியில்லடா. எனக்கு இனி பசிக்காதடா.”

குஞ்சுத்தம்பி இரண்டு பொங்கல் பார்சல்களையும் கைகளில் வைத்துக் கொண்டு இரண்டு நாட்களாகப் பட்டினியாக வாடிப்போயிருக்கும் தாயை ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தான்.

குஞ்சுத்தம்பியின் பாச உணர்வுக்கு முன் தான் தாழ்ந்து போய்விட்டதாக தலைகுனிந்து நின்றாள். கண்ணீர் பெருகி கன்னங்களில் கோடு இழுத்து நின்றது.

முக்கிய குறிப்பு :

மல்லிகையின் 47-வது ஆண்டு மலர் தயாராகின்றது.

ஆண்டு மலருக்குக் கதை, கவிதை, கட்டுரை எழுத ஆர்வமுள்ள அத்தனை படைப்பாளிகளும் எழுத்தாளர்களும் இப்போதே தத்தமது படைப்புகள் ஊடாக எம்முடன் தொடர்பு கொள்வது பெரிதும் விரும்பத்தக்கதாகும்.

காலம் கடத்துவதைத் தவிர்த்து, இப்போதே மல்லிகையுடன் தொடர்பு கொள்ள முயற்சியுங்கள்.

- ஆசிரியர்.

தமிழுலகம் போற்றும் திருக்குறள் நூலைப் புதிய முறையில் ஆய்வதிலும், அவரது நண்பர்கள் இணைந்து வெளியிடத் திட்டமிட்டிருக்கும் அவரது சிறுகதைத் தொகுப்பிலும், சமயங்கள் சம்பந்தமான ஓர் ஆய்விலும் தனது முழுக்கவனத்தையும் செலுத்திக் கொண்டிருந்தார். அவரது விருப்பப்படி சமய மேற்கோள் காட்டுவதற்காகப் புனித திருக்குர் ஆன் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு நூல் ஒன்றை கொண்டாடும் சேனையில் நானும் நண்பர்கள், கே.பொன்னுத்துரையும், மேமன் கவியும், ஸ்ரீதர்சின் ஆகியோரும் நேரடியாகச் சந்தித்துக் கையளித்தோம்.

எனது புகைப்படம் மல்லிகை அட்டையில் வெளியிடப்பட வேண்டும் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டிருந்தது.

அட்டைப்பட அறிமுகக் கட்டுரையை நந்தி அவர்கள்தான் எழுத வேண்டும் என்ற முடிவு செய்து, அவர்களுக்கும் அறிவித்திருந்தேன்.

ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு காலை 7.00 மணியளவில் தொலைபேசி அலறியது.

துரைவி பதிப்பகத்திற்குப் போக ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்த நான் ரிஸீவரை எடுத்தேன். மறுமுனையில் நந்தி பேசினார்.

“... தம்பி உம்மைப் பற்றிய அறிமுகக் கட்டுரையை எழுதி விட்டேன். அதை எழுதுவதில் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. இரண்டொரு நாட்களில் உமக்குத் தபாலில் வந்து சேரும். கிடைத்தவுடன் தொடர்பு கொள்ளவும்.” அதைப் படித்ததும் புல்லரித்துப் போய்விட்டது. அதுதான் அவ

ரது வாழ்நாளில் எழுதிய இறுதி இலக்கியக் கட்டுரையாக இருக்குமோ! என்று இப்பொழுது யோசித்துப் பார்க்கிறேன்.

கடிதம் எழுதினால் உடனே மறுமொழி எழுதுவது பேராசிரியர் நந்தியின் உயர் பண்பு. இந்த உயர் பண்பு இன்றைய இலக்கியவாதிகள் பலருக்கில்லை.

ஓரிரு மாதங்களில் மீண்டும் கொழும்புக்கு வருவார் என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

இனி நந்தி அண்ணாவை எப்பொழுது சந்திக்கப் போகிறோம்?

அந்த அறிமுகக் கட்டுரையை மீண்டும் ஒருமுறை படித்துப் பார்க்கிறேன்.

“தம்பி ஆபீஸ், உங்களுக்கு எனது மனமார்ந்த வாழ்த்துக்கள்!” என்று அழுத்தமாக எழுதி அடியில் கோடிப்பட்டிருந்த வரிகள் என் மனதை உலுக்கி விட்டது.

அவரது இறுதி யாத்திரைக்கு முன் எழுதப்பட்ட வரிகளா அவை!

பேராசிரியர் நந்தி அண்ணாவை நான் முதன் முதலில் எப்பொழுது சந்தித்தேன் என்று சற்றுப் பின்னோக்கிச் சிந்தித்துப் பார்க்கிறேன்.

இலக்கிய ஆர்வம் மிகுந்த கால கட்டம் அது!

கதைகள் எழுதி முடிந்ததும் இலக்கிய நண்பர்களுக்குப் படித்துக் காட்டி, அவர்களது கண்ணோட்டத்தில் கருத்துக்களைப் பெற வேண்டும் என்ற வகையில், நண்பர் இர.சந்திரகேசகர சர்மாவின் இல்லத்தில், “இலக்கியக் கனதி” மிக்க அந்தப்

புனிதமான மேன்மாடி அறைதான் இன்றும் என் ஞாபகத்தில் பசுமையாக இருக்கிறது. நண்பர் இர.சந்திரகேசகரன் அவர்கள் எனது ஆரம்ப காலச் சிறுகதைகளை ஆழ்ந்து படித்துவிட்டு, திருத்தங்கள் செய்து ஆலோசனைகள் வழங்கிப் பெரிதும் உற்சாகமுட்டியும், தனது கலைமகள் பதிப்பகத்தில் என்னையும் ஓர் உறுப்பினராக்கி, நிறைய நூல்களை அவர் தந்து (மு.வ.தி.மு.க.நூல்கள்) படிக்கச் செய்தது அந்தப் பொற்காலத்தில்தான்.

தமிழ்நாட்டின் ‘குமுதம்’ சஞ்சிகையில் நந்தி அவர்களின் ‘யானையின் காலடியில்’ சிறுகதை பிரசுரமாகிப் பரபரப்பாகப் பேசப்பட்டிருந்த கட்டத்தில், அந்தச் சிறுகதையை மிகவும் ரசித்துப் படித்ததன் தூண்டுதலால், “குமுதத்தில் கதை எழுதிய ஆசிரியர் இங்கேதான், எம்.ஓ.எச். ஆக வந்திருக்கிறார்...” என்ற இனிமையான செய்தியைக் கேட்டதும், நானும் நண்பர்களும் நந்தி அவர்களைச் சந்திக்கச் சென்றோம்.

அதுவே எங்கள் முதல் சந்திப்பு.

சந்தித்த இடம் நாவலப்பிட்டி சென்றால் ஹோட்டல். காத்திரமான இலக்கியச் சந்திப்பு. அதற்குப் பின் வாரமொரு முறை என்றும், மாதமொரு முறை என்றும் கலந்துரையாடல்கள் தொடர்ந்தன.

அப்பொழுது எஸ்.எஸ்.சி. இறுதியாண்டு மாணவர்களாய் இருந்தோம். நினைத்துப் பார்த்தால் நெஞ்சம் நெகிழ்கிறது.

சரியாக நாற்பத்தைந்து நீண்ட வருடங்களுக்கு முன் நாம் இலக்கிய

அண்ணா - தம்பி முறையில் அறிமுகமாயிருந்தோம்.

சொல்லப் போனால், நாவலப்பிட்டியில் 1958, 1959, 1960 கால கட்டங்களில் எழுத்தாளர் பேராசிரியர் நந்தி சந்திப்புகள் மிக முக்கியமான திருப்பங்கள். ஒரு புதிய உத்வேகத்தைத் தோற்றுவித்திருக்கிறது. ஒவ்வொரு சந்திப்பும் ஒவ்வொரு பயிற்சிப்பட்டறை.

“பதுளை, நாவலப்பிட்டி, ஹற்றன், கண்டி, மாத்தளை ஆகிய பகுதிகளில் இளம் எழுத்தாளர் சங்கங்கள் தோன்றி வருதல் மலையகத்தின் இலக்கிய விழிப்புணர்ச்சியைக் காட்டுகிறது...” என்று மறைந்த கனக செந்திரநாதன் தமது ‘ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி’ என்னும் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். மலையகத்தில் பேராசிரியர் நந்தி அவர்களுக்கு மிகவும் பிடித்தமான ஊர் நாவலப்பிட்டியாகும். நாவலப்பிட்டிக்கும், சுற்று வட்டாரத்திற்கும் அவர் ஆற்றிய வைத்திய சேவையும், இலக்கிய சேவையும் இன்றும் விதந்து பேசப்படுகிறது. இன்றும் ‘நாவலப்பிட்டியில் நந்தி காலம்’ என இன்றைய இளைய சந்ததி வர்ணிக்கிறது.

1960இல் கவிஞர் பி.மகாலிங்கம் (மாலி) நாவலப்பிட்டி இளம் எழுத்தாளர் சங்கத்தை ‘தமிழகம்’ என்னும் தமது இல்லத்தில் அங்குராப்பணம் செய்து வைத்தார். நண்பர்கள் கவிஞர் மாலி, இர.சந்திரகேசகர சர்மா, ப.ஆபீஸ், எஸ்.சந்தனப் பிச்சை, நார் முஹம்மது (கவிஞர் வழத்தூர் ஒளியேந்தி), ‘செங்கதிர்’ ஆசிரியர் சு.பிரேமசம்பு, பெ.இராமானுஜம், மிகவும் பிந்தி வந்து எம்முடன் இணைந்த புதிய தலைமுறையினர் கே.வேலாயுதம்,

கே.பொன்னுத்துரை போன்றவர்களின் இலக்கியச் சந்திப்புகளும் கருத்துப் பரிமாறல்களும் அடிக்கடி நிகழ்ந்தன. நெருக்கமான பழக்கமும் தேறியது. எந்நேரமும் இலக்கியத்தில் மூழ்கும் வாய்ப்பும் கனிந்தது.

நந்தி சந்திப்புகள் ஆக்கபூர்வமான இலக்கியப் படைப்புகள் தோன்றவும், என்னைப் பொறுத்தவரையில் அவரது ஊக்குவிப்பு ஏற்கனவே என்னுள் சுடர் விட்டுக் கொண்டிருந்த இலக்கிய முனைப் பிற்கு ஒரு புதிய திருப்பத்தையும், எனது சிந்தனையில் ஒரு புதிய திருப்பத்தையும், ஒரு புதிய சமூகப் பார்வையையும் தெளிவையும் மலரச் செய்தன.

பெரும்பாலும் தமிழ்நாட்டின் நூல்களிலும், சஞ்சிகைகளிலும் முழுகியிருந்த எங்களுக்கு, நம் நாட்டு எழுத்தாளர்களை அறிமுகப்படுத்தினார் நந்தி. ஆத்ம ஜோதி நிலையத்திலும், சென்றல் வேறாட்டலிலும் ஆக்க இலக்கியம் பற்றி முக்கியமாக கே.டானியல், டொமினிக் ஜீவா, அ.முத்துலிங்கம், காவலூர் ராஜதுரை, நீர்வை பொன்னையன் போன்றோரது படைப்புகள் பற்றிக் கலந்துரையாடல்கள் இடம் பெற்றன.

இப்படியாக எங்கள் முழுக் கவனத்தையும் இரசனையையும் ஈழத்து இலக்கியத்தின்பால் திசை திருப்பிவிட்டவர், நந்தி அண்ணா அவர்களே! எனவேதான் அவரது இலக்கியச் செல்நெறியை ஆராதிக்க முனைந்தேன்.

நான் எழுதிய 'குடிசையில் ஒலித்த பாசக்குரல்' சிறுகதையைப் பாராட்டினார்.

எழுதிய பின் ஒரு கதையைக் குறைந்தது ஒருமாத காலமாவது ஊறப்போட்டு, மீண்டும் வாசித்து மெருகேற்ற வேண்டும் என்பது நந்தி அவர்கள் கற்றுக்கொடுத்த பாடங்களில் ஒன்று. அதை இன்றும் பின்பற்றுகிறேன்.

அடிக்கடி நிகழும் இலக்கியச் சந்திப்புகளிலும் திறனாய்வுக் கருத்துப் பரிமாறல்களிலும் டொமினிக் ஜீவா அவர்களின் சிறுகதைத் தொகுப்புகள் இடம் பெறும். 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்', 'பாதுகை', போன்ற தொகுப்புகள் வெறுமனே படித்து அலுமாரிக்குள் அடக்கிவிடாமல், பாடப் புத்தகங்கள் போல் அடிக்கடி எழுத்தெண்ணிப் படிக்கப்பட வேண்டியவை.

'மலைக்கொழுந்து', நாவலின் கதாநாயகன் மூலம், இது என் கதை, இது என்னுடன் கூடி வாழும் வள்ளி, வீராயி, காத்தான், ரங்கசாமி மாமா, சிதம்பரம் கங்காணி, மீனாட்சிப் பாட்டி முதலிய பல தோட்டத் தொழிலாளர்களாகிய எங்களின் கதை...

இது எனது இலங்கையின் மலை நாட்டுக் கதை. எனது மூதாதையரின் எலும்புரத்திலே வேர் விட்டுச் செழித்து வளர்ந்து, செல்வப் பசுங்கொழுந்துகளைத் தளிர்விடும் தேயிலைச் செடிகள் இதில் பேசுகின்றன..."

'மலைக்கொழுந்து' என்னும் தனது முதல் நாவலின் உள்ளடக்கத்தைப் பற்றி அறிமுகப்படுத்தும் நந்தி அவர்கள், இந் நாவலைத் தத்ரூபமாகப் படைக்கும் நோக்கத்தோடு மலையகத்தின் மிக முக்கிய இடங்களுக்கெல்லாம் சுற்றுலாக்களை

மேற்கொண்டுள்ளார். நாவலப்பிட்டியிலிருந்து கண்டி, ஹற்றன், டிக்கோயா, மஸ்கெலியா போன்ற இடங்களுக்குச் சென்று தோட்டத் தொழிலாளர்களை நேரடியாகச் சந்தித்து உரையாடியுள்ளார். மலைக்கொழுந்து நாவலில் நடமாடும் கதாநாயகன் மலையப்பன், முத்துவீராயி, வள்ளி போன்றோர்களெல்லாம் வெறும் கற்பனைப் பாத்திரங்கள் அல்ல என்ற கருத்தை வலியுறுத்தினார், நந்தி. இந்த இலக்கிய ஊட்டல்களால், நாவலப்பிட்டி இளம் எழுத்தாளர்களுக்கு டொமினிக் ஜீவாவைச் சந்திக்கும் ஆவல் பெருக்கெடுத்தது. இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தைச் சார்ந்த பல எழுத்தாளர்களின் தொடர்பும் கிடைத்தது.

1963ம் ஆண்டு இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் நாவலப்பிட்டிக் கிளை அங்குராார்ப்பணம் செய்து வைக்கப்பட்டது.

இ.மு.எ.ச.வின் தேசிய சபை உறுப்பினர்களான பேராசிரியர் நந்தி, திரு. ஈழத்துச் சோமு, திரு. டொமினிக் ஜீவா ஆகியோரும், திருமதி. பத்மா சோமகாந்தன் அவர்களும் கலந்துகொண்டனர்.

"மக்கள் இலக்கியம் படைக்கும் மலையக எழுத்தாளர்கள் இ.மு.எ.ச.வில் சேர்வது இயல்பே. நாவலப்பிட்டியில் கிளை தோன்றும் இந்த நாள் நமது இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஒரு மைல் கல்..." என்று நந்தி அன்று குறிப்பிட்டார்.

பேராசிரியர் நாவலப்பிட்டியில் சேவையாற்றிய போதே, 1964ஆம் ஆண்டு சாஹித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்ற 'மலைக்கொழுந்து' நாவல் உருவாகியது.

கவர்ச்சியான வசன நடை. பல அத்தியாயங்களை எனக்கும் நண்பர்களுக்கும் படித்துக் காட்டினார். இந்நாவலின் பிந்திய அத்தியாயங்களில் என்னையும் நண்பர்களையும் குட்டிப் பாத்திரங்களாக நடமாட விட்டிருக்கிறார், நந்தி. எனது தமிழ் வசன நடையைப் பாராட்டி ஊக்குவித்திருக்கிறார். நாம் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கும், இலக்கிய ஆர்வத்திற்கும் அளவே இருக்கவில்லை.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன் 'நந்தியும் மலையகமும்' தலைப்பில் ஒரு கட்டுரை எழுதி, 'நந்தி மணிலிழா மலருக்கு' அனுப்பியிருந்தேன். ஆனால், தவிர்க்க முடியாத காரணங்களுக்காக அந்தக் கட்டுரை அந்தத் தொகுப்பில் இடம்பெறவில்லை. நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின் பிரேம்ஜி அவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க இ.மு.எ.ச.வின் 'புதுமை இலக்கியம்' இதழுக்காகப் பேராசிரியருடன் ஒரு நேர்காணலை ஒழுங்கு செய்திருந்தேன். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அந்தக் கட்டுரை பெரிதும் கைகொடுத்தது.

'நேர்காணல்' கட்டுரை பேராசிரியர் நந்திக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

மேல்நாட்டு ஆக்க இலக்கியத்துடன் நம் நாட்டு நவீன இலக்கியத்தை ஒப்பிட்டு மனந்திறந்து தமது கருத்துக்களை வெளியிட்டுள்ளார் நந்தி. அவரது கருத்துக்களில் ஆழ்ந்த அனுபவமும் தெளிவும் பளிச்சிட்டன. ஒருமுறை தமிழ்நாட்டிற்குச் சென்று திரும்பியதும், அவர் வெளியிட்ட கருத்துக்கள் இன்றும் என் மனதில் பசுமையாகவே இருக்கின்றன.

“தமிழ்நாட்டில் தமிழ்மொழியை நூற்றுக்கு ஐம்பது வீதத்தினரே தெளிவாகப் பேசுகின்றனர். ஏனையோர் பேசும்போது வேற்றுமொழிகள் குறிப்பாக ஆங்கில மொழிச் சொற்களையேப் பிரயோகிக்கின்றனர்” என்று குறிப்பிட்ட நந்தி அவர்கள்...

ஒரு இலக்கியக் கூட்டத்தில் நந்தி தமிழில் பேசியபோது ஒருவர், “சார் கன்னடம் எனக்கு விளங்காது... தமிழில் பேசுங்கள்...” என்று கூறினாராம்.

“தமிழகத்தில் தமிழ்மொழியின் நிலைமை இவ்வாறு இருக்கிறது... எமது மொழியை நாம் பாதுகாக்க வேண்டும். தமிழ்ச் சொற்களைப் பெருக்க வேண்டும். புதிய தமிழ்ச் சொற்கள் அகராதியில் இடம் பெற வேண்டும்...” என்பது பேராசிரியரின் கட்டித்த இலட்சியம்.

ஆங்கிலம் உலகளாவிய மொழியாக நன்கு வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. எண்ணங்கள் வெளிப்படுத்துவதற்கு எவ்விதத் தடையுமிராது. ஆனால், தமிழ்மொழியின் சொல்வளம் போதியளவு பெருகவில்லை என்பதும் நந்தியின் கருத்து.

பேராசிரியர் நந்தி இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் யாழ்கிளைத் தலைவராய் இருந்தும், அதன் முக்கிய பிரமுகர்களில் ஒருவராய் இருந்தும் வழிநடத்திச் சென்றுள்ளார். ஈழத்து இலக்கியத்தைச் செம்மைப்படுத்தினார். “திட்டமிட்ட இலக்கிய முயற்சிகள் மூலம் சமுதாயத்தை ஓரளவேனும் மாற்ற முடியும். அதற்குச் சிந்தனையாளர்கள், அனுபவ சாலிகள், திறமையானவர்கள் எழுத்துத் துறையில் இறங்க வேண்டும்”

மல்லிகை நவம்பர் 2011 ஐ 18

என்பது பேராசிரியரின் மணிக் கருத்து. இதனை ஒரு பேட்டியில் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். இதன் மூலம் மானுடநேயம் மிக்க நந்தி அவர்களின் படைப்பிலக்கிய நோக்கம் நன்கு புலனாகின்றது.

அதேநேரத்தில் “இலக்கியப் படைப்புகளில் பச்சைப் பிரசாரம் வீசினால், அது இலக்கியமாகாது” என்னும் கருத்துடையவர் நந்தி. பேராசிரியர் நந்தி தொழில் ரீதியாக நாட்டின் பல பாகங்களிலும் சேவையாற்றியுள்ளார். செல்லுமிடமெல்லாம் இலக்கியவாதிகளையும், இலக்கிய ஆர்வலர்களையும் இனங்கண்டு இலக்கியச் சந்திப்புக்களை நடத்தியுள்ளார். “கிராமந்தோறும் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் இலக்கியக் கொள்கை கோட்பாடுகளைப் பரவச் செய்தல்” என்னும் கருத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதில் திறம்படச் செயற்பட்டிருக்கிறார். தேவையான இடங்களில் ஊக்குவித்து, உற்சாகமுட்டியுள்ளார். இதற்குச் சிறந்த உதாரணமாக, நாவலப்பிட்டி இளம் எழுத்தாளர்கள் நிறையப் படிக்க வேண்டும். தாம் படிக்கப் போகும் நவீன இலக்கிய நூல்களை தெரிவு செய்ய வேண்டும் என நெறிப்படுத்தி இருக்கிறார்.

நாவலப்பிட்டியில் ‘நந்தி காலம்’ என்பது மூன்று ஆண்டுகள். ஆனால், அதற்குப் பின் இறுதிவரைக்கும் நீடித்த கடிதத் தொடர்புகளும், இடைக்கிடை நிகழ்ந்த சந்திப்புக்களும் தான் ‘நந்தி’ காலத்திற்கு வலுவூட்டியிருக்கின்றன.

கொழும்பிலிருந்து நானும் மேமன்கலியும், மலையகத்திலிருந்து அந்தனி ஜீவாவின் தலைமையில் மலையகத்

தூதுக் குழுவினரும், யாழ் இலக்கிய வட்டப் பரிசளிப்பு விழாவில் கலந்து கொள்ளச் சென்றிருந்தோம். பரிசு பெறும் எங்களை வாழ்த்துவதற்காக நந்தி வந்திருந்தார்.

நண்பர் அந்தனி ஜீவா அவர்களின் ஏற்பாட்டில் மலையகத் தூதுக் குழுவினர் சார்பில் நந்தி அவர்களுக்குப் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவிக்கப்பட்டது. பின்னர் நந்தி அவர்களுடன் இருந்து புகைப்படமும் எடுத்துக் கொண்டோம்.

‘நந்தி அண்ணா’வுடன் நிகழ்ந்த ஒவ்வொரு சந்திப்பும் ஒருவொரு திருப்புமுனை.

“சிறுகதையில் அதன் கரு முக்கியமானது. மூலக்கருவுக்குப் பொருத்தமில்லாத சம்பவங்களைப் புகுத்தி வாசகருக்கு மயக்கத்தை ஏற்படுத்தக் கூடாது. கரு பளிங்கு போல் துலங்க வேண்டும்.

நல்ல சிறுகதைகளில் பொருத்தமில்லாத உத்தி முறைகளைக் கையாள்வதாலும், அவற்றின் தனித்துவத்தையும், இயல்பையும் இழந்து விடுவதையும் பார்க்கிறோம்...” இந்தக் கருத்துக்களை அடிக்கடி வெளியிடுவார்.

நானும் நண்பர்களும் நந்தி அவர்களைச் சந்திக்கச் செல்லும் போதெல்லாம் ஒரு குறிப்புப் புத்தகத்தையும் எடுத்துச் செல்லத் தவறுவதில்லை. நாங்கள் 04.11.1993இல் கொழும்பு கொட்டாஞ்சேனையில் நந்தி அவர்களைச் சந்திக்கச் சென்ற போது, ஒரு நாவல் எழுதும்படி என்னைத் தூண்டினார்.

சுமார் ஒரு மணித்தியாலம் நீடித்த இந்தச் சந்திப்பில் “ஒரு நாவல் எழுதுவது

எப்படி?” என்னும் பொருள் பற்றித்தான் கருத்துக்கள் இடம்பெற்றன. நல்ல பல ஆலோசனைகள் வழங்கினார்.

திட்டமிட்ட நாவலை அத்தியாயங்களாகப் பிரிப்பது முதல் வேலை. பின்னால் அத்தியாயங்களின் பகுதிகளையோ, அத்தியாயங்களையோ மாற்ற வேண்டிய நிலை ஏற்படலாம்.

நாவலில் எத்தனை பாத்திரங்கள் நடமாடப் போகின்றன என்று தீர்மானித்து ஒவ்வொருவரைப் பற்றிய குறிப்புகளை எழுதிக் கொள்ள வேண்டும். குணாதியங்கள், நிறம், உயரம், மன இயல்புகள் முதலிய வற்றை எழுதி அவர்களுடன் பழக்கத்தை ஏற்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். நுணுக்கமான அவதானப் பார்வை மிக முக்கியம்.

நல்ல தமிழ், புதுமையான தமிழ் மொழிப் பிரயோகத்தைக் கையாள வேண்டும். ஆசிரிய மொழிப் பிரயோகம் தூய்மையாக இருத்தல் அவசியம். பாத்திரங்கள் பேசும்போது மட்டும் ஓரளவு பிரதேச மொழி தேவை. இவ்வாறான ஓர் அடிப்படை அறிவுடன்தான் நாவல் எழுதத் தொடங்க வேண்டும் என்பதை நாம் தெளிவாக உள்வாங்கிக் கொண்டோம்.

தமிழ்நாட்டிலிருந்தும், இலங்கையிலிருந்தும் பல நாவல்களைத் தெரிவு செய்து அவற்றைக் கட்டாயம் தேடிப் படிக்க வேண்டும் என்றும் நந்தி அண்ணா ஆலோசனைகள் வழங்கினார்.

“இனி எமது இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு அவ்வப்போது ஆத்மசுத்தியுடன் ஆலோசனைகள் கூறி வழி நடத்துவதற்கு நந்தி அண்ணா எம்மோடு இல்லையே!” என்று நினைக்கும் போதுதான் எமது

மல்லிகை நவம்பர் 2011 ஐ 19

நெஞ்சங்கள் நெகிழ்கின்றன. 'நந்தி' இலக்கிய உலகில் ஆழப் பதிந்து விட்ட பெயர். அவரது படைப்புகளில் முற்போக்குக் கருத்துக்களும், மனித நேயமும் முக்கியத்துவம் பெறும். எப்பொருளையும் எளிமையாக, ஒரு புதிய கோணத்திலிருந்து, புதிய தமிழில் படைத்தவர். எமது மண்ணை உணர்வு பூர்வமாகப் பிரதி பலிக்க வேண்டும் என்று சிந்தித்தவர்.

அவர் எழுதிய நூல்களைப் பற்றிய விபரங்கள் பல கட்டுரைகளில் இடம்பெற்றிருந்தாலும், இளைய தலைமுறையினர் படிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கில் அவற்றை மீண்டும் இக்கட்டுரையிலும் வரிசைப்படுத்துகின்றோம்.

நாவல்கள்

1. மலைக்கொழுந்து 1964
2. தங்கச்சியம்மா 1977
3. நம்பிக்கைகள் 1988

சிறுகதைத் தொகுப்புகள்

1. ஊர் நம்புமா? 1966
2. கண்களுக்கு அப்பால் 1984
3. நந்தியின் கதைகள் 1994
4. தரிசனம் 2002

நாடகம்

1. குரங்குகள் 1975

சிறுவர் நூல்கள்

1. உங்களைப் பற்றி 1973
2. தம்பி தங்கைக்கு

மருத்துவம்

1. அன்புள்ள தங்கைக்கு 1960
2. அன்புள்ள நந்தினி 1973

3. நந்தினி, உன் குழந்தை 1973

4. இதய நோய்களும் தடுப்பும்

இவை தவிர ஆத்மீகம் சார்ந்த நூல்களையும், "Learning Research" என்ற பெயரில் வைத்திய மாணவர்களுக்காக ஒரு நூலையும் எழுதியுள்ளார்.

சிறுகதை, நாவல் இலக்கியத் துறையில் பேராசிரியர் நந்தி பதித்துள்ள சுவடுகள், சாதனைகள் பற்றி அவரது நாவல்களும், சிறுகதைத் தொகுப்புகளும் என்றென்றும் பறைசாற்றிக் கொண்டிருக்கும்.

நந்தி மறைந்த பிறகு எமது நூல் வெளியிடும் எண்ணம் புதிய உத்வேகத்தில் வலுவடைந்தது. மலையகத்தில் நந்தியுடன் மிக நெருக்கமாகப் பழகிய நண்பர்களுக்குக் கடிதம் எழுதினோம். நந்தியின் மிக நெருங்கிய நண்பர் சாரல்நாடன் பாராட்டுக் கடிதத்துடன் கட்டுரை அனுப்பி எம்மை உற்சாகப்படுத்தினார். அதைத் தொடர்ந்து கட்டுரைகள் அஞ்சலிலும், நேரடியாகவும் வந்துசேரத் தொடங்கின.

மலையகம் ஒரு பின்தங்கிய பிரதேசம். இது பல தசாப்தங்களாகச் சொல்லப்பட்டு வரும் ஒரு கருத்து. ஆனால், இதனை மிகத் துல்லியமாக ஆராய்ந்து பார்த்தால், மலையகம் காலம் காலமாக, பல்வேறு துறைகளின் ஊடாக குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சியடைந்து வந்துள்ளதை மிகத் தெளிவாக அவதானிக்க முடியும்.

குறிப்பாகக் கல்வி, கலை, இலக்கிய, மருத்துவ மற்றும் பொதுத்துறைகளில் மலையகப் பிரதேசத்தில் தோன்றியவர்களால் ஏற்பட்ட மாற்றங்களுக்கு, வெளிப் பிரதேசங்களிலிருந்து மலையகத்தில் சேவையாற்ற வந்தவர்கள் ஆற்றிய பங்

களிப்பு மகத்தானதாகக் கருதப்படுகிறது. அவ்வாறு அளப்பரிய பங்களிப்புச் செய்தவர்களில் பெரும்பாலானோர், கலை இலக்கியத்துறைகளில் மிகுந்த ஈடுபாடுடையவர்களாகக் கருதப்படுகின்றனர். அவ்வாறு அளப்பரிய பங்களிப்புச் செய்தவர்களில் பெரும்பாலானோர் கலை இலக்கியத்துறைகளில் மிகுந்த ஈடுபாடுடையவர்களாக இருந்தமை மலையக மக்களுக்கு ஒரு மிகச் சிறந்த வாய்ப்பாக அமைந்ததை நாம் மிகத் தெளிவாக அவதானித்து வந்துள்ளோம்.

இதற்கு உதாரணமாக வெளிப் பிரதேசங்களைச் சார்ந்த ஆசிரியர்கள் பரிசுசயமான கலை இலக்கியவாதிகளாக இருந்தமையைக் குறிப்பிடலாம். இதற்கு அடுத்த படியான ஒரு எடுத்துக்காட்டாக வைத்தியத்துறையைச் சுட்டிக்காட்டலாம். இந்த மருத்துவத்துறையைச் சார்ந்தவர்களில் மறைந்த டாக்டர் நந்தி, டாக்டர் சதாசிவம், டாக்டர் ஞானசேகரன் போன்றோரைக் குறிப்பிடலாம். இந்த வரிசையில் முதன்மையாகக் குறிப்பிட வேண்டிய தகுதி டாக்டர் நந்தி அவர்களையே சாரும். டாக்டர் நந்தி மலையகப் பிரதேசங்களில் கடமையாற்ற வந்த காலகட்டம் மிக முக்கியமானது.

1958க்கு முன்பும் நாவல் நகரில் நவீன இலக்கிய முயற்சிகள் நடைபெற்ற வண்ணமிருந்தன. ஆனால், அவை பெரும்பாலும் ஆழமான கருத்துக்களைத் தொனிக்கும் கட்டுரைகளாகவும், மரபுக் கவிதைகளாகவும்தான் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தன எனலாம். ஆன்மீகத் துறை சம்பந்தமான கட்டுரைகளும் நாளிதழ்களில் பிரசுரமாகிக் கொண்டிருந்த காலகட்டம் அது!

இத்தகைய ஒரு சூழ்நிலையில் நாவல் நகரில் முற்போக்குச் சிந்தனை சார்ந்த

ஆக்கவிலக்கியம் 1959ல் டாக்டர் நந்தியின் வருகைக்குப் பின்னரே வளர்ச்சியடையத் தொடங்கியது.

கிராமந் தோறும் மக்கள் இலக்கிய விழிப்புணர்ச்சியைத் தோற்றுவிக்க வேண்டுமென்ற இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் இலக்கியக் கொள்கையை டாக்டர் நந்தி செவ்வனே நிறைவேற்றினார்.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் பொதுச் செயலாளர் பிரேமஜி ஞானசுந்தரம், டொமினிக் ஜீவா, திரு. திருமதி. சோமகாந்தன், சொக்கன் முதலியோருடன் தொடர்பு கொண்டு நாவல் நகரில் இ.மு.எ.ச.வின் கிளையை அங்குராப்பணம் செய்து வைத்தார். இது நாவல்பிட்டியின் இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு புதிய திருப்பு முனையாகும்.

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் அக்கால கட்டத்தில்தான் மண்வாசனை, பிரதேச இலக்கியம் போன்ற சிந்தனைகளைப் பரவலாக்க வேண்டிய ஒரு தேவை முகிழ்ந்திருந்தது. இந்தத் தேவையை மலையக மண்ணில் வேரூன்றச் செய்ததற்கு ஒரு தனி மனிதனாக நின்று, ஒரு இயக்கத்தின் பண்புகளோடு நந்தி அவர்கள் செயற்பட்டார்.

இதன் காரணமாகத்தான் பேராசிரியர் நந்தியும் மலையகமும் என்று சிந்திக்க வேண்டிய ஒரு சூழல் உருவாகியது. அவ்வாறு நாங்கள் சிந்தித்த போது, நந்தியின் பணியானது காலத்தால் சுருங்கினாலும் கூட, மேற்குறித்த சிந்தனையின் பின்னணியில் நாவல் நகர் இலக்கிய வரலாற்றில் நந்திக் காலம் என்று ஒரு சிறிய காலப் பகுதி அடையாளமாகக் கருதப்படுகிறது.

எனவேதான், நந்தி அவர்கள் மலையகத் திற்கு ஆற்றிய அரும்பணியை ஆவண மாக்க வேண்டிய தேவை இருக்கின்றது. தானும் எழுதி மலையக இலக்கிய ஆர்வலர்களையும் எழுதத் தூண்டிய நந்திக் காலத்தை மலையகம் நன்கு அறியும்.

இலக்கியத்துறை, மருத்துவத்துறை என்று பிரிக்காமல், பல கோணங்களிலி ருந்து அவதானித்து, நந்தி மானுடத்தின் குரலைப் பதிவு செய்தவர். அதன் ஆத்ம துடிப்புக்களைப் பதிகை செய்தவர். அற்புத மான மனிதர் என்று பேராசிரியர் கா.சிவத் தம்பி, நந்தியின் ஆளுமைப் பண்புகளை அடையாளப்படுத்திக் காட்டியிருப்பதை நாம் ஒரு கணம் ஞாபகப்படுத்திப் பார்க் கிறோம்.

மலையகத்தில் நந்தி அவர்கள் ஆற் றிய சேவையை வெறுமனே தகவல் மட்டத் தில் அறிந்தவர்களிடமிருந்து மட்டுமன்றி, முதன்மையாக நந்தி அவர்களுடன் நெருங் கிப் பழகி, உறவாடிய மலையக அன்பர் களிடமிருந்தும் ஆக்கங்களைப் பெற்று, பேராசிரியர் நந்தியும் மலையகமும் என் னும் இத்தொகுப்பில் சேர்க்க வேண்டு மென்று முடிவெடுத்தோம். அறுபதுகளில் முகிழ்ந்த மலையக இலக்கிய மறுமலர்ச்சி இன்று தனித்துவம் பெற்றுத் திகழ்வதற்கு நந்தி அவர்களின் ஆரம்பகால ஊக்குவிப்பு கள் அடிப்படையாக இருந்தன என்பதில் ஐயமில்லை. இத்தொகுப்பில் அடங்கியுள்ள ஆக்கங்கள் நந்தி அவர்கள் ஒரு தனிமனித னாகவும், ஒரு இயக்கமாகவும் இயங்கிய பாங்கினைத் துல்லியமாகச் சித்திரித்துக் காட்டுகின்றன.

வசிமர்

- அன்புடன்

ஒரு கோப்பையளவுதான் இரசனை
அதன் பின் மேலதிக இருப்பு
பூ மலர்ந்து பின் உதிர்ந்து...

கண்காணா தேசம் போன அவர்கள்
இன்பத்திலா? துன்பத்திலா?
காற்றை கண்ணால் காணமுடியாதுதான்
தழுவலையுமா உணர முடியாது?
காணாததைக் கண்டு
நிசம் கொள்வது வாழ்வின் நிதர்சனம்

இருவர் இணைப்பின் இலச்சினை
அதற்குள் இருந்து வெளிப்படும்
உயிரின் உருவம்
அணுக்களின் அபார வளர்ச்சி, மனிதன்!

சாபம் உண்டாகட்டும் நரகவாசிகள் மீது
ரகசியப் பேச்சும்
பரகசியப் பேச்சும்
அறிந்தோர் அமரத்துவம் அவனே..
பூமி வசம் எல்லோருக்குமே

அதை வசப்படுத்தி வாழவே அழைப்பு
போனவர்கள் வருவதில்லை
வந்தவர்கள்தான் போவார்கள்,
மீண்டும் மீண்டும்...

A. R. R. HAIR DRESSERS

89, Church Road,
Mattakuliya,
Colombo - 15.
Tel : 0112527219

முற்றிலும் குளிஞ்சிடப் பெற்ற சலூன்

சுந்தோஷமற்ற, துக்கம் நீண்டு கதைத்துக்கொண்டிருக்கின்ற, மந்தமான சோபையிழந்த ஓர் இளம் காலைப்பொழுதில் ரமாவை வார்த்தைகளால், வறுத் தெடுப்பதற்கென்றே திடுமென்ற நேர்ந்த மாமியின் வருகை, அவளை ஒரு மையப் புள்ளியில் கொண்டுபோய் நிறுத்திவிட்டிருந்தது. மாமி எப்போதும் வீடு தேடி வருவது உறவு கொண்டாவல்ல. அன்பு அபிரிதமான இந்த உறவு நிலைக்கப் பால், ஆழ ஊடுருவும் அவள் பார்வை நிழல், வெறும் வரட்சிச் சங்கதிகளிலேயே பொறி தட்டி நிலைகொண்டிருப்பதாய் ரமா உணர்வதுண்டு. அது அவளின் இயல்பான சுவாவம். மூர்க்கமான கடும்போக்கு அவளுக்கு.

ரமாவுக்கு அப்போது வாழ்க்கையின் அடிநாதமே ஸ்தம்பித்து விட்டாற் போன்றதொரு வறண்ட நிலைமை. ஓட முடியாமல், நகர முடியாமல், நிகழ்ந்த தேக்கச் சுவடுகள் நடுவே, அவள் மிகவும் செல்லரித்துப் போயிருந்தாள். ஒட்டாத கணவனுடன், ஒன்றுகூடிக் குடும்பம் நடத்தியதன் விளைவாய், மனம் கனக்கின்ற கமைகள் ஒன்று இரண்டல்ல, நான்கு குழந்தைகள். கடைசிக் குழந்தை கைக் குழந்தை. ஒரு கிழமையாய் வயிற்றோட்டமாகி, வாந்தி வேறு போகிறது. நாட்டு வைத்தியம் செய்தும் பலனில்லை. இனிப் பெரியாஸ்பத்திரிக்குக் கொண்ட போக வேண்டும். ஒற்றையாளாக எதைக் கவனிப்பது?

கூட்டறொடு சொல்

- ஆனந்தி

காலையிலிருந்து ஓர் அசைவற்ற நிலை. முன் வாசற்படியில் அமர்ந்து கொண்டு, குழந்தையை மடியில் போட்டபடி வானத்தையே வெறித்திருந்தாள். கை உதவிக்கு ஆள் இல்லாததால், முற்றம் கூட்ட ஆளின்றி, ஒரே குப்பைக் காடாக இருந்தது. நடுவே ஓர் அமங்கல ஜடமாக அவள். கழுத்தில் தாலி இழந்த வெறுமை கண்ணை எரித்தது. அதை இழந்தது அவள் குற்றமல்ல. ஒரு சில்லறைத் தேவைக்காகப் பாஸ்பரன் அதை அடகு வைத்து விட்டாள்.

மல்னிகை நவம்பர் 2011 னீ 24

என்னவோ காரியம் பிடுங்க வென்று, மாமி அவள் வீடு தேடி ஓட்டமும் நடையுமாக வந்து சேர்ந்த அந்தக் கணப் பொழுதில், ரமா அதை வெறும் நிழல் சம்பவமாகவே எதிர் கொண்டாள். எனினும் மாமிக்கு உறைத்தது. என்னவொரு வீழ்ச்சிப் படலம், அவள் கண்முன்.

வீடு முற்றிலும் களையிழந்து நாறு கிறதே. களையென்றால், என்னமாதிரி யொரு அமானுஸ்ய களை. அது ரமா வின் மீதும் படிந்திருக்க வேண்டும். இல்லையே. மாறாக எல்லாம் சோபை வற்றிப் போன, வறண்ட காட்சிச் சுவடுகள்தான். இது யாரால் தோற்று விக்கப்பட்டது? எப்படி நேர்ந்தது? இந்த மகத்தான சரிவும், வீழ்ச்சிப் பின்னடைவுகளும் எதனால் நேர்ந்தன?

ஓ! - புரிகிறதே! எல்லாம் இவளுடைய வாழ்க்கை லட்சணம்தான். வந்த ஆவேசத்தில், மாமி உணர்ச்சி முட்டி ஆவேசம் கொண்டு பேசுகிற போது, வெகு தொலைவிலிருந்து அதைக் கேட்கிற பிரமை ரமாவுக்கு. கடும் குரலொடுத்து அவள் சொல்கிறாள்,

“ஏய் ராமா! நல்லாயிருக்கு நீ குடும்பம் நடத்துகிற லட்சணம். பவானியைப் பார். உன்னைவிட எத்தனை வயது சின்னவள். அவளைப் பார்த்து நீ பழக வேண்டாமோ. செய் காரியமாக அவள் வாழ்க்கையிலே எவ்வளவோ சாதிக் கிறாள். பிள்ளை வளர்ப்பைப் பற்றி நீ அவளிடம்தான் பாடம் படிக்க வேணும். நீ ஒன்றுக்குமே லாயக் கில்லை. மக்கு மக்கு...”

மல்னிகை நவம்பர் 2011 னீ 25

ஆவேசமாக மூச்சிரைக்கப் பேசி முடித்துவிட்டு, அவள் நிறுத்தியபோது மௌனம் கதைத்தது. பிரகடனப்படுத்தப்படாத, மறைபொருளாகத் தேங்கிக் கிடக்கும் தனது வாழ்க்கை பற்றிய உண்மை நிலையையே அறியாதவளாய் அவள் எழுந்தமானத்தில், தன்மீது அவ தூறு பேசி, எல்லாம் தெரிந்த கணக்கில், குரூர வார்த்தைகளால் தன்னைச் சந்திக்கு இழுத்துத் தண்டித்து விட்ட கொடுமையை எண்ணித் தனக்குள் ரத்தக் கண்ணீர் வடித்தவாறே ரமா நீண்ட நேரமாக எதுவும் பேசத் தோன்றாமல், மௌனத்தில் உறைந்து போயிருந்தாள்.

பவானி அவளுக்குத் தூரத்து உறவு. பக்கத்து வீட்டிலே இருப்பதால், ரமாவை எடைபோட, அவள்தான் சரியான ஆளென்பது மாமியின் கணிப்பு. பவானி பெரிய வாயாடி. ஊர்ப்புதினக் களைக் காவிக்கொண்டு திரிபவள். குறுக்கு வழியிலே, வாழ்க்கையின் நெளிவு சுளிவுகளைக் கற்றவள். ரமா வைப் பொறுத்தவரை, சூதுவாதறியாத வெள்ளை மனம் அவளுக்கு. அப்பாவி யாக வீட்டிலேயே அடங்கிக் கிடப்பவள். பவானியைப் போல், அவள் ஆகவேண்டுமென்றால், எப்படி முடியும்? குறைகள் நிரம்பிய வாழ்க்கையில், பவானியைப் போலவோ, கொடிகட்டிப் பிரகாசிக்கும் ஏனைய பெண்களைப் போலவோ பிரகாசிக்க முடியாமல், நான் ஒன்றை நிழலாகவே இருந்துவிட்டுப் போறன். இதனால், நானே தோற்றது போலாகி விடுமா? முதலில் என்றை வாழ்க்கையின் கனம்,

அதனால் எனக்கு நேர்ந்த இழப்புகள், சூழ்நிலைக் கைதி போல என்னைத் தொடர்ந்து வருத்துகின்ற என்ரை உண்மை நிலை. இதிலே மறைந்து போன, என்னுடைய ஆத்மார்த்தமான தேடல்களுக்குமான தவிப்பு. இதை யெல்லாம் மறந்துவிட்டு, அறியாமல் போன மாபெரும் தவறின் நிமித்தம், மாமி கூறிவிட்ட குற்றச்சாட்டு, வீண்பழி எப்படி எடுபடும்? வாழ்நாள் முழுவதும் சமக்கப் போகும், இந்தப் பொய்யின் கறையிலேயே, நான் எரிந்து கருகிச் சாம்பலாகி விடவும் கூடும். ஐயோ! இதை நான் எப்படிப் பொறுப்பேன்? எப்படி மன்னிப்பேன்?

அவள் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் ஆறாகிப் பெருகி வழிந்தது. நீண்ட நேரமாக அவளுக்குப் பேச வரவில்லை. வெகுநேரம் கழிந்து, ஏதோ உத்தேசத்துடன் மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு, சரளமாகக் குரலை உயர்த்தி, உணர்ச்சிவசப்பட்டு, அவள் கூறினாள்.

“மாமி, இதைச் சொல்லுறேனென்று, நீங்கள் என்னைக் கோபிக்கக் கூடாது. எனக்கு அந்த உரிமை இருக்கு. நீங்க கேட்க வைத்து விட்டியள். உங்கடை அடுப்பிலே பூனை தூங்குறதுக்கும் இதுதான் காரணமென்று நான் நம்புறன். அதாவது ஒன்றுமே தெரியாமலிருப்பது.” தொடர்ந்து அவளே கேட்டாள்.

“என்ன மாமி! நான் சொன்னது சரிதானே?”

அதைக் கேட்டதும், மாமி வெகு வாக ஆடிப்போனாள். உண்மை நிலையென்பது, பொதுவாக எல்லோருக்கும் ஒன்றுதான். எனினும் அவள் மனம் அதை ஒப்புக்கொள்ள மறுத்தது. அவள் ரமாவின் கேள்விக்கு விடையாகத் தன்னையே சமாதானப்படுத்திக் கொண்டு இவ்வாறு கூறினாள்.

“நீ சொல்வதால், இரண்டு பேரும் ஒன்றாகிவிட முடியுமே? எனக்குச் சமைக்க, வீடு பார்க்க நல்லாய்த் தெரியும். என்ரை வருத்தமிருக்கல்லே. அதுதான் நீண்டகாலமாக நான் சமைக்கிறேலை. நீ அப்பிடியே? உனக்கு உண்மையிலேயே செய்காரியம் பத்தாது.”

“நீங்கள் திரும்பத் திரும்ப ஒன்றையே சொல்ல வாரியள். உங்கடை நிலைமை புரியுதல்லே. அதே நிலைமைதான் எனக்கும் இருக்கு. ஒரு சூழ்நிலைக் கைதி போல, என் நிலைமையாகி விட்டிருக்கு. இதைச் சுற்றித் தான், நான் தடம்புரண்டு போறதும், எழும்புறதும் இருக்கு. இதை நீங்க புரிஞ்சுகொண்டால் போதும்.”

“அப்ப இதுக்கெல்லாம் சூழ்நிலைக் குற்றம்தான் காரணமென்று சொல்லவாரியே?”

“நான் அப்படிச் சொல்ல வரேலை. உங்களுக்கென்று ஒரு நியாயமிருக்கு. அப்படித்தான் என்ரை பக்கமும். என்னை பலமும், பலயீனமும், தோல்வியும், வெற்றியும். இதுக்கு நான் பொறுப்பில்லை. என்னை வாழ்க்கையனுபவங்கள்தான் காரணம். இதை

நீங்கள் நம்பினாப் போதும். என்ரை சத்தியம் ஜெயிச்ச மாதிரி இருக்கும்.”

“என்னவோ போ. நான் சொல்ல வேண்டியதை சொல்லி விட்டேன். எப்படி அழிஞ்சு போனால், எனக்கென்ன வந்தது? நான் போறன்.”

மேற்கொண்டு ரமாவால் பேச முடியவில்லை. மாமி பார்த்தது, கண்டது, கேட்டது, உணர்ந்தது எல்லாம் வாழ்வின் இருட்டிலே தோய்ந்த ஒரு பாதியை மட்டுந்தான். அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்வரை, அப்படித்தான் பேசுவாள்.

ஒளியில் தூங்கி வழியும் வாழ்வின் மறுபக்கத்தை, அவள் ஒருநாளும் கண்டுகொள்ளப் போவதில்லை. அப்படிக்காண நேர்ந்தால், அவள் இவ்வாறெல்லாம் பேசியிருக்க மாட்டாள். அறிவுப்பூர்வமாக, உண்மைகளை ஆழமாக அறிந்து பார்க்காதவரை, குறைகள் மட்டுந்தான் கண்ணிலே படும். இப்படி அறிவுக் கண் இருண்டு போனதாலே தான், அவளுக்கு என்ரை குறைகள் மட்டும் பெரிசாய் கண்ணிலே உறுத்திற்று. காலம் முழுக்க, இந்தப் பொய்யான தகவலுக்காக, நான் ஏன் கழுவாய் சமக்க வேண்டும்? இதை பெரிய மனசு பண்ணி நான் அடியோடு மறந்து விட வேண்டியதுதான். காற்றில் கரைந்துபோன கதையாக, மாமியின் குரல் இப்ப எனக்கு என்று அவள் தனக்குள்ளேயே சமாதானம் செய்து கொண்டாள்.

Happy Photo

Excellent Photographers
Modern Computerized Photography
For Wedding Portraits & Child Sittings

Photo Copies of Identity Cards (NIC), Passport & Driving Licences Within 15 Minutes

300, Modera Street, Colombo - 15.
Tel : 2526345

வெளியாகிய ஆண்டு நூலில் பதிவாக வில்லை. அவையிருந்திருப்பின் கருத்துரு வாக்கத்துக்கு வசதியாக இருந்திருக்கும்.

ஈழத்துப் புதுக்கவிதை, விமர்சனம் (திறனாய்வு), வானொலி, சினிமா மற்றும் சில இலக்கிய ஆளுமைகள் பற்றி கே. எஸ்.சிவகுமாரனின் உற்றறிவுப் பார்வையைக் கணிசமானளவில் இந்நூல் தருகின்றது.

‘படிக்கப் படிக்கத் தெவிட்டாத உணர்வு வலைகளையும், எண்ணக் கோவைகளையும் நல்லிலக்கியங்கள் தருபவை!’ (பக்:146) என்ற கருத்தாளர் இந்நூலாசிரியர். இந்த இலக்கோடு அவர் எடுக்கோளுக்குள் தேடலை மேற்கொண்டிருப்பது வாசித்த போது தெரிய வந்தது.

‘A SUBLIMANAL ASSAULT’

என்ற ஆங்கிலக் கவிதை மூலம், அமெரிக்காவில் கவிதைப் போட்டியொன்றில் பங்கு பற்றிப் பரிசைப் பெற்ற இலங்கையர் கே. எஸ்.சிவகுமாரன். ‘ஆக்க இலக்கியத்தில் என்னைப் பரவசப்படுத்தும் வடிவம் கவிதை எனக் கவிதையைக் காதலிப்பவர். கவிதையின்பம் நுகர வேண்டுமாயின் கவிதைகளை நாம் லயத்துடன் வாழ்விட்டுப் படிக்கவும், பாடவும் வேண்டுமன்றோ? கவிதை முதலிலே எமக்கு உவகையை, மகிழ்ச்சியைத் தரவேண்டும். அதன்பின் கவிதையைப் படித்து முடித்ததும் எம்மளவிலாகுதல் புத்தறிவு பெற்றிருத்தல் வேண்டும்.’ (பக்:145) என்ற நிலைப்பாட்டைக் கொண்டவர். இந்த இரசனை நெறிப்படுத்தலால் புதுக்கவிதையை மிகக் காட்டமாகச் சாடியுள்ளார். ‘கவிதையைப் பொருளில் காட்டு

வேண்டுமேயல்லாது சொல்லடுக்கில் காட்டுவதில் பிரயோசனமில்லை’ என்ற அமெரிக்கக் கவிஞர் வோல்ட் விட்மனின், கவிதை குறித்தான கருத்துரைப்பே மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதி போன்ற தமிழ் நாட்டுக் கவிஞர்களது வசன நடைக் கவிதை யாப்புக்கு அடிவேராக இருந்தது.

பாரதி வழியில் புதுக்கவிதைக்கு ஒரு பட்டாளமே குவிந்தது. ஆனால் காலகதியில் எதிரலைகள் எழுந்தன. கவிஞர் அப்துல் ரகுமான் புதுக்கவிதை பற்றிக் கூறும்போது, ‘கவிதை என்று அழைப்பதற்கு எந்தவித அருகதையும்ற்ற; துண்டு, துக்கடா வசனங்கள், கலை வடிவமற்ற வெறும் கருத்து நவிற்சிகள், வாக்கியங்களை ஒடித்து முறித்து அடுக்கிய கட்டுரைகள், வெற்றுக் கோடிங்கள், வார்த்தை வாந்திகள், கக்கூஸ் சுவரின் கிறுக்கல்கள், வாய் வெருவல்கள், வார்ப்படங்கள் இவையெல்லாம் கூடப் புதுக்கவிதை என்ற பெயரில் வெட்கமில்லாமல் பவனி வருகின்றன’ என எள்ளி நகையாடினார். இந்நூலாசிரியர் கே.எஸ்.சிவகுமாரன் ‘புது என்ற அடைமொழி, பொருளிலும், உருவிலும் வித்தியாசமான போக்குடைய கவிதைகளையும், கவிதை என்ற பெயரில் இடம்பெற்ற விடுகவிதையையும், சுலோகங்களையும் இனங் காட்டச் சில தசாப்தங்களுக்கு உதவிற்று’ எனத் தனது புதுக்கவிதை குறித்தான கணிப்பை 1981இல் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அத்தோடு ‘புதுக்கவிதை என்ற பிரயோகம் இனி வேண்டாம்!’ எனவும் கருத்துரைத்துள்ளார்.

அவர் இப்படிச் கூறி இன்று மூன்று தசாப்தங்களாகி விட்டன. ஆனால் புதுக்கவிதைகள் இன்றும் புழுத்துக் கொண்டு

தான் இருக்கின்றன. பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் பக்கங்களை நிரப்பிக் காலதாமதமின்றி வெளிவருவதற்கு இவை பெரிதும் கைகொடுக்கின்றன. கருத்துக்கள் ஆளுக்காள் வேறுபடலாம்! இன்றைய புதுக்கவிதைகளில் சிலவற்றை நோக்கும்போது அவைகளுக்குள் ஆழமான, வாழ்க்கை சார்ந்த நல்ல கருத்துகள் இருப்பதை நாகரீகமான வாசகன் நிச்சயம் ஏற்றுக்கொள்வான். எனவே அவைகளை தீண்டாது விடுவது புத்திசாலித்தனமாகாது! கவிதைக்கு வடிவமொன்றுண்டு. தழை, சீர், அணி, சந்தம் இவை போன்ற அங்கங்கள் இருப்பதே கவிதை எனத் தமிழ்மொழி அறிஞர்கள் கூறுவர்.

இன்றைய புதுக் கவிதைகளில் பெரும்பாலானவை இவைகளில் எந்தவொரு அம்சமும்இன்றி வெளிவருவதைக் காண முடிகின்றது. எனவே இவைகளைக் கவிதை என்பது பொருத்தமற்றதுதான்! ஆகவே ‘புது’ உடம் வேண்டாம். ‘கவிதை’ உடம் வேண்டாம். அர்த்தமுள்ள இந்தச் சொல்லடுக்குகளுக்குப் புதியதோர் பெயரைக் கண்டுபிடிப்பது தமிழ் மொழியியலாளர்களின் தலையாய கடமையாகும். ‘ஹைக்கூ’ போன்றொரு நாமத்தைச் சூட்டி இப்படைப்பாளிகளைத் தொடர்ந்தும் தமிழிலக்கியத்தில் இயங்க வைப்பது மக்களுக்குப் பயனளிக்கும்.

- எது எப்படி இருப்பினும் புதுக்கவிதை அதைப் பேச வைப்பதற்கான சாதனையைப் புரிந்துள்ளதை ஏற்கத்தான் வேண்டும். தமிழகத்தின் பிரபல இலக்கியவாதி ந.பிச்சமூர்த்தி போன்ற கவிஞர்கள் புதுக்கவிதைப் படைப்பை ஊக்கப்படுத்தி இருக்கின்றனர். கவிதை இதழ்கள் கூட

வெளிவந்துள்ளன. புதுக்கவிதைக்கென்றே ‘வானம்பாடி’ இதழ் வெளிவந்தது. ஈழத்தின் புதுக்கவிதைகளின் வீச்சை உள்வாங்கிய இவ்விதழ் ஈழத்துப் புதுக்கவிதைச் சிறப்பிதழையும் வெளியிட்டு ஈழத்துப் புதுக்கவிதையாளர்களைக் கௌரவித்தது.

கலாநிதி செ.யோகராசாவின் கருத்துப்படி ஈழத்தின் முதல் புதுக் கவிதையாக, 1943இல் ‘ஈழகேசரி’யில் வெளிவந்த வரதர் எழுதிய ‘ஓர் இரவிலே’ என்ற புதுக்கவிதை முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. வலம்புரி கவிஞர் வட்டம், (வகவம்) என்பது இலங்கையில் புதுக்கவிதைக் கவிஞர்களின் அமைப்பாக இயங்கியது. இதன் தலைவராக இருந்தவர்களுள் கவிஞர் அல் அஸுமத்தும் ஒருவராவார். ஈழத்தில் புதுக் கவிதைக்கெனக் காலாந்தரிகளும் வெளிவந்த தகவல்கள் ‘காலக் கண்ணாடியில் ஒரு கலை இலக்கியப் பார்வை’ என்ற நூலில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன. தேன் மொழி (வரதர்), கவிஞன்; பா (இ.இரத் தினம்), அக்னி (ஈழவாணன்) போன்ற ஏடுகள் வெளிவந்து புதுக்கவிதை எழுத்தை ஊக்குவித்துள்ளன.

எம்.ஏ.நுஃமானின் அழியா நிழல்கள், புதுக் கவிதைத் தொகுப்பு, ரஷமியின் புதுக் கவிதைத் தொகுப்பு என்பன பற்றி இந்நூலில் அறிய முடிகின்றது.

“...கிழக்கிலங்கைக் கவிஞர்கள் எல்லோருமே அணிச் சிறப்பை உள்ளடக்கித் தான் கவிதை எழுதுகிறார்கள்” (பக்:132) எனக் கிழக்கிலங்கைக் கவிதைப் போக்கை நூலாசிரியர் எடை போடுகிறார். அத்தோடு இப்பிரதேசத்தவரின் சிறுகதைப் படைப்பை ‘மட்டக்களப்பு எழுத்

தாளர்கள் தமிழ்நாட்டு ஜனரஞ்சக எழுத்தாளர்களின் கற்பனைகளை ஆதர்சமாகக் கொண்டு எழுதுகின்றனர்' (பக்:190) என 1981இல் மதிப்பிட்டுள்ளார். இதையொரு சர்ச்சைக்குரிய கருத்துரைப்பாகவே கருத வேண்டியுள்ளது! இதன் மூலம் வ.அ.இராசரத்தினம், அ.ஸ.அப்துஸ் ஸமது, பித்தன் போன்ற புகழ் பூத்த கிழக்கிலங்கைச் சிறுகதையாசிரியர்கள் படைத்தவை யாவும் கற்பனைச் சிறுகதைகளா? 'ரஹ்மீ ஊடாக உளவியல் சமூக யதார்த்தம்' என்ற கட்டுரையில் நமது நாட்டு எழுத்தாளர்கள் சிறுகதைகளை எழுதுவதை விடக் கவிதைகளை (புதுக்கவிதை என்ற பெயரில் புற்றீசல்கள் போன்று பிரசுரமாகும் சுலோகங்களையும் கூற்றுக்களையும்) எழுதினால் பயனளிக்குமென நினைக்கிறேன்' (பக்:143). இக்கட்டுரையைத் தினக்குரல் பிரசுரித்துள்ளது. நூலில் ஆண்டு குறிப்பிடப்படவில்லை. எனவே 1996ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னரே கே.எஸ்.சிவகுமாரன் இக்கருத்தை வைத்திருந்ததை ஊகிக்க முடிகின்றது. இதன் மூலம் ஈழத்துச் சிறுகதையை அவர் ஏற்கவில்லையென்பது புரிகின்றது. 'ஆக்க இலக்கியத்துறையில் கலை, நுட்பம், அனுபவச் செறிவு, ஆழமான தத்துவம் போன்றவை குறைவாக...' எனக் கூறித் தனது நிலைப்பாட்டைப் பலப்படுத்துகிறார். ஆனால் இலங்கையில் வெளிவந்த நல்ல சிறுகதைத் தொகுதிகளில் ஒன்று அ.யேசுராசாவின் சிறுகதைத் தொகுதி (பக்:126) எனப் பொச்சடித்து, புகழ் பெற்ற ஈழத்துப் பிரமாக்களின் சிறுகதைகளைக் கேள்விக்குள்ளாக்கியிருக்கிறார். இதன் மூலம் அவை அ.யேசுராசாவின் சிறுகதைத் தொகுப்பை

ஏற்கவில்லையெனக் கருதக்கூடாது! திறனாய்வாளர் கே.எஸ்.சிவகுமாரனின் ஈழத்துச் சிறுகதைத் தொகுப்புகள் பற்றிய ஓட்டு மொத்தமான கருத்து அதுவாகில் எஸ். பொன்னுத்துரை (எஸ்.பொ.), மு.தளையசிங்கம், டொமினிக் ஜீவா, கே.டானியல், சாந்தன், க.சட்டநாதன் போன்றோரும் சிறுகதைத் தொகுப்புகளை வெளியிட்டனரே, அவைகளெல்லாம் வெறும் காகிதக்குப்பைகளா? இவ்விடத்தில்தான், கே.எஸ்.சிவகுமாரனின் இலக்கியம் குறித்தான கருத்தியலை ஒற்றி எடுக்க முடிகின்றது! அதை உரத்த திறனாய்வாளர்கள் செய்யட்டும்!

'தமிழ் இலக்கியத்திற்குப் பெரும் சிக்கலாக அமைந்தது விமர்சகர்கள் இல்லாமையாகும்' (பக்:40) என்ற தகவலை இந்நூல் தருகின்றது. எமது பெரும்பாலான இலக்கியவாதிகள் தமது படைப்புகளுக்கு விமர்சனங்களையல்லாமல், விளம்பரங்களை எதிர்பார்ப்பது இக்கருத்துருவாக்கத்துக்கு இட்டுச் சென்றிருக்கலாம்.

'என்னிடமிருந்து ஆழமான திறனாய்வுகளை வாசகர்கள் எதிர்பார்ப்பது நியாயமில்லை' (பக்:83) எனக் கே.எஸ்.சிவகுமாரன் கூறியுள்ளார். அவரது தொடர்வாசகன் நிச்சயமாக இதை ஏற்கான். திருக்குறள் ஈரடிகளைத்தான் கொண்டுள்ளது. ஆனால் அதற்குள் எத்தனை ஆழமான கருத்துக்கள்! கே.எஸ்.சி.இன் குறிப்புகள் சிறிதாக இருப்பினும், அவைகள் ஒரு படைப்பினதோ நூலினதோ உண்மை நிலையை வெளிப்படுத்துவதை உணர முடியும். தமிழகத்திலும், ஈழத்

திலும் இதுவரை மார்க்சிய, மரபார்ந்த, நற்போக்கு, ஆத்மார்த்தம் என்ற அடையாளங்களோடான விமர்சனங்கள் இருந்து வந்துள்ளன. இவைகளுள் கே.எஸ்.சிவகுமாரனை எதற்குள் அடக்கலாம்? 'என்னிடமும் சார்பு நிலையுண்டு' எனத்தான் அவர் இந்நூலிலும் கூறியுள்ளார். படைப்பொன்றைத் திறனாய்வு செய்யும்போது அதன் தொனிப் பொருள், படைப்புக் களத்தின் சூழல் இவைகளைக் கருத்தில் கொண்டு அவர் படைப்பின் நிலைப்பாட்டைத் தீர்மானிப்பதை அறிய முடிகின்றது. மரபுவாதிகளை மட்டுமன்றி, மார்க்சியவாதிகளையும் காட்டமாக விமர்சித்திருக்கிறார். அவரது திறனாய்வு (விமர்சனம்) எழுத்துகளில் நீண்ட உசாத்துணை நூல் பட்டியல்கள், மேற்கோள்கள் இல்லாதிருப்பினும் அவைகள் நல்லதோர் திறனாய்வைத் தருவதைக் காணமுடியும். பொது விருப்பு வாசகர்களை விமர்சன, திறனாய்வுத்துறை சார் எழுத்துகளுக்குள் இழுத்து வருவது அவரது எழுத்துகள் தான்! அதையே இந்நூலில் பதிவாகியுள்ள கட்டுரைகளும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

டி.லேணர் என்ற வெளிநாட்டு விமர்சகரின் கருத்துப்படி இலக்கிய விமர்சனத்தை 5 கோணங்களில் நிலைப்படுத்தி மேற்கொள்ளலாம். சமூகப் பார்வை, செயல்முறைப் பார்வை, விளக்கப் பார்வை, தத்துவார்த்தப் பார்வை, வரலாற்றுப் பார்வை என்பவையே (பக்:162!) அவைகளாகும்.

'இலக்கியக் கோட்பாடுகளும், இலக்கிய விமர்சன முறைகளும், இலக்கிய உருவ அமைப்பு முறைகளும், இலக்கிய

உள்ளடக்கப் பண்புகளும் காலத்துக்குக் காலம் மாறுவது போல் மனோதத்துவம் பற்றிய சித்தாந்தங்களும் மாறுபடுவன. இதனாலேயே மனோதத்துவதச் சித்தாதங்களைச் சார்ந்து எழுதப்படும் இலக்கிய விமர்சனங்களும் காலப்போக்கில் மதிப்பை இழக்கின்றன' என நூலில் கருத்தொன்றுள்ளது. எனவே உளவியலை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதுவோர் ஓய்வுபெற வேண்டியதா? படைப்பை அரையும் குறையுமாகப் புனைந்துவிட்டு, உளவியல் சார்ந்த தென வாதிகளேவருக்குக் கே.எஸ்.சி. சில ஆலோசனைகளையும் முன்வைத்துள்ளார்.

எவருக்குமே வாசிப்பு மிக மிக அவசியம். வாசிக்காதவர்கள் இதழியலாளர்களாகவோ, திறனாய்வாளர்களாகவோ மிளிர் முடியாதென்பதை நாம் அனைவரும் அறிவோம். இது அவரது அநுபவ வெளிப்பாடுதான் என்பதை வாசகருக்குச் சொல்லித்தான் தெரியப்படுத்த வேண்டுமா? தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் தொடர்ந்து இந்த அகவை 75 (பவள விழா) யிலும் வாசித்துக் கொண்டிருப்பவரல்லவா! இதற்கு இந்நூலிலேயே சான்றுகளுண்டு. செயற்பாட்டுவினையைத் தவிர்த்துச் செய்வினையில் எழுதுங்களென எழுத்தாளர்களை இலக்கண வழிப்படுத்துகிறார். நன்கு பழக்கப்பட்ட சொற்களைப் பயன்படுத்துங்கள் எனவும் வற்புறுத்தியுள்ளார். அப்படியாகில் புதிய தமிழ் சொல்லாக்கம் எப்படிச் செழிப்படையும்? அடிமட்ட மக்கள் நூலில் நடமாடும் 'சினிமா' என்ற சொல்லைச் 'சினமா' என உச்சரிக்கும்படி கோருபவர் இப்படிச் சொல்லலாமா?

ஈழத்து இலக்கியத்தோடு தொடர்பு கொண்டிருந்த / இருக்கும் நாடறிந்த சில பிரமுகர்கள் பற்றிய காத்திரமான குறிப்புகளும் இந்நூலில் உண்டு. முற்போக்கு இலக்கியத்தின் முன்னோடி அமரர் இளங்கீரன், புரவலர் ஹாசிம் உமர், எதிரி வீர சரத் சந்திர, பிரபல அரசியல் விமர்சகர் சிவா சுப்ரமணியம் ஆகியோரை இளைய சந்ததியினரும் நன்கு அறியக் கூடியதான குறிப்புகள் இந்நூலில் கிடைக்கின்றன.

அமெரிக்காவிலுள்ள கல்லூரியொன்றின் ஆங்கிலக் கவிதைப் போட்டியில் பரிசைப் பெற்ற யாழ்ப்பாணம் மானிப் பாயைச் சேர்ந்த கவிஞரும், ஓவியருமான ஜெகதீஸ்வரி நாகேந்திரன் குறித்து நமது வாசகர்கள் அறிந்திராதது துர்ப்பாக்கியமே! என விசனித்து அவர் பற்றிய அறிமுகக் குறிப்புகளையும் இந்நூல் தருகிறது. தமிழ் வாசகர் பரப்புக்குள் கவிஞர் ஜெகதீஸ்வரி நாகேந்திரன் பிரவேசிக்க இது உதவக் கூடியதாகும். 1970களில் இலங்கையில் ஆங்கிலப் பத்திரிகை எழுத்துக்கு, பத்திரிகை ஆசிரியராக இருந்து புது மெருகை ஏற்படுத்தியவர் ஆர்.எல்.மைக்கேல். இவரது 'இன்டிப்பென்டன்ட்' என்ற ஆங்கில ஏட்டை வாசித்தவர்களுக்கு, இந்நூல் குறிப்புகள் ஜெ.நா.வை. நினைவுப்படுத்தும்.

ஒலிபரப்புத் துறையிலும் கே.எஸ்.சிவகுமாரன், ஆறு தசாப்தங்களுக்கு மேலான அநுபவமுடையவர். அறிவிப்பாளர், தமிழ்ச் செய்திப் பொறுப்பாளர், பேச்சுப் பிரதிப்பங்களிப்பாளர் இத்தகைய நிலைகளில் தமிழ் மட்டுமல்லாது ஆங்கில ஒலிபரப்புத் துறைக்கும் காத்திரமான பணிகளைச் செய்து அபிமானத்தைப் பெற்றவர். இன்றும் பொச்சடித்துப் பேசப்படும் புகழ் பூத்த

அறிவிப்பாளர் சிலரைப் பற்றி நூலில் எழுதியுள்ளார்.

ஈழத்துத் தமிழ் ஒலிபரப்புத்துறை பற்றி எழுதும் பெரும்பாலோர் இன்னமும் அறிவிப்பாளர்களைப் பற்றி மட்டுமே சொல்லி வருகின்றனர். ஒலிபரப்பாகிய நிகழ்ச்சிகள் பற்றியோ, நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளர்கள் பற்றியோ எதையும் சொல்வதில்லை. நேர்முக வர்ணனையாளர்கள் குறித்தும் ஒரு சொல்கூட எழுதமாட்டார்கள்! இதை ஓரவஞ்சகத்தனமென்றே அடையாளப்படுத்த வேண்டியுள்ளது! தொழில்நுட்ப வசதிகள் மிகக் குறைவாக இருந்த அக்காலத்தில் நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளர்கள் மிகச் சிரமப்பட்டு நிகழ்ச்சிகளைத் தயாரித்து நேயர்களுக்கு ஒலிபரப்பினார்கள். அவையெல்லாம் இன்று காற்றோடு கலந்துவிட்டன. அமரர் சி.வி.இராசசுந்தரத்தின் இசை இடையிட்ட சித்திரங்கள் இன்றும் பேசத்தக்கவை.

ஈழத்துத் தமிழிலக்கியம் மண் வாசனைக்கு அதிமுக்கியத்துவம் கொடுத்ததி. இந்த இயக்கத்தில் இலங்கை வானொலியும் ஈடுபட்டிருந்ததை எந்தவொரு ஆய்வாளரும் கவனத்துக்கெடுப்பதில்லை. வானொலி நாடக மேதை, சானா எஸ்.சண்முகநாதன், பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளையை அநுசரித்து மண்வாசனை கமழும் வானொலி நாடகங்களை ஒலிபரப்பினார். இலங்கையர்கோன், எஸ்.எஸ். கணேசபிள்ளை (வரணியூரான்), சி.சண்முகம் போன்றோர் இத்தகைய நாடகப் பிரதிகளை எழுதினர். அதேபோல் கிராம சஞ்சிகையில் விவியன் நமசிவாயம் தயாரிப்பில் ஒலிபரப்பாகிய சு.வே.இன் 'பொன்னொச்சிக்குளம்' வானொலி நாடகமும் மண் வாசனையை அநுசரித்ததாகவிருந்தது.

வானொலித் துறையை இன்று தொலைக்காட்சி ஒளிபரப்புத்துறை விழுங்கிக் கொண்டிருக்கும் இக்காலகட்டத்தில், இன்றைய இளைய சந்ததி இவைகளை அறிந்தால், இந்த ஊட்டங்களைத் தொலைக்காட்சிக்கும் கொடுக்க முடியும். இராஜேஸ்வரி சண்முகம் தென்னிந்தியத் தமிழ்ப் பேச்சுவழக்கு, யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சுவழக்கு என்பவைகளில் பேசி வானொலியில் நடித்தவர். அதேபோல் மூத்த ஒலிபரப்பாளர் சற்சொரு பவாதி நாதனும் ஒலிபரப்பு நிகழ்ச்சிகளோடு சம்பந்தப்பட்டிருந்தவர். வீ.ஏ.திருஞானசுந்தரம் ஏராளமான வானொலி நிகழ்ச்சிப் பிரதிகளை எழுதியவர். 'மானா மக்கீன்' வானொலி நாடகத் தயாரிப்பு, பிரதி எழுதல் என்பவைகளில் ஐம்பது, அறுபதுகளில் சாதனை படைத்தார். இந்நூல்வரும் அன்றைய நிகழ்ச்சிகள் குறித்தும், தாம் பெற்ற அநுபவங்கள் குறித்தும் எழுதலாமல்லவா!

'20-ஆம் நூற்றாண்டின் அடிச்சுவடுகள் - ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம்' என்ற தலைப்பிலான நீண்ட கட்டுரை தமிழ், சிங்களம், ஆங்கிலம் ஆகிய மும்மொழிகளிலும் வெளிவந்த நற்பேறைப் பெற்றது. கே.எஸ்.சிவகுமாரன் ஆங்கிலத்தில் எழுத, அதிலிருந்த தகவல்களைத் திரட்டிப் பேராசிரியர் திஸ்ஸகாரியவாஸம் சிங்களத்தில் எழுதியதை முகம்மது யாக்கூப் தமிழில் மொழியாக்கம் செய்துள்ளார். இந்நூலை ஆரம்பித்து வைக்கும் கட்டுரையும் இதுவேதான். நல்ல தகவல்கள் இதில் காணப்பட்டாலும், சில விடயங்கள் மனநெருடலை ஏற்படுத்துகின்றன.

ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கிய முன்னோடிகள் குறித்து 'அவர்கள் வாழ்க்கைக்

கும் இலக்கியத்துக்கும் இடையே தொடர்பு உண்டு என்பதை ஏற்கவில்லை!' (பக்:8) எனச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இதை எப்படி ஏற்பது? இலங்கையர்கோனின் 'வெள்ளிப் பாதரசம்' சிறுகதைத் தொகுப்பு முற்று முழுதான யாழ்ப்பாணத்து வாழ்வைச் சித்திரிக்கின்றது. அப்போ இத்தொகுதிக் கதைகள் இலக்கியமில்லையா?

'உண்மையிலேயே சமகாலச் சிங்களக் கவிதைகளுடன் நோக்கும்போது தமிழ்க் கவிதைகள் பின்தங்கிய நிலையில்...' (பக்:13) இது தமிழ்க் கவிஞர்களைச் சீண்டி விடுவது! கே.எஸ்.சிவகுமாரனின் ஆங்கிலக் கட்டுரையில் இப்படி உண்டா?

'தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் அவலங்களைப் பெரும்பாலான சிங்கள மக்கள் நேரடியாக அறியாமல் இருக்கிறார்கள். இதற்குக் காரணம், நாமே நமது வாழ்க்கை நிலையை, பெரும்பாலான மக்கள் பேசும் சிங்கள மொழியில் எடுத்துக் கூறத் தவறியமையே' என்ற வசனங்கள் நூலின் 2 ஆவது கட்டுரையான 'இன ஒற்றுமை - இலக்கிய வழி!' என்பதில் காணப்படுகின்றது. இலங்கைத் தமிழினத்துக்கு 1994இல் வந்த செய்தியிது. இதன் தாற்பரியத்தை உணர வேண்டுமாகில், இலங்கை சமசமாசக் கட்சி இலங்கையின் அனைத்து இனத்தவர் களுக்கும் முன் வைத்த சம அந்தஸ்து கொள்கையை நோக்க வேண்டும். அவர்கள் சிங்கள மொழியில் சிங்கள மக்களுக்குத்தானே சொன்னார்கள்! இன உறவுப் பாலம் உண்டானதா? அதுவே தமிழ் மக்களுக்கு பேரினவாதிகளால் கொடுக்கப்பட்ட அதி உன்னதமான சமிக்ஞை ஆகும். இதை இதுவரை இலங்கைத் தமிழர்கள் கண்டுகொள்ளாமல் விட்டது அரசியல்

எனக்குச் சந்தோஷமாக இருந்தது. பெருமையாகவும் இருந்தது. மனநிறைவாகவும் இருந்தது. என் வாழ்வில் ஒரு நல்ல விடயத்தைச் செய்து முடித்து விட்டேன் என்ற திருப்தியும் இருந்தது.

ஒருதடவை மூச்சை முழுதாக உள்வாங்கி வெளிவிட்டேன். சுகமாக இருந்தது.

‘ஸப்ரினா...’

மனதுக்குள் அழுது, கொடுமைகளுக்காகக் குமைந்து, செய்வதறியாது திகைத்து... என்னிடம் மட்டும் உண்மையை உரைத்து ஆறுதல் தேடிய அந்தப் பாவப்பட்ட ஜென்மம்...

ஏழையாகப் பிறந்துவிட்டதாலேயே ஏமாற்றப்பட்ட பரிதாபம்...

உண்மையான உழைப்பு ஏற்றுக்கொள்ளப்படாது, யாருக்காகவோ தாரை வார்த்து விட்ட துயரம்...

அவளின் ஆற்றாமை என் மனதில் துல்லியமாக ஒலித்துக்கொண்டே இருந்தது.

தொண்டராசிரியராக ஐந்து வருடத்திற்கு மேற்பட

பணியாற்றியவர்களுக்கு நிரந்தர நியமனம்

வழங்குவதற்கான நேர்முகப் பரீட்சைக்

குழுவில் நானும் ஒருவனாக

இருந்தேன்.

துஆக்களும்... பிரார்த்தனைகளும்
- கிறிஸ்டி முருகுப்பிள்ளை

பொய்த் தகவல்களை
உண்மைத் தகவல்களாக
மாற்றியமைக்கும் உன்னத கெட்டிக்
காரத்தனத்தில் இருந்து உண்மையைப்
பெயர்த்தெடுக்கும் பெருமுயற்சி...

ஆவணங்களை மிகச் சாதாரீயமாகத் தயாரித்து, உறவினர்களுக்கு உதவும் உன்னத கடமையினூடாக உண்மையைத் தேடும் பரிதாபம். அந்த நிலையில்லாத ஸப்ரினாவைக் கண்டேன்.

அந்தப் பாடசாலையின் அதிபரின் மகளும், இவளும் நேர்முகப் பரீட்சைக்குத் தேற்றினர். அதிபருடன் இருவரையும் விசாரித்தோம். மிகச் செம்மையாக அதிபரின் மகளின் ஆவணங்கள் தயாரிக்கப்பட்டிருந்தன. ஸப்ரினாவின் ஆவணங்கள் திருப்தியாக இருக்கவில்லை.

காலையில் தொடங்கிய பணி மாலை யாகியும் முடியவில்லை. சுப்ரானால் லாஹ்... இறுதியாக...

“உங்களை ஒரு பிள்ளை சந்திக்க வாம் சேர்.” பியோன் தயக்கத்துடன் கூறினார்.

அணியிலிருந்த ஏனைய இருவரும் விரும்பவில்லை. இருவரின் முகத்தையும் பார்த்து புன்னகைத்தேன்.

“பார்ப்போமே...” என்றேன் நட்புடன். வரச் சொல்லும் தலைவர் இசைந்தார். கண் களில் சாரை சாரையாக நீர் வழிய அவள் வந்தாள்.

“வல்லாஹி... நான் பொய் சொன்னால் அல்லாஹுத்தாலா என்னைத் தண்டிப்பான் சேர்... எனக்கு அநீதி நடந்து விட்டது, சேர்... நான்தான் சேர் முழு நாளும் நின்று கஷ்டப்பட்டனான். எனக்கு ஆவணங்களை அதிபர் தரவில்லை, சேர்... மகள் நிரந்தர நியமனம் பெற வேண்டும் என்பதற்காக எல்லாம் காலை வாரி விட்டார் சேர், பிரின்சிபல். இது ஹறாம் சேர்.. ஹறாம்.” விக்கி விக்கி அழுதாள். எனக்கு நிலைமை நன்றாக விளங்கியது. ஏனைய இருவரும் அவளின் மனக்காயத்தைச் சுரண்ட விரும்பினர்.

“ஓகே! நாங்கள் சரியாகத்தான் செய்வோம். கவலைப்படாதே” என்று தேற்றி அனுப்பி விட்டேன். திருப்தியில்லாமல்தான் சென்றான்.

அடுத்த வாரமே நியமனம் வழங்கப் பட்டது. இருவரையும் சிபார்சு செய்தேன். ஆனால், அதிபரின் மகளுக்கு மட்டுமே நியமனம் கிடைத்தது. மறுநாளே ஸப்ரினா தொடர்பு கொண்டாள்.

“ஹலோ சேரா... என்பது மட்டுமே வார்த்தையாய் வெளிவந்தது. மீதியெல்லாம் அமுக்கதான்.

என் உள்ளநெஞ்சு வலித்துக்கொண்டே யிருந்தது. என்ன பதில் சொல்வது?

“மகள், அல்லாட்ட துஆக் கேளுங்க” என்று மட்டும் என்னால் பதில் சொல்ல முடிந்தது.

பின், “முடிந்தவரை முயற்சிக்கின்றேன்” என்று கூறிவிட்டேன்.

ஸப்ரினா என்ற பெயரைக் கேட்டாலே குற்ற உணர்ச்சியால் மனம் குறுகுறுத்தது. ஒவ்வொரு வாரமும் ஸப்ரினாவிடமிருந்து கோல் வரும்.

அதே பதில். எனது பிரார்த்தனையும், அவளது துஆவும் தொடர்ந்தது. மூன்றாவது மாதம் ஓர் அதிர்ச்சித் தகவல் என்னை மேலும் நிலைகுலைய வைத்தது. அதிபரின் மகளுக்கு போன மாதமே நிக்காஹ் முடிந்த தாம். மாப்பிள்ளை எஞ்சினியராம். எஞ்சினியரின் கௌரவத்துக்கு ஆசிரியை மணமக ளாகத் தேவைப்பட்டது. ஆனால் நிக்காஹ் முடிந்த மறுவாரமே டீச்சிங்கை ரிசைன் பண்ணச் சொல்லி விட்டாராம் மாப்பிள்ளை. என்சினியரின் மனைவி பாடசாலைக்குச் சென்று படிப்பிப்பதா?

விக்கித்துப் போனேன். அநியாயங்கள் யாவும் ஏழைகளுக்கா? என்னால் தாள முடியவில்லை. தாங்களும் முடியவில்லை. அல்லாஹ் அக்பர். அல்லாஹ் போதுமான வன். என் மனதுள் குமைச்சலின் குறியீடு!

சட்டென்று எனக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. ஒருமுறை ஸப்ரினாவின் வீட்டுக்குச் சென்று பார்த்தால் என்ன? மன திற்குள் முடிவெடுத்தேன். புறப்பட்டேன்.

சனதெதாசக அறிக்கையாகவுள்ள ஆணையாள் கண்டுபிடிக்க முடியாத நெடுக்கமான வீடுகள்...

நடைபெறாதவரை அழைத்துக் கொண்டு எப்பிரிவுவின் வீட்டைத் தேடினேன். அவர் அந்த சமையர் சேரந்த ஒருவர் என்றபடியால் நான் அந்தியமாகத் தெரியவில்லைப் போலும். ஒரு சமீபத்தில் கண்டுபிடித்து விட்டேன்.

ஒரு பண்டிய வீடு. பக்கத்தில் மதராஸா. நிலம் பெயர்ந்த இடங்களில் எல்லாம் சாக்கைப் போட்டு மறைத்து, ஏற்றாவியும் சீராகவையப் போனிய விதம் எனக்குப் பிடித்திருந்தது. இரண்டு கதிரைகளே இருந்தன. என்னைக் கண்டது? அளவிடச் சரியத்தில் முற்றும் போனான்.

"வாங்க சேர்... வாங்க... இதுங்க இறங்க." உம்மளவும் மகனும் திட்டமிடத் தொடங்கினார்.

பத்து நிமிடத்தில் பக்கத்துக் கடையி விருந்து தின்பண்டங்களும் சோடாவும் வந்தன.

"சாப்பிடுங்க சேர். சரியான சந்தோசம் சேர் நீங்க வந்தது!" அவளின் கண்களில் பளித்த நீரை கெல்லப் புறங்கையால் தடைத்துக் கொண்டாள்.

"சும்மா டார்க்க வந்தனான். மக பயப்படாதீங்க. தலைமீட காலவரை உங்களுக்கு நல்லது நடக்கும்.

அவை பணித்தியாலம் சற்று ஆறாத வான வான்கள்களைக் கதைத்துவிட்டு எழும்பினோம்.

வாசலில் வந்து வழிபட்டியிய ஸப்ரினா "சேர், எங்க துடிதுவும் உங்கட பிராந்ததனையும் பவித்தமா சேர்?" அவ

ளின் ஏக்கம் அந்த சொற்களில் துலையி யாகத் தெரிந்தது.

"ஓமோம்... ஓமோம்... இன் லா தன்னை நடக்கும்."

புறநாளே செயலாஸரிடம் சென்றோள். அவர் ஒரு தீவிர இறைபக்தர். சந்தக் கோரினை, எங்க கண்டாலும் இறங்கி வழி படுவது அவரின் வழக்கம். உண்மையை அப்படறியே ஒப்பித்தேன். ஸப்ரினாவிற்கு சாக நிபாயம் கேட்டேன். எனது பிராந்த தனையும், அவளது துடிதுவும் பவித்தது போலும். இளமினார்... இறங்கினார்... இறங்கி வந்தார்.

"கிருஷ்ணாசுயாமி... தொண்டா சிர்யா ஸபலைக் கொண்டு வாரும்." இன்டர் கோமில் கட்டளை புறத்தது. டைல் கவா னாக அறாயப்பட்டது.

"எத்தனை பேர் பாக்கி உள்ளனர், தப்பியாயின்பென்றாகு?"

"ஒன்றாள் சேர்."

"ஸப்ரினாவின் ஸபலை எழும்." எடுக்கப்பட்டது.

எதுவுமே கேட்கவில்லை. எதையுமே பார்க்கவில்லை. அவரின் குறியை எழுதப் படடு பன்னிரண்டு குற்றங்கள் குற்றப்பட்டன. அது அவரின் கைவியாப்பத்தில் ஒரு பகுதி. இரண்டு நூலில் எனக்குத் தகவல் வந்தது. ஸப்ரினாதான்.

"சேர்... சேர்... எனக்குக் கிடைச் சிட்டிது. சேர்." என மனம் பவித்தவாய்த் துள்ளியது. ஓர் ஏழையின் சிரிப்பின் பூரிப்பை மனதாற உணர்ந்தேன்.

அல்லாஹ் ஸப்ரினாவின் திக்காவற் வகுது கட்டாயம் நான் போக வேண்டும். அடி மனதில் தீர்மானித்துக் கொண்டேன்.

ஔரு தறுநீர்ரைப்படங்கள் The Technician -

காட்சி மயப்படுத்தப்படும் கிளினிக் அபத்தம்.

- மெஷின்

இன்றைய குறிப்பில் தொழில் நுட்ப வளர்ச்சி களாக கண்டுபிடிக்கப் பட்ட சில கண்டுபிடிப்புகள், அவை கண்டுபிடிக்கப்பட்ட காலத்தில் அவை அறிவியல் தொழில் நுட்ப கண்டுபிடிப்புகளாக சேர்க்கப்பட்டன. காலப்போக்கில் அவை கருவிகளின் தேவை குறித்தும் வகையில் ஏற்பட்ட

சுற்று வற்றுகளில் காலமாய, அம்மருவிகள் எந்தப் பான்மையிலும் நகராக கண்டுபிடிக்கப்பட்டதே. அப்பயன்பாடுகளைக் காத்து செல்கிவான பதிப பான்மையிலும் கால காலம் கண்டுபிடிப்பிப் போது, செல்கிவான அறிவியல் தொழில் நுட்ப கண்டுபிடிப்புகள் என்ற சிலை வற்றது. அவை ஊடகங்களாக அடைபாளப் படுத்தப்பட்ட போது, அவை கண்டுபிடிக்கப்பட்ட போது அவை தம் தேவைகள் குறிக்கக் குறிக்கக் அம்மருவிகள் கண்டுபிடிப்பில் வழிவகுத்ததில் தேவைபாக அறிவிட்ட. அதன் ஆய்வு காலப்பட்டதில் தனது தன்மில் பெருமியை பதிப்பிப்பில் காலமாய அவை உயர் வர்க்கத்தில் அப்பாடிப் போதுகள் என்ற ரீதியில் மேற்க்கப்பட்டன. காலப்போக்கில் குறிஞ்சு க்குகளின் பரவலில் காரணமாக அவை அறிவியலவியமான போதுகளாக அறிவிப்பட்டன. அறிவியல் ஊடகங்களில் மூலமுதல் வாயினால் தொலைக் சி தொலைக்காட்சி அறிவியல் அறிவின்

நிழலுற்ற ஊடகங்களும் அவை தார் கொண்டுநகரம் விக்ககது ஏற்ப அவை மூலம் வறும் உள்வடக்கங்கள் தாக்ககதையர் (Affect) வினைபுகளையும் (Effect) ஏற்படுத்தும்வறன. இத்தனார் குறிப்பாக தொலைக்காட்சி சிவ்வள எடுக்க

துக் கொண்டால், அது அதிவீச்சினை கொண்டிருக்கும் ஓர் ஊடகமாக இருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் அது தாங்கி வரும் உள்ளடக்கத்தை காட்சியப் படுத்தி (Visualize) தருகின்ற முறைமை ஆகும். (இவ்விடத்தில் இன்றைய கால கட்டத்தில் தொலைபேசியும் அது தாங்கி வரும் உள்ளடக்கத்தையும் காட்சி மயப் படுத்தி தருகின்ற முறைமைக்கு வந்து விட்டது என்ற செய்தியினையும் இங்கு நினைவில் நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டி இருக்கிறது.)

தொலைக்காட்சி கொண்டிருக்கும் இந்த வீச்சின் காரணமாக அது தாங்கி வரும் உள்ளடக்கங்கள் அதி வேகமாக சமூக, தனிமனித தாக்கத்தையும், அதற்கான விளைவுகளையும் ஏற்படுத்தும் வல்லமை கொண்டதாக இருக்கிறது.

தொலைக்காட்சி பற்றி உலக அளவில் சமூக ஊடக ஆய்வாளர்களால் பல்வேறு வகையான கருத்துகள் முன் வைக்கப்பட்டிருப்பினும், இத்தன்மைகளைப் பற்றி விரிவாக இரு முக்கிய சமூக ஊடக அறிஞர்கள் முன் வைத்திருக்கும் கருத்துகள் முக்கியத்துவம் மிக்கவை. அவர்களில் ஒருவர் பிரான்ஸ் தேசத்தை சேர்ந்த பியர் பூர்தியு (Pierre Bourdieu-1930-2002). இவர் எழுதிய “தொலைக்காட்சி - ஒரு கண்ணோட்டம்” என்ற நூலில் தொலைக்காட்சி பற்றி மிக விரிவான கருத்துக்களை முன் வைத்துள்ளார். (இந்த நூல் பிரெஞ்சு மொழியிருந்து நேரடியாகத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு தமிழகத்தில் “க்ரியா” பதிப்பகத்தால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. மேலும் அவரது கருத்துகளை

தமிழில் சிறிய அளவில் அறிமுகப் படுத்தும் ஒரு நூல் என்ற வகையில் கங்கு வெளியீடாக வந்துள்ள எஸ்.வி. இராஜதுரை அவர்களின் “பூர்தியுவும் மார்க்சியமும்” என்ற சிறு நூலும் குறிப்பிடத்தக்கது.

பூர்தியு தொலைக்காட்சி என்ற ஊடகம் உள்ளடக்கும் நிகழ்ச்சிகள் துரித சிந்தனையுடன் பாற்பட்டது என்றும், இது ஒரு வகையில் இன்றைய யுகத்தில் நடைமுறையில் இருக்கும் துரித உணவு (Fast Food) கலாசாரத் துடன் ஒப்பிடத்தக்க ஒன்று என்பதாகக் கூறுகிறார்.

அடுத்து இன்னொரு முக்கிய ஊடக சமூக ஆய்வாளர்களில் ஒருவரான கனடாவைச் சேர்ந்த ஊடகத்துறை பேராசிரியர் மார்ஷல் மெக்லுகன் (Marshall McLuhan - 1911 - 80) அவர்கள் தனது Understanding the Media (UK: Routledge & Kegan Paul, 1984) என்ற நூலின் வழியாக அச்சு ஊடகம் என்பது குளிர்ந்த (Cool) ஊடகம் என்றும், தொலைக்காட்சி என்பது வெப்பமான ஊடகம் (Hot) என்கிறார். இங்கு கையாளப்படும் இரு ஆங்கில பதங்களுக்கு இணையாக தமிழில் வெப்பமான, குளிர்ந்த என்ற சொல்லாக கங்கள் பொருத்தமானவை அல்ல என எனக்குத் தோன்றுகிறது. தற்காலமாக அவைக்கு இணையாக மிதமான, இதமான என்ற சொல்லாக்கங்களை பயன்படுத்தலாம் என தோன்றுகிறது. மேலும் இதனையிட்டு கலைச் சொல்லாக்க அறிஞர்கள்தான் நமக்கு உதவ வேண்டும்.

தொலைக்காட்சி என்பது மீதமான ஊடகம் என குறிப்பிடுவதற்கு அவர் முன் வைக்கும் காரணம், அச்சு ஊடகம் மீது வாசகனின் கவனக் குவிப்பு உடனடியாக நிகழ்வதில்லை. அது சற்றுக் கால நீட்சியினைக் கொண்டதாக இருக்கிறது. ஆனால் தொலைக்காட்சி ஊடகத்தை பொறுத்தவரை அது பார்வையாளனின் கவனக் குவிப்பை உடனடியாக வேண்டி நிற்பதே இதற்குக் காரணம் என்கிறார். இவ்விரு அறிஞர்களின் கருத்துகளின் ஊடாக தொலைக்காட்சி தாங்கி வரும் உள்ளடக்கங்கள் வெளிப்படும் விதம், அந்த உள்ளடக்கங்களின் ஆக்க முறைமை போன்றவை பற்றி ஆய்வு ரீதியாக நாம் அறிந்து கொள்வதோடு, அச்செயற்பாடுகளின் காரணமாக தொலைக்காட்சியானது சமூக, தனிமனித நடத்தையிலும் பெரும் மாற்றத்தையும் மிகுந்த செல்வாக்கையும் செலுத்தி வரும் ஓர் ஊடகமாக கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது எனத் தெரிகிறது. அத்தோடு இது சமூக உளவியலிலும், தனிமனித மனோ கட்டமைப்பிலும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி இருக்கிறது. இதன் காரணமாக சமூக, தனிமனித நடத்தை யில் வெளிப்படும் ஒரு வகையான அபத்தம் அறிவியல் தொழில் நுட்ப வளர்ச்சியினைப் பற்றிய விமர்சகர்களால் அது ஒரு நோய்க் கூறாக அடையாளப்படுத்தப்படுகிறது.

இந்த அபத்தம் எவ்வாறு எதிர் கொள்ள வேண்டும் என்ற கேள்வியினை சமீபத்தில் காணக் கிடைத்த The Technician என்ற கனடிய குறுந்திரைப் படம் எம்மில் எழுப்புகிறது. இப்படத்

தினை Simon Oliver Fecteau இயக்கி இருக்கிறார்.

நகரம் ஒன்றின் கேபல் டிவி வழங்குனர் அலுவலத்திற்கு வரும் முறைப்பாடு காரணமாக அந்த அலுவலத்திலிருந்து டி.வி. இணைப்பு திருத்துனர் ஒருவர் முறைப்பாடு வந்த விலாசம் நோக்கி வருகிறார். அந்த விலாசத்திற்குரிய வீட்டின் கதவின் அழைப்பு மணியை அடக்கிறார். இப்பொழுது முதியவர் ஒருவர் வருகிறார். வந்தவர் டிவி இணைப்பு திருத்துனர் என்பதை உடனடியாக ஊகித்து கொண்டு, வந்தவர் யார் என்று விசாரிக்காமலே கதவை திறக்காத நிலையில் “எனது டிவி பழுது அடைந்து விட்டது. முற்றும் முழுதுமாக பழுது அடைந்து விட்டது” என்று சொல்லிக் கொண்டே இருப்பார். அதற்கு அந்த ஊழியர் (இக்குறுந்திரைப் பட இயக்குனர் Simon Oliver Fecteau இப்பாத்திரத்தை ஏற்று நடித்திருக்கிறார்.) “பிரச்சினையில்லை என்னை உள்ளே அனுமதி புங்கள். நான் பார்க்கிறேன்” என்பார்.

அம்முதியவர் கதவை திறந்து அவரை உள்ளே அழைத்து, தனது டிவிக்கான ரிமோட் கண்டோரலை (Remote Control) கையில் எடுத்து டிவியை இயக்குவார். அதில் தெரியும் சேனலில் போராளிகளுக்கும் அரசாங்க படையினருக்குமிடையில் கடும் போர் நடந்து கொண்டிருப்பதாகவும், அதில் நூற்றுக்காண பேர்கள் இறந்திருப்பதாகக் காட்டப்படுகிறது. இதனைப் பார்த்த அந்த ஊழியர் “உங்கள் டிவி சற்று பழைய வகையைச் சார்ந்தது என்பதால் காட்சிகள் சற்று மங்கலாகத் தெரிகின்

நன்” என்பார். அதற்கு அம்முதியவர் பட்டத்துடன் “இல்லை இல்லை” என மறுதலித்து “இதைப் பார், இதைப் பார்” என இன்னொரு சேனலைக் காட்டுவார். அதில் புற்றுநோய் நாட்டில் கடுமையாகப் பரவி வருவதாகக் காட்டப்படுகிறது. “இதைப் பார்” என இன்னொரு சேனலுக்கு மாற்றுவார். அதில் உலக அளவில் பொருளாதார நெருக்கடி நிலவுவதாக காட்டப்படுகிறது. அடுத்த சேனலுக்கு மாற்றுவார். அதில் எத்தியோப்பியாவில் கடும் பஞ்சம் நிலவுவதாகவும், நூற்றுக்காண குழந்தைகள் இறந்து கொண்டிருப்பதாகவும் காட்டப்படுகிறது. அடுத்து அவர் காட்டும் சேனலில் இம்முறை ஒலிம்பிக் போட்டியில் நம் நாட்டு வீரர்கள் பங்கு பெற முடியாத நிலை எனச் சொல்லப்படுகிறது. மேலும் பட்டத்துடன் “இதை பார்” என அடுத்த சேனலை மாற்றுவார். அதில் அந்த நகரத்தின் பிரதான பூங்கா அருகில் இருந்த காட்டில் ஒரு சிறுவன் காணாமல் போய் விட்டதாக அறிவிக்கப்படுகிறது.

இதையெல்லாம் காட்டி “என் டி.வி. யைத் திருத்த முடியும் தானே?” என வினாவுகிறார், அதே பட்டத்துடன். அந்த ஊழியருக்கு ஓரளவுக்கு விஷயம் விளங்கி விடுகிறது. இப்பொழுது அந்த ஊழியர் அந்த முதியவரை பார்த்துத் தயங்கி தயங்கிச் சொல்கிறார், “அது அவ்வளவு பிரச்சினையில்லை. ஆனால் இவ்வகையான குறைபாட்டைத் திருத்தப் பயிற்சி...” என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே, முதியவர் மேலும் பட்டம் அடைந்தவராக “அப்படியானால் எனது டி.வியை பழுது பார்க்க முடியுமா?” எனக் கேட்கிறார். இப்பொழுது அந்த

ஊழியரின் மனதில் அவர் மீது அனுதாப உணர்வு எழ, அவரை திருப்தி செய்யும் வகையில் சொல்லுவார், “இல்லை அப்படி ஒன்றுமில்லை. தொழில் நுட்பக் கோளாறின் காரணமாக இணைப்பில் ஏதாவது கோளாறு இருக்கிறதா என பார்க்கிறேன்” என்கிறார். அதற்காக டி.வி. பெட்டியின் பின்புறத்தில் அவரை திருப்திப்படுத்தும் வகையில் ஓர் ஆயுதத்தால் இரண்டு தட்டுக்கள் தட்டி, “இங்கு எந்த விதமான கோளாறும் இல்லை. வெளி இணைப்பில்தான் இனி பார்க்க வேண்டும்” என்கிறார். முதியவரிடம் ஏமாற்றத் துடன் கூடிய அதே பட்டம் தொடர்கிறது. இப்பொழுது ஊழியர் அவரை திருப்திப்படுத்தும் வகையில் தெருவில் இருக்கும் தூணில் ஏறிப் பார்க்கிறார். அங்கும் ஓர் பழுதும் இல்லை என்பது தெரிந்து இருப்பதால், அடுத்து என்ன செய்வது என்ற சிந்தனையுடன் கீழே இறங்கி அக்கம் பக்கமாக பார்க்கிறார். இதனைக் கதவுக் கண்ணாடி வழியாக ஆர்வம் கலந்த நிலையில் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார் முதியவர். வேறு வழி தெரியாமல் அந்த ஊழியர் அந்த முதியவரிடம் சொல்லிக் கொள்ளாமலே அங்கிருந்து புறப்பட்டு விடுகிறார். இப்பொழுது ஏமாற்றம் அடைந்த நிலையில் டி.வி. சேனல்களை மாற்ற தொடங்குகிறார் முதியவர். முதலில் வரும் சேனலில் போராளிகளுக்கும் அரசாங்க படைக்கும் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த போர் முடிவுக்கு வந்து விட்டது என காட்டப்படுகிறது. அவர் மாற்றும் அடுத்த சேனலில் புற்றுநோயை ஒழிப்பதற்காகக் கொண்டுவந்த விட்டதாக அறிவிக்கப்படுகிறது.

கிறது. அடுத்த சேனலில் உலக பங்குச் சந்தை உயர்வடைந்து இருப்பதனால் உலக மட்டத்தில் நிலவும் பொருளாதார நெருக்கடி இல்லாமல் போகப் போகிறது என அறிவிக்கப்படுகிறது. அடுத்த சேனலில் என்றும் இல்லாத அளவுக்கு எத்தியோப்பியாவின் நாணய பெறுமதி அதிகரித்து இருப்பதாகவும், உலக பணக்கார நாடுகளில் ஒன்றாக எத்தியோப்பியா மாறி விட்டதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. இன்னொரு சேனலில் நம் நாடு ஒலிம்பிக் போட்டியில் பங்குபெறப் போவதாக அறிவிக்கப்படுகிறது. கடைசியாக அம்முதியவர் பார்க்கும் சேனலில் காட்டில் போன சிறுவன் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, அவனை நிருபர்கள் பேட்டி காண்பதாக காட்டப்படுகிறது. “யார் உன்னை காப்பாற்றியது?” எனக் கேட்கப்படும் கேள்விக்கு, அச்சிறுவன் முதியவர் வீட்டுக்கு டி.வி. திருத்த வந்த, வண்டியில் போய்க்கொண்டிருக்கும் அந்த ஊழியரைக் காட்டுவான்.

இவ்விடத்திலும் அந்த முதியவரின் முகபாவத்தில் எந்தவிதமான மாற்றமும் தெரியவில்லை.

இப்பொழுது அந்த முதியவரிடம் சொல்லிக் கொள்ளாமல் சென்று விட்ட அந்த ஊழியர், சற்று முன் தொலைக் காட்சியில் காட்டப்பட்ட அந்த முதியவர் பார்த்த செய்திகளை அறிந்த நிலையில் (காட்டில் காணாமல் போன சிறுவனை தான் காப்பாற்றிய செய்தி உட்பட) ஏதோ உணர்வின் உந்தலில் அந்த முதியவரைத் தேடி வருகிறார். அவர் அந்த வீட்டுக்குள் நுழைய முதியவர் ஷோபாவில் சாய்ந்திருந்தவாறே அந்தச் செய்திகளின் தொடர்ச்சியை பார்த்து கொண்டிருப்பதைக் காண்கிறார். ஒன்றுமே பேசாது முதியவரின் பக்கத்தில் அமர்கிறார். இப்பொழுது முதியவர் பார்த்து கொண்டிருக்கும் ஒரு சேனலில் இந்தோனேஷியாவில் பூகம்பம் என்றும், சுனாமி எச்சரிக்கை விடுக்கப்பட்டுள்ளதாகவும் அறிவிக்கப்படுகிறது. மறுகணம் அந்த முதியவர் அந்த ஊழியர் பக்கம் திரும்பி பார்க்காமலே ஒரு கேள்வியை அவரை நோக்கி கேட்கிறார். அதற்கு அந்த ஊழியர் எந்தவிதமான பதிலும் சொல்லாது, மௌனமாக அந்த வீட்டை வெளியேறி தன் வண்டியில் போவதுடன் அக்குறுந்திரைப்படம் நிறைவு பெறுகிறது. அந்த கேள்வி மூலம் அந்த முதியவர் எத்தகைய அபத்தத்திற்கு ஆளாகி இருக்கிறது என்பது பார்வையாளருக்கும் புரிந்து விடுகிறது.

இக்குறுந்திரைப்படத்தை பற்றி இன்னொரு குறிப்பும் இவ்விடத்தில் சொல்ல வேண்டும், இக்குறுந்திரைப்படம் எனக்கு கானொளிகளுக்கான இணையத்தளமான You tube இல்தான் முதன் முதலாகப் பார்க்கக் கிடைத்தது. இக்குறிப்புக்காக இத்திரைப்படத்தை பற்றி இணையத்தளத்தில் மேலும் தேடிச் சென்ற பொழுது, குறுந்திரைப்படங்களுக்கான ஓர் இணையத்தளமான shortsbay.com என்ற இணையத்தளத்திலும் இக்குறுந்திரைப்படம் இணைக்கப்பட்டிருந்தமையைக் காண முடிந்தது. ஆனால் அவ்விணையத்தளத்தில் இக்குறுந்திரைப்படம் அங்கதம் (Comdey) என்ற வகையில் (category) இணைக்கப்பட்டிருந்தமை எனக்கு ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தியது. அதை தொடர்ந்து அப்படம் இணைக்கப்

அக்கடைக்காரின் அனுமதியுடன் தனது அலுவலகத்துடன் தொடர்பு கொண்டு, தான் அத்தெரு விளக்கை சரி செய்து விட்டதாக அறிவிக்கிறார். இதனைக் கேட்டு அக்கடைக்காரர் மகிழ்ச்சியான முகத்துடன் தெருவிளக்கை சீர் செய்தமைக்கு நன்றி சொல்லுகிறார். அதற்கு அந்த ஊழியர் எனக்கு நன்றி சொல்ல வேண்டாம். தினம் தினம் அந்த விளக்கை சரி செய்ய வருமாறு தொலை பேசியில் எங்களை நச்சரித்த அந்த நபருக்குத்தான் நீங்கள் நன்றி சொல்ல வேண்டும் என்கிறார். அப்பொழுது அக்கடைக்காரர் சொல்கிறார், அந்த நபர் நான்தான் ஸார் என்று. ஒருகணம் ஊழியர் தடுமாறிப் போகிறார். பின் தான் எடுத்த தொலைபேசி அழைப்புக்கான கட்டணத்தை அக்கடைக்காரருக்கு கொடுக்க முயற்சிக்கிறார். அந்த கடைக்காரரோ “பணம் வேண்டாம் ஸார். நீங்கள் நல்லதொரு பணி செய்து இருக்கிறீர்கள்” எனச் சொல்லி தொலைபேசிக் கட்டணத்தை வாங்க மறுக்கிறார். அப்பொழுது அந்த ஊழியர் “இது என்ன என் பணமா, அரசாங்கப் பணம்தானே. எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்” எனக் கூறி வற்புறுத்தியவாறே அப்பணத்தை அக்கடையின் பட்டறையின் மீது வைக்கிறார்.

இக்காட்சிக்குப் பின் இக்குறுந்திரைப்படத்தில் வரும் காட்சி அந்த அரசாங்க ஊழியரை மட்டுல்ல அக்குறுந்திரைப்படத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பார்வையாளரையும் அதிர வைக்கிறது. அந்த ஊழியர் அக்கடையின் பட்டறையில் வைக்கும் பணத்தை அக்கடைக்காரர் தடவித் தடவி எடுக்க முயற்சிக்கிறார்.

அப்பொழுதுதான் பார்வையாளர் களுக்கும் அந்த ஊழியருக்கும் தெரிய வருகிறது, அக்கடைக்காரர் பார்வையற்றவர் என்பது. அதனை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் அக்கடைக்காரரிடம் ஊழியர், “நீங்கள் பார்வையற்றவரா?” என்று கேட்கிறார். அதற்கு அக்கடைக்காரர் “ஆம்” என்று சொல்லுகிறார். நாம் இக்குறிப்பின் முன் பகுதியில் சொன்னோமே மனிதநேய உணர்ச்சி என்பது மனிதனின் எந்தவொரு நிலையிலும் துளிர்விடும் என்பதை அக்காட்சி எடுத்துக் காட்டுகிறது.

அக்கடைக்காரர் பார்வையற்றவர் என்ற இந்த உண்மையை உறுதி செய்து கொண்ட அந்த ஊழியரது மனதிலும், அக்குறுந்திரைப்படத்தை பார்த்து கொண்டிருக்கும் பார்வையாளர்களினதும் மனதிலும் எழும் ஒரு கேள்வியை அந்த ஊழியர் அக்கடைக்காரரிடம் கேட்கிறார். அதற்கு அக்கடைக்காரர் சொல்லும் பதிலாய் சொல்லும் வார்த்தைகள், தெருவிளக்கு பழுது அடைந்துவிட்டதனால் இருட்டாக இருந்த அத்தெருக்கு வெளிச்சத்தை கொண்டு வந்த அந்த ஊழியருக்கும் பார்வையாளருக்கும் மனித நேயத்தின் உச்சம் பிரகாசமான முறையில் வெளிச்சம் ஆகுகிறது.

“நீங்கள் பார்வையற்றவர். பின் ஏன் தெரு விளக்குக்காக தினம் தினம் தொலைபேசி எடுத்தீர்கள்?” என அந்த ஊழியர் கேட்ட அந்தக் கேள்விக்கு அக்கடைக்காரர் சொல்லும் பின்வரும் பதிலுடன் அக்குறுந்திரைப்படம் முடிகிறது இக்குறிப்பை போல..

“அதற்குக் காரணம் இருட்டில் வாழுவதற்கான வலி எனக்கு தெரியும்.”

பிரபஞ்ச பெருவெளியில்
நம் தேசம் சபித்த
ஓர் பொழுதில்
அமானுஷ இரவுகளில்
நித்திரை நிராகரித்த
கண்கள்

வழக்கமற்ற பகல் தூக்கத்தில்
விசித்திர கனவெனக்கு
வேற்றுக்கிரகத்திலிருந்து
பல பறக்கும் தட்டுக்கள்
நம் தேசம் நோக்கி வந்தன

அதில்
முகமூழ் சப்பாத்து
குருதி பருகும்
ஒரு புது வகையான ஆயுதமென
சில தட்டுக்கள்
நிரப்பப்பட்டிருந்தது

கனவிலும் அச்சியமெனக்கு
பல தட்டுக்களில்
முற்று முழுதாக
கிறிஸ் கொண்டு நிரப்பியிருந்தது

இன்னும் சிலவற்றில்
பாதி மனிதன் கலந்த
புது சிருஷ்டிப்புக்கள் இருந்தன
பெயர் சொல்ல தெரியவில்லை
எனக்கு

மௌன மீரம்
- முறம்மட் மஜீஸ்

இன்னும் சில பறக்கும்
தட்டுக்களில் சீருடைகளும்
அடையாளம் காணாத
வகையில்
வெள்ளை நிறத்தில்
சிலவும் இருந்தன
அது வெள்ளை வான்
அகத்தான்
இருக்கனும் போல
கனவின்
கடைசிக் கட்டத்தில்
நான்
கைது செய்யப்பட்டிருந்தேன்
காரணமென அலறிய போது
நாட்டில் மர்ம மனிதர்கள் என
வதந்தி பரப்பினேனாம்.

இந்திய மண்ணில் சிங்கள நூலுக்கு விருது

- மேமன்கவி

இந்திய மண்ணில் சிங்கள மொழி நூல் ஒன்றுக்கு நான் அறிந்த மட்டில் முதன் முதலாக விருதும் பரிசும் வழங்கப் பட்டுள்ளது. இவ்விருதுக்கும் பரிசுக்கும் உரியவர் நம் நாட்டு சகோதர மொழிப் படைப்பாளியும், தமிழ் - சிங்கள மொழிபெயர்ப்புப் பணியில் ஈடுபட்டு வருபவருமான திரு. உபாலி லீலாரட்ன அவர்கள்.

இவர் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்த்த தமிழகப் படைப்பாளி யான கு.சின்னப்ப பாரதியின் 'சுரங்கம்' நாவலின் சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு நூலுக்கு தமிழகத்தில் மொழிபெயர்ப்புத் துறையை ஊக்குவிக்கு முகமாக செயற்படும் 'நல்லி திசை எட்டும்' எனும் அமைப்பினால் அப்பரிசு வழங்கப்பட்டது. நல்லி குப்புசாமி செட்டியார் அவர்களின் அனுசரணையுடன் செயற்படும் அவ்வமைப்பின் 2011ஆம் ஆண்டுக்கான மொழியாக்க விருதுகள் வழங்கும் விழா கடந்த செப்டம்பர் 17ந் திகதி திருச்சியில் நடைபெற்ற வேளை உபாலி லீலாரட்ன சமூகமளிக்க முடியாது போனதால் ஓக்டோபர் 3ந் திகதி திருச்சி மாவட்ட எழுத்தாளர் சங்கத்தில் நடைபெற்ற வைபவம் ஒன்றில் வைத்து, நல்லி திசை எட்டும் விருது அந்த அமைப்பின் சார்பாக உபாலி அவர்களுக்கு, நம் நாட்டு புரவலர் ஹாசிம் உமர் அவர்களால் வழங்கப்பட்டது.

நல்லி திசை எட்டும் என்ற அமைப்பை பொறுத்தவரை மொழிபெயர்ப்பு படைப்புகள் அடங்கிய 'திசை எட்டும்' என்ற காலாண்டிதழ் ஒன்றினை வெளியிட்டு வருகிறது. அத்தோடு இவ்வருடம் Trans Fire என்ற பேரில் ஆங்கிலத்திலும் ஒரு காலாண்டிதழ் ஒன்றினை வெளியிடத் தொடங்கியுள்ளது. அதனைத் தொடர்ந்து சமீபத்தில் நாமக்கல்லில் நடந்த 2011ம் ஆண்டுக்கான கு.சின்னப்பபாரதி அறக்கட்டளையின் இலக்கிய விருது வழங்கும் விழாவில் ஈழத்துத் தமிழ் படைப்பாளிகளுக்கு வழங்கப்பட்ட பரிசளிப்பின் பொழுதும் உபாலி லீலாரட்ன சிங்கள மொழியில் மொழி பெயர்த்த கு.சின்னப்பபாரதியின் 'சுரங்கம்', 'தாகம்' ஆகிய இரு நாவல்களின் சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு நூல்களுக்கும் மொழிபெயர்ப்புக் கான விருதும் பரிசும் வழங்கப்பட்டது.

இவ்விரு நூல்களும் கொடகே நிறுவனத்தால் வெளியிடப்பட்டவை என்பது கொடகே நிறுவனத்திற்குப் பெருமை சேர்க்கும் ஒரு நிகழ்வாகும்.

அத்தோடு இந்திய மண்ணில் முதன் முதலாக ஒரு சிங்களமொழி நூல் ஒன்றுக்கு விருது பெற்றவர் என்ற சாதனைக்குரியவராக, மூவினங்களுக்கும் இடையே நல்லிணக்கத்தை உருவாக்கும் கருத்துடையவரான உபாலி திகழ்கிறார் என்பதில் அத்தகைய உணர்வு கொண்ட இலங்கையர்களான நமக்கும் பெருமை சேர்க்கும் ஒரு விடயம் எனலாம்.

வீடாபீடி

- வேல் அமுதன்

புது வாடிக்கையாளர் ஒருவர் எங்களது நிபந்தனைகளை ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாக இல்லை என்றார்.

“இதிலை என்ன கஷ்டம்? விளக்கமாகச் சொல்லுங்கோவன்” - நான் கேட்டேன்.

“சாதகக் குறிப்பைத் தரும்படி கேட்கிறியன். எமக்குச் சோதிடத்தில் நம்பிக்கை இல்லை.”

“சடங்கு, சம்பிரதாயம் என்று வரையிக்கைச் சாதகத்தைப் பாக்கத்தான் செய்வினம். மாப்பிள்ளைப் பகுதி பொருத்தம் பாக்க வேண்டுமென்றால், நாங்க என்ன செய்கிறது, சொல்லுங்கோ?”

“உங்கடை கஷ்டம் விளங்குது. நாங்க இதுபற்றி யோசித்துப் பாத்து, முடியுமெண்டால் திரும்ப வாறம்.”

ஒரு வாரம் கழித்து அந்த வாடிக்கையாளர் மீள வந்தார்.

“சாதகக் குறிப்பைத் தாறம். ஆனால், ஒரு நிபந்தனை. நாங்க சாதகப் பொருத்தம் பாக்கப் போறதில்லை. மாப்பிள்ளைப் பகுதி வேண்டுமெண்டால், பாத்து முடிவைச் சொல்லட்டும்” என்றார்.

விட்டு விடுவேனா, நான்?

“ஏன் உங்களுக்குச் சோதிடத்திலை நம்பிக்கை இல்லை?” நாக்குக்காகக் கேட்டேன், நான்.

அவர் சொன்ன திடுக்கிடச் செய்த கதை இது.

“எனது மனைவியும் நானும் ஒரே கல்லூரியிலை படித்தனாங்க. ரோகினியும் திருவோணமும். பொருந்தாது எனத் தெரிய வந்தது. நாங்க இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் மனதார விரும்புவதாகச் சொல்லி ஜெயித்திட்டம்.

இன்னொன்று. எங்கடை கலியாண வீட்டண்டுத் தூரதிர்ஷ்டவசமாக மனைவியின்ரை கூறையிலை குத்துவிளக்கு நெருப்புப் பிடித்துவிட்டது. சகுனப்பிழை என கிசுகிசுப்புப் பலமாகக் கிழம்பிச்சு; கெட்டடித்தனமாக அடக்கிட்டம்.

சும்மா சொல்லப்படாது. நாங்க வலு சந்தோஷமாக வாழறம். இருபத்து ஐந்து வருஷங்கள் வாழ்ந்திட்டம். எங்களுக்கு மூண்டு பிள்ளைகள். ஒரு குறையும் இல்லை.

இன்னொன்று. எமது மகளும் சாதகப் பொருத்தம் பாக்காமல் செய்யச் சம்மதம்.”

பொலீவியா

சி.குமாரலிங்கம்

இந்தத் தென் அமெரிக்க நாட்டில்தான் சே குவாரோ கொல்லப்பட்டார். (9.10.1967)

ஆனால் அவர் பிறந்தது இன்னொரு தென் அமெரிக்க நாடான அர்ஜென்ரினாவில்தான் (14.06.1928). 1545இல் இந்த நாட்டை ஸ்பானியர்கள் கண்டுபிடித்தார்கள். அப்பொழுது உலகத்திலேயே அதிகளவு வெள்ளி அங்கிருந்தது. அவர்கள் அந்த நாட்டு சுதேசி மக்களை அடிமையாக வைத்து அந்த வெள்ளிகளை அள்ளி தமது நாட்டுக்கு கொண்டு சென்றார்கள். அவர்கள் போனபின்பு அமெரிக்கர்கள் அங்கு வந்தார்கள். 1982இல் அங்கு ஜனநாயக முறையில் முதலாவது தேர்தல் நடத்தப்பட்டது. அந்த நாட்டில் இராணுவப் புரட்சி நடப்பது சர்வ சாதாரண விடயமாகும். EVO MORALES என்பவர் 2005இலிருந்து அந்த நாட்டை ஆட்சி செய்து வருகிறார். 1959ஆம் ஆண்டு இவர் ஒரு ஏழை இடையர் குடும்பத்தில் பிறந்தார். இவர் ஒரு மாக்கியவாதி ஆவார். இவர்தான் முதலாவது தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த ஜனாதிபதி ஆவார். 2009 தேர்தலிலும் இவர் வெற்றி பெற்றார். இந்த நாட்டில் 55% சுதேசிகள், 15% ஐரோப்பியர்கள், 30% கலப்பு இனமக்கள் எல்லோரும் கத்தோலிக்க மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இந்த நாட்டில் கிராமிய சிறுதெய்வ வழிபாடு உள்ளது. தற்பொழுது அங்கு பெற்றோலியப் பொருட்கள் காணப்படுகிறது. USAID ஸ்தாபனத்தின் நடவடிக்கைகள் அதிகமாக காணப்படுகிறது. 2008இலிருந்து அந்த நாட்டு அரசு USAID அதிகாரிகளை வெளியேற்றி வருகிறது.

பல நூற்றாண்டுகளாக அந்த நாட்டு மக்கள் கொக்கோ இலைகளை சப்பி இன்பம் காண்பது வழக்கம். கொக்கோ மரம் அந்த நாட்டின் ஒரு முக்கிய பயிராகும். 13000 அமெரிக்கர்கள் அங்கு நிரந்தரமாக வசிக்கிறார்கள். 40000 அமெரிக்கர்கள் சுற்றுலாப் பயணிகளாக வந்து போகிறார்கள். 2007ம் ஆண்டு அமெரிக்க ஜனாதிபதி அந்த நாட்டுக்கு விஜயம் செய்தார். அதே ஆண்டில் வெனிசுலா ஜனாதிபதி சாவோசும் விஜயம் செய்தார். இருவரும் தமது சொற்பொழிவுகளில் எதிர் எதிரான கருத்துக்களை முன்வைத்தார்கள். சீன அரசு பெற்றோலிய கனிவள விடயங்களில் முதலீடு செய்து வருகிறது. அந்த நாட்டில் பல சுய ஆட்சிப் பிரதேசங்கள் உள்ளன. வலதுசாரிகளும் பணக்காரர்களும் பிரிவினை வாதத்தை தூண்டி வருகிறார்கள். 2005லிருந்து ஜனநாயக ரீதியாக அரசியல் சீர்திருத்தங்கள் ஏற்படுத்தப்படுகிறது. எல்லாத் துறைகளிலும் அரசு ஏகபோகம் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்ற கொள்கை மக்களால் முன்வைக்கப்படுகிறது.

19ம் நூற்றாண்டில் எமது நாடு ஐரோப்பியர்களுக்கு சொந்தம். 20ம் நூற்றாண்டில் அமெரிக்கர்களுக்குச் சொந்தம். இனிமேல் எமது நாடு எங்களுக்கே சொந்தம் என்று அந்த நாட்டு மக்கள் கூறுகின்றார்கள். 01.05.2005இலிருந்து பெற்றோலியத் துறை தேசிய மய

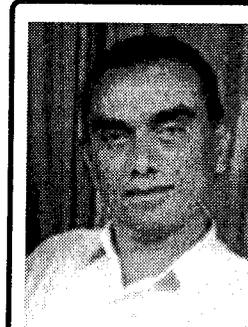
மாக்கப்பட்டது. 2006ல் ஜனாதிபதி ஐ.நா. சபையில் பேசும் பொழுது கொக்கோ இலையைக் காட்டி இது எங்கள் நாட்டின் சொத்து. இதில் ஐ.நா. சபையும் அமெரிக்காவும் தலையிடக் கூடாது என்று பேசினார். வறிய மக்களுக்காகப் பல சமூக நலத் திட்டங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டு வருகிறது.

NAFTA என்பது அமெரிக்கா, கனடா, மெக்சிக்கோ ஆகிய நாடுகளின் பொருளாதார கூட்டாகும். அதற்கு எதிராக PTA என்ற வர்த்தக பொருளாதார கூட்டுலத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. BOLIVARIAN ALTERNATIVE (பொலிவாரிய மாற்றுப் பாதை) என்ற கோசம் முன்வைக்கப்படுகின்றது. மாற்றம் கோரி அந்த நாட்டு மக்கள் பேரணி நடத்துவதில்லை. அவர்களுடைய வாழ்க்கை முறை மாற்றமே மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி வருகிறது.

1997ல் அந்த நாட்டில் தண்ணீர்

விநியோகம் தனியார் மயப்படுத்தப்பட்டது. புதிய கட்டண வீதங்கள் 35% அதிகரிக்கப்பட்டது. புதிய இணைப்புக் கட்டணம் 445 டொலராக இருந்தது. இது ஒரு தொழிலாளியின் சம்பளத்தை விட 6 மடங்கு அதிகமாகும். மக்கள் போராட்டம் நடத்தினார்கள். அரசாங்கம் அந்தக் கொள்கையை கைவிட்டது. 31.10.1952இல் அந்த நாட்டில் இருந்த 163 சுரங்கங்கள் தேசிய மயமாக்கப்பட்டது. அமெரிக்க அரசாங்கம் 1989இல் இருந்து கொக்கோ பயிர் செழுவதற்கு எதிராக பிரச்சாரம் செய்து வருகிறது. 3 மாதத்துக்கு ஒருமுறை கொக்கோ இலைகள் அறுவடை செய்யப்படுகிறது. 1980இல் தான் தற்போதைய ஜனாதிபதி நகராட்சி மன்றத் தேர்தலில் வெற்றி பெற்றார். அவர் அப்பொழுது நகரத்தில் ஒரு அறையில் வாடகைக்கு குடியிருந்தார்.

(இதில் கூறப்பட்டவை எல்லாம் ஓர் ஆங்கிலச் சஞ்சிகையிலிருந்து என்னால் தொகுக்கப்பட்டவை.)

கொழும்பு நாடகத்துறையிலும், இலங்கையில் திராவிட இயக்கச் செயற்பாடுகளை முன்னேடுத்து சென்றவருமான கம்பளைதாசன் அவர்கள் (சாகுல் ஹமீட்) சமீபத்தில் காலமானார். மருத்துவத்திற்காக தமிழகம் சென்ற வேளையில் அங்கு காலமான கம்பளைதாசன் அவர்கள் நீண்டகாலமாக கொழும்பு நாடகத் துறையிலும், திராவிட இயக்கச் செயற்பாடு களுடனும் தன்னை தீவிரமாக இணைத்துக் கொண்டு செயற்பட்டவர். அவரது மறைவையிட்டு மல்லிகை இலங்கைக் கலைஞர்களினது சார்பாகத் தனது அஞ்சலியை செலுத்துகிறது.

- ஆசிரியர்

பெண்ணியம் எதிர்பார்த்த இலக்கை அடைவதில் பின்னடைவு ஏற்படுவதற்கு நெஞ்சில் உரமற்ற பெண்களும் ஒரு காரணமாக இருக்கிறார்கள். கல்லாளாலும் கணவன், புல்லாளாலும் புருஷன் என்ற நிலை இன்றும் தொடர்கதையாக இருக்கிறது. கணவனின் அட்டுழியங்களைத் தாங்க முடியாத பெண்கள் கூட, உறவை அறித்தெறிய முடியாமல் இதுவே விதி என்று எதையும் தாங்கும் இதயத்துடன் சோதனைகளையும் வேதனைகளையும் சகித்தபடி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். பெண்களுக்கு எதிரான அதி கொடுர வன்முறைகளை சகித்துக் கொண்டும், தாங்கிக் கொண்டும் குடும்ப அலகை உடைத்தெறியாமல் குட்டக் குட்ட குனிந்தபடி இருக்கும் பெண்களின் அவல நிலைக்கு முடிவே இல்லையா?

சாதாரண அடக்கியாளுதலுக்கு அடங்கிப் போதலில் இருந்து, அதி கொடுர வன்முறைகளைத் தாங்கிக் கொண்டு குடும்பக் கௌரவம் என்ற போர்வைக்குள் முடங்கிப் போயிருக்கும் பெண்கள் ஏராளம். பெண்கள் சந்திக்கின்ற வன்முறைகளுக்கும், அவமானங்களுக்கும் எல்லையே இல்லை. வீட்டுக் வீடு வாசற்படி என்பது போல எல்லா மட்டத்திலு உள்ள பெண்களும் ஆண்களின் நிராகரிப்புக்கும், வன்முறைக்கும் உள்ளாகிறார்கள். படித்த உயர்பதவி வகிக்கின்ற பெண்கள் கூட இதற்கு வதிவிலக்கல்ல. இவ்வாறு பதிக்கப்படும் அனைத்துப் பெண்களாலும் எதிர்க்குரல் எழுப்ப முடியாதவாறு சமூகப் பண்பாடு அழுத்தங்கள் தடை போடுகின்றன. பெண்களைத் தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள்வைத்திருப்பது தமது பிறப்புரிமை என்ற எண்ணம் பாரம்பரியமாக தொடர்ந்து வருகின்றமையினால் பெண்கள் இதுவே நியதி என்று எண்ணுகிறார்கள். இந்த கட்டமைப்புள் வாழும் பெண்கள் இதை மீறிச் செயற்படத் தயங்குகிறார்கள்.

பிறப்பிலிருந்தே பெண்களுக்கு பாரபட்சம் காட்டப்பட்டு வருகின்ற போதிலும், அவர்கள் காதல், திருமண விடயங்களிலும், இவ்வாழ்விலும் ஆணாதிக்கத்தின் தாக்கம் அதிகரிக்கின்றது. இன்றைய படித்த பெண்கள் தாம் விரும்பியவரை காதலித்து திருமணம் முடித்திடப் போராடி வெற்றி பெறுகிறார்கள். ஆனால் குடும்ப வாழ்வில் நுழைந்த பின்னர் பெண்களால் தமக்கு எதிராக இழைக்கப்படும் அநீதிகளை எதிர்த்துப் போராடி வென்றிட முடியாமல், அடங்கிப் போகும் நிலையையே பல குடும்பங்களில் காணமுடிகிறது.

மனைவி என்பவள் கணவனுக்காகவும், குடும்பத்திற்காகவும் உழைக்கும் ஒரு சொத்துடமை அல்லது கொத்தடிமை போன்ற நிலையே இருக்கிறது. இதில் வேடிக்கை என்றவென்றால் இந்த நிலைக்கு பெண்களே வக்காலத்து வாங்கும் நிலையுள்ளது.

நெஞ்சல் உரம் வேண்டும்

- யுகாயினி

அடிமை நிலையை உணர்ந்த பெண்கள் கூட, பொருளாதார தேவை கருதியும், கணவனின் உதவி இல்லாமல் வாழ்க்கையை எப்படித் தொடர்வது என்கிற பயம் காரணமாகவும் மெல்லவும் முடியாமல், முழுங்கவும் முடியாமல் இல்லற பந்தத்தைக் கொண்டு இழுக்கிறார்கள். படித்த, பதவி வகிக்கும் ஆற்றல் ஆளுமை உள்ள பெண்களிடமே இவ்வாறான பயம் இருக்கும் போது சாதாரண பெண்கள் எம்மாத்திரம்?

சில குடும்பங்களில் அதிக பிரச்சினைகள் வெடிக்காது விட்டாலும் கூட இன்றும் பல குடும்பங்களில் ஆணாதிக்க கொடுமைகள் தொடர்கிறது. இக் கொடுமைகளை நிகழ்த்துவது கணவன் என்ற ஆண்மகன் மட்டுமல்ல. மாமியார், மைத்துனி என்ற பெண்கள் கூட ஆணாதிக்கவாதிகளாகச் செயற்படுகிறார்கள். பரம்பரை பரம்பரையாகத் தொடர்கின்ற மூளைச் சலவையே இதற்குக் காரணம்.

பெண்கள், சமூகத்தின் தூற்றுதல் களுக்குப் பயந்து போயும், வாய்மூடி மௌனிகளாக அவமானங்களை உள்ளடக்கி சகிப்புடன் வாழுகின்ற அவல நிலையையும் காணமுடிகிறது. பாலியல் விவகாரங்களில் பெண்கள் தும்மினாலும் குற்றம் என்று உரைக்கின்ற சமூகம் ஆண்களுக்கு மட்டும் தாராளமான சுந்திரத்தை வழங்கியுள்ளது. உண்மையிலேயே பெண்களைப் போன்ற கட்டுப்பாடு ஆண்களுக்கும் அவசியமாகும். அன்பான மனைவி அருகிருக்கும் போது அவளைத் துச்சமாக நினைத்து இன்னொரு பெண்ணுடன் உறவு வைக்கும் ஆண்கள் ஏராளம். இதற்குத் துணை

போகும் பெண்களும் கண்டிப்புக்குரிய வர்கள். கணவனின் இவ்வாறான நிராகரிப்புத் தாக்கம் ஏற்படுத்தும் துயரம் எத்தனை கொடியது என்பதைப் பற்றி நெறி பிறளும் ஆண்கள் நினைத்துப் பார்ப்பதில்லை. ஆம்பிளை என்றால் அப்படி இப்படித்தான் இருப்பான், பெண்தான் அவளைத் திருத்தி அன்போடு அரவணைக்க வேண்டும் என்று இந்தச் சமூகம் ஆண்களுக்குச் சார்பாகவே கருத்துரைக்கிறது. பெண்ணின் அவலம் பற்றிச் சிந்திக்க மறுக்கிறது. மனதிற்குள் எரிமலையைச் சுமந்தபடி தன்னையே ஆணுக்காக அர்ப்பணிக்கின்ற பெண்களை புரிந்துகொள்ளாமல், எதற்கெடுத்தாலும் அவளையே சாடுகின்ற ஆணாதிக்கத்தை எதிர்த்து எழுக்கின்ற பெண்களும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். ஆனால் இவர்களுக்குக் கிடைப்பதெல்லாம் வன்முறைத் தாக்குதல்கள்தான். தன்மானம், ரோசம் என்கின்றவை பெண்ணுக்கு இருக்கவே கூடாதென ஏன் இச்சமூகம் நினைக்கிறது?

அரசியலமைப்பிலும், சட்டத்திலும் பெண்களின் உரிமைகளுக்குப் பாதுகாப்பு இருக்கின்ற போதிலும் அவை நடைமுறையில் முழுமையாக செயற்படுத்தப்படுவதில்லை. இன்னொரு புறம் பெண்கள் சட்டத்தை நாடவும், கணவன் மீது குற்றப் பத்திரிக்கை தாக்கல் செய்யவும் தயங்குகிறார்கள். அதையும் மீறி செயற்படும் பெண்கள் மேலும் மேலும் வன்முறைகளுக்கு உள்ளாக்கப்படுகிறார்கள். பெண்களுக்கு ஆதரவான நிலைப்பாடு இச்சமூகத்தில்

ஏற்படுத்தல் அவசியம். இதைப் பெண்கள் தான் போராடிப் பெறவேண்டும்.

பெண்களுக்கு நெஞ்சுரம் தேவை. ஆணைப் பகைத்துக் கொண்டு எப்படி வாழ் தல் என்ற பயத்தைப் போக்குவதுடன் சுய காலில் நின்று வாழும் நிலையை ஒவ்வொரு பெண்ணும் ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். உடல் வலுவில் ஆண்களை விட சற்றுக் குறைவானவள் என்கின்ற போதிலும் பெண்களின் மனவலிமை அளப்பரியது. தனக்கிருக்கும் இந்த வலிமையை ஒவ்வொரு பெண்ணும் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். குடும்பமானம், சுய பாதுகாப்பு என்ற மாயைகளில் சிக்கலுண்டு தமது ஆளுமையை அசிங்கப்படுத்திக் கொள்ளாமல், தாம் சுதந்திரமாக வாழத் தகுதியுடையவள்

என்பதை பெண்கள் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

பெண்களின் நெஞ்சுரம் என்பதை எதையும் தாங்குதல் என்று பொருளல்ல. எதையும் சாதிக்கின்ற நெஞ்சுரம் அவர்களுக்கு இருக்கிறது. பெண்ணின் வாழ்வு சமூகத்துடன் பின்னப்பட்டுள்ளது. சமூகத்தை நிராகரித்து, சமூகத்துடன் முரண்பட்டு பெண்கள் செயற்பட வேண்டும் என்று நான் கோரவில்லை. சமூக மாற்றம் ஒன்றிற்கான சரியான திசையில் பெண்கள் செயற்பட வேண்டும். ஆண் களை எதிர்ப்பதுதான் பெண்ணியம் என்று தப்பெண்ணம் கொள்ள வேண்டாம். ஆணாதிக்கத்தை மாற்றி ஆண் - பெண் சமத்துவம் காண்பதே பெண்ணிய இலக்கு. அந்த இலக்கை அடைவதற்காகப் போராடுவோம்.

நவீன சிங்கள கலை இலக்கியத் துறையின் ஒரு முக்கிய ஓர் ஆளுமையாகத் திகழ்ந்த **கே.ஐயதிலக** அவர்கள் சமீபத்தில் காலமானார். மாட்டின் விக்கிரமசிங்க அவர்களுக்கு பிறகு யதார்த்தப் போக்குடன் சிங்கள இலக்கியத்தை முன்னெடுத்துச் சென்றவர். இவர் பல்வேறான ஆக்க இலக்கியங்களை சிங்களக் கலை இலக்கியத்துறைக்கு வழங்கி சென்றுள்ளார்.

இவரது பல சிறுகதைகள் தமிழில் பலரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. “சரீத துன” என்ற அவரது நாவல் “முன்று பாத்திரங்கள்” என்ற தலைப்பில் தம்பிஐயா தேவதாஸின் மொழிபெயர்ப்பில் இந்தியாவில் NCBH வெளியீடாக வெளிவந்துள்ளது.

அன்னாரின் இழப்பு நவீன சிங்கள கலை இலக்கியத்துக்கு ஒரு பாரிய இழப்பாகும். அவரது மறைவுக்கு மல்லிகை தன் அஞ்சலியினை செலுத்துகின்றது.

கடிதங்கள்

அக்டோபர் மாதம் 2011 மல்லிகையின் ஆசிரியர் தலையங்கம் மிக யதார்த்தமானதும், எமது படைப்பாளிகள் மற்றும் இலக்கிய முயற்சியாளர்கள் தமது கருத்திற்கொள்ள வேண்டியவையுமாகும். யாழ்ப்பாணத்தில் மிக நீண்டகாலத்தின் முன்னர் இடம் பெற்ற சாகித்திய விழாவில் முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் கூழ்முட்டை அடித்த விடயத்தை நீங்கள் இதற்கு முன்னர் பத்துத் தடவைகளுக்கு மேல் குறிப்பிட்டிருக்கிறீர்கள். இருந்த போதிலும், இந்த அநாகரிகமான செயல் இன்றும் உங்கள் மனச்சாட்சியை உறுத்திக் கொண்டேயிருக்கின்றது. இது மனிதத்தை, இலக்கியத்தை நேசிக்கும் ஓர் எழுத்தாளனிடம் இருக்க வேண்டிய அடிப்படைப் பண்புகள்தான்.

கருத்து முரண்பாடுகள் தவிர்க்க முடியாதவை. அம்முரண்பாடுகள் கருத்தின் வலிமை கொண்டே வெற்றி காணப்பட வேண்டியவை. முரண்பாடுகளே சமூகத்தின் வளர்ச்சிப் படிகள் என்பதை எம்மில் பலர் மறந்து விடுகின்றனர். அண்மையில் இடம்பெற்ற ஒரு நிகழ்வை இங்கு பதிவு செய்வது அவசியமாகின்றது.

மாலை நேரம், பால் நிலவு. எனது தேடி வந்த நண்பர்கள் இருவருடன் வீட்டு முற்றத்தில் உரையாடிக்கொண்டிருந்தேன். வீட்டின் கேற் திறந்தே கிடந்தது. யாழ்ப்பாணத்தின் மெத்தப் படித்த கல்விமான் ஒருவர் எங்களை அவதானித்தபடி வீட்டின் முன்னுள்ள வீதியால் போகின்றார். அவருக்கும் என்னுடன் உரையாடிக்கும் கொண்டிருக்கும் நண்பர் ஒருவருக்கும் உறவில் விரிசல். கல்விமான் சென்று பத்து நிமிடங்களில் எனது வீட்டின் மீது கல்லெறி விழத் தொடங்கியது. குறித்த கல்விமானே தமது (இலக்கியப்) புதல்வர்களைத் தூண்டி இந்த இழிசெயலை மேற்கொண்டிருக்கிறார். அதுமட்டுமன்றி, நோயாளியான எனது மனைவிக்கு தொலைபேசியில் அச்சுறுத்தல் வேறு விடுத்திருக்கின்றனர்.

நண்பர்கள் இருவரும் வெலவெலத்துப் போனார்கள். தமது ஹெல்மெற்குகளை தலையில் அணிந்தபடியே, என்னுடன் உரையாட வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்குள்ளானார்கள். நான் அவமானத்தால் உறைந்து போய்விட்டேன்.

இலக்கியக்காரர்களின் இந்தப் பேடித்தனமான நடவடிக்கைக்குக் காரணமோ மிக அற்பமானது. (இலக்கியப்) புதல்வரின் சிறுகதை பற்றி கலந்துரையாடலொன்றின் போது நான் கருத்துத் தெரிவித்தமையே கல்லெறிக்கான காரணம்!

இத்தகையவர்களெல்லாம் இலக்கிய உலகின் சாபக்கேடுகளே. இவர்களின் கைகளில் அகப்பட்ட இலக்கியமும் எதிர்கால சமுதாயமும் குரங்கின் கைப்பட்ட பூமாலையான!

சி.வன்னியகுலம்

முட்டை எந் முற்போக்கு

இலக்கிய மைல்கல்

முட்டை எறிதான்
முற்போக்கின் கால்கோள்
இட்டமிலா எம்.ஏ.றகுமான் கூட்டில்
இடரீட இரசிகமணி
தொட்டதினை விட்டதினால்
கட்டினார் வாங்கி
சில்லையூர் சிதைத்து விட்டான்.
முட்டையெறிந்த பின்னே முடங்கியவர்
ஒன்று இரண்டல்ல
பிற்போக்குக் கூட்டம் எல்லாமே!
முட்டை யெறிந்ததுதான்
முற்போக்கு இலக்கியத்தின்
மைல்கல். அந்நேரம்
அதை மிருதுவாய்ப் பாராட்டி நின்ற
சடாமுடிகள் இன்று
சந்தர்ப்பவாதம் பேசுவது சரியல்ல!

இலை மறை காயாக இலக்கியம்
செய்தவர்களை இனம் கண்டு முன்
அட்டையில் தேடிப்பிடித்து பிரசுரிக்கும்
பணி மல்லிகைக்கு என்ற ஒரு தனிப்
பாணி. இதை வரவேற்கின்றோம்.

எல்லாப் பிரதேசக் கலைஞர்கள்,
எழுத்தாளர்கள் இப்பதிவில் உள்வாங்கப்
பட வேண்டும். அதை அப்பழுக்கற்ற
முறையில் தனக்கே உரிய செல்நெறி
பிரளாமல் செய்து வருகின்றீர்கள். நன்றி.

மேலும் மல்லிகையின் பின்புலத்தை
நோக்குகையில் பல சிறப்பு மலர்களை

இன்றைய நாளில்
முட்டை எறிவது தேவையல்ல.
அன்று பண்டித வர்க்கம்
பற்றுள்ள சாஷித்திய
மண்டலப் பிரதிநிதி
எம்மைத் தள்ளிவிட்டு
வெட்ட வெளிவந்த கூட்டத்திற்கே
முட்டை எறி!
முழுதும் கலங்கி
ஓட்டம் எடுத்ததுவே!

முற்போக்கு எழுத்தாளர்
சங்கத்தின் ஆயுள்கால
காரியஸ்தர் பிரேம்ஜி
ஞானத்தில் பேட்டியிட்ட
பேராசான் சிவத்தம்பி
மயானத்தில் நிற்கும்
மல்லிகை ஆசிரியர்
சந்தர்ப்பவாதிகள்!
நாங்கள் முற்போக்கு இலக்கியத்தை
வளர்த்தவர்கள் மைல்கல்லாய்
முட்டை எறியை உவந்தவர்கள்!

கவிஞர் ஏ.இக்பால்

வெளியிட்டு ஆவணப்படுத்தியுள்ளீர்கள்.
நீர்கொழும்பு சிறப்பு மலர், மாத்தளை
சிறப்பு மலர், கிளிநொச்சி சிறப்பு மலர்,
திக்குவல்ல சிறப்பு மலர்கள் வெளிவந்
துள்ளன. வரவேற்கின்றோம்.

ஏன்? மற்றப் பிரதேச சிறப்பு
மலர்களை வெளியிட முன்வருவதற்கு
மல்லிகை ஏன் தயங்குகின்றது. எதிர்
காலத்தில் பல சிறப்பு மலர்களை வெளி
யிட முயற்சி செய்தால் என்ன?

உடப்புர் வீரசொக்கன்

பல்

- வே.ஐ.வரதராஜன்

இந்தப் பல்லிக்கு
நேரமே கிடையாது.
சுவரிலே ஒட்டியபடி
எந்த நேரமும்
அலைந்து திரியும்.
விட்டில், சிறுபூச்சியென
கவ்வி இரையாக்கும்
நித்திரையினின்று ஏதோ,
நினைந்து எழுகையில்
“இச்... இச்...” என ஒலிக்கும்.
மனது தவிர்த்தாலும்
சகுனத்தை யோசிக்கும்
விசையினை அழுத்தி
இருளினைப் பிளக்கையில்
உச்சியில் பல்லி
ஊர்வது தெரியும்.
உச்சியில் பல்லி சொல்லல்
அச்சமில்லை என்று
அம்மா கூறிய ஞாபகம்.
ஆனாலும், மேலும் மேலும்
மனதின் சங்கடங்கள்

பல்லியைச் சபித்தவாறு
தொடர்ந்திடும் வேலைகள்
வேலைகள் நடுவே
விபரீதக் கற்பனைகள்.
மாலையில் பல்லி சொன்னால்
வேலையில்லை என்றும்
அம்மா உரைத்ததுவும்
நினைவினில் உறுத்தும்.
பல்லியின் எச்சம்
நோயினைத் தருமாம்.
பல்லியைப் பார்க்கையில்
கொலைவெறி தோன்றும்.
இந்தப் பல்லியினமே
வெறுப்பானவை தாம்.
உடும்பினைக் கண்டால்
முதலையைப் பார்த்தால்
மீண்டும் பல்லியின்
ஞாபகம் துவிரிக்கும்.
பல்லிகளற்ற உலகில்
வாழ்தல் நலமென
மனது நினைக்கும்.

இளம் பருவம் தொடர்பு நான் அணியும் வெண்ணுடைகளும் - அஞ்சல் வரலாற்றுப் பின்புலமும்!

- டொமினிக்கு ஜீலா

நான் தொண்ணூறுகளில் மாஸ்கோ போயிருந்தேன். அதன் பின்னர் இரண்டாயிர மாம் ஆண்டு பாரிஸ், லண்டன், பேர்லின் போன்ற ஐரோப்பிய நாடுகளின் மூன்று தலை நகர்களுக்கும் சென்றிருந்தேன்.

நான் போய் வந்த அத்தனை மேலைநாடுகளுமே குளிர்ப் பிரதேசங்கள்.

இந்த வெண்பனி கொட்டும் நாடுகளில் என்னைப் பலர் தெருவோரங்களில் நின்று உற்றுப் பார்த்து விட்டுத்தான் அகன்று சென்றனர். எனக்கது புது அநுபவம்!

நான் கொழும்பிலிருந்து புறப்படும் போதே முன்னனுபவமுள்ள பல நண்பர்கள் என்னை எச்சரித்ததுமுண்டு.

“உம்மட தேசிய உடையெல்லாம் அங்கு செல்லுபடியாகாது. கோட் சூட் போட்டுக் கொண்டால்தான் அங்கு ஓரளவு சமாளிக்கலாம்!” என என்னைக் கொழும்பில் எச்சரித்த வர்களுமுண்டு.

நான் உடை விஷயத்தில் வெகு தெளிவாகவே இருந்தேன். எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் எனது இயல்பான உருவத்தை உடை மாற்றியமைத்து விடக்கூடாது என்று மனதைத் திடம்பண்ணி வைத்துக் கொண்டேன்.

முடியுமானால் குளிர் அதிகமாக இருந்தால் ஓவர்கோட் போட்டுக் கொள்ளலாம் என மனதிற்குள் திட்டமிட்டிருந்தேன்.

மாஸ்கோவில் நாணியும் நடிவலுக்கு மேலாக வெள்ளை நிறக் கம்பளிச் சட்டை அணிந்து கொண்டோன், வெளியே இயங்கி வந்தேன். கூட்டங்களில் கலந்து கொண்டேன்.

சில சமயங்களில் தேவை கருதி, பனி அதிகமாக இருந்தால், ஓவர்கோட் அணிந்து கொண்டதுமுண்டு. அதேசமயம் எனது ஆடை உருவத்தை மறைத்துக் கொள்ளாமலே பெரும்பாலும் நடமாடி வந்தேன்.

இந்த ஆடை விவகாரத்தால் எனக்கும் மகளைத் தந்த எனது தாய்மாமனுக்கும் கூட, எனது திருமண காலகட்டத்தில் வாக்குவாதம் கூட நடந்ததுண்டு.

‘மாப்பிள்ளையும் பெறுமதியான பட்டு வேட்டி கட்டி, கண கணவென மாப் பிள்ளைக் கோலத்தில்தான் வந்து என் மகனிளது கழுத்தில் தாலி கட்ட வேண்டும்’ எனத் திருமணம் நடைபெறுவதற்கு ஒரு வாரத்திற்கு முன்னரேயே தனது ஒரே யொரு சகோதரியும், எனது தாயுமான சம்மந்தியிடம் வாக்குறுதி பெற்றுக் கொண்டார்.

நான் முற்றாக இந்த மாப்பிள்ளைக் கோல, தற்காலிக உடைச் சோடிப்புக்களை யெல்லாம் நிராகரித்தேன்.

என்னைச் சமாதானப்படுத்த முயற் சித்த எனது தாயாரிடம் கண்டிப்பாக எனது நிரந்தர உடையைத் திருமணத்திற்காகத் தற்காலிகமாக விட்டுத் தரமுடியாது. இதற்குச் சம்மதிக்க முடியாதென்றால் மாமா, தனது மகளுக்கு அவருக்கு அடங்கிய ஒரு வரை மாப்பிள்ளையாக எடுக்கட்டும். எனக்கு அதிலேயும் மனக்குறை ஒன்றுமே யில்லை! என சமரசம் பேச வந்தவர்களிடம் கண்டிப்பாகச் சொல்லியனுப்பினேன்.

எனது இந்தப் பிடிவாதத்தை எனது தாய்மாமனால் இலகுவாகச் சீரணிக்க இயலவில்லை.

மணப் பெண் - எனது மாமாவின் மகள் - எனது இந்தத் திடமான கோரிக்கையை முழுமனச் சம்மதத்துடன் ஆதரித்து, ஒத்துழைப்புத் தந்தார்.

எனது வெண்ணுடைப் பிடிவாதத் திற்கு அன்று கிடைத்த வெற்றி அது. இந்த எனது நீண்டகால ஒரே வெள்ளை உடைக் கலாசாரத்திற்கு நீண்ட கால வரலாறு ஒன்று உண்டு.

எனது இளம் வயதுப் பருவகாலம்.

எனக்கு அப்போது 14 வயதிருக்கலாம். யாழ்ப்பாணம் செம்மா தெருவில் - இப்போது அவ்வீதி கஸ்தூரியார் வீதி என அழைக்கப் படுகின்றது. அங்குதான் நான் முதன் முதலில் அப்பாவின் பரம்பரைக் கைத் தொழிலைக் கற்றுக்கொண்டேன்.

அந்த இளவயதுக் காலகட்டத்தில் நான் கடைப் படிக்கட்டில் நின்று வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு நின்றேன்.

பிரதே உள்வலமொன்று அத்தெரு வழியே சென்றுகொண்டிருந்தது. பல பகுதி களிலுமிருந்து இந்து மதத்தைச் சேர்ந்த பிரதேதங்கள் வில்லுன்றி மயானத்திற்கு அவ்வழியால் அடிக்கடி போவதுதான் வழக்கம்.

நான் வெளியே நின்று அவற்றை வேடிக்கை பார்ப்பதும் இயல்பான வழக்கங் களில் ஒன்றுதான்.

பிற்காலத்தில் பிரபலமாகிப் பாராளு மன்றத்தில் நியமனம் பெற்ற தோழர் எம். சி. சுப்பிரமணியமும் உள்வலத்தின் முன்னே சென்றுகொண்டிருந்தார்.

ஆனால், இந்தப் பிரதே உள்வலத்தில் ஒரு பரபரப்பும், அவசர கதியும் தெரிந்தது. சவ வண்டிக்கு அருகாமையில் குழுக்கள் குழுக்களாகப் பலர் ஒன்றுதிரண்டு வந்து கொண்டிருந்தனர்.

பறை அடிப்பவர்களிடமும் ஒருவிதப் பரபரப்பும், பதட்ட நிலையும் நிலவியுள் ளதை மெல்லிசாக என்னால் உணர முடிந்தது. தெருவோரங்களில் பலர் கூடிக்கூடி நின்று கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

சவ உள்வலம் நமது தெருவின் முனையை விட்டு கண்ணுக்கு மறைந்து போய் சுமார் இரண்டுமணி நேரம் இருக்க

லாம். விபரமற்ற நிலைமைகள் பரபரப்புடன் கடைகளை இழுத்து இழுத்து மூடுகின்றனர். தெருவில் வாசனை ஹேரில் அதிகமாகத் தென்பட்டது. சாசகங்களில் சவாரி செய்த சிலர், 'கட்டுப் போட்டார்கள்! சடவைகளை கட்டுப் போட்டார்கள்!' என அவறித் துடித்தவண்ணம் கத்திச் சென்றனர். ஒரே பரபரப்பு.

வண்ண நடந்ததை விளக்கவே முடியவில்லை. அன்று சிறுத்திற்குப் பின்னர் தெருவே போகாதவரத்து மந்தித்து. ஓரளவு சன நயமாடும் ஒய்த்து போனது. செல்ல செல்லத் தகவல் கசிபத் தொடங்கியது.

விலைவாசலில் கடலையில் ஒருக்கப் பட்ட வக்களினது பிழைதம் அவர்களுக்கு சன ஒதுக்கப்பட்ட கடவை போட்டதால் தகவல் செய்யப்படுவது பொது வழக்கம்.

யாழ்ப்பாணம் பலாசி வீதியைச் சேர்ந்த ஒருக்கப்பட்ட மக்களின் கிழவி ஒருவர் இறந்து விட்டார்.

பலாசி போட்டார் ஒருக்கிணைத்து திட்டமொன்றைத் தீட்டிச் செயற்புடனா. இந்தத் தடவை கடலையிலும் தமது மானம்

உரிமையைய நிலைநாட்ட எண்ணி, சகலரும் ஒருங்கிணைந்து, தங்களை திட்டத்தைக் கொண்ட விலைவாசலில் கடலையில் நாடமுறைப்படுத்த முனைந்து செயற்பட்டனர்.

இந்த நிகழ்ச்சியை அந்தப் பகுதியில் வாழ்ந்த, படித்த ஒருக்கப்பட்ட மக்கள் பத்தியைச் சார்ந்த இளைஞர்களே தலைமை தாங்கி நடத்தத் தீர்மானித்தனர்.

இந்தத் தகவல் எப்படியோ சற்று வட்டந்தியுள்ள உயர்வாதி வெறிடர்கள்க்கும் கசித்து விட்டது.

அடுத்த நாள் திளைசிப் போய்ச்சளில் தலைப்புச் செய்தியாக அந்தச் சாதி அகம் பாவ வெறிடர்களின் மிஸ்ச்சச் செயல் வெளிவந்தது. 'முதலி சின்னத்தயமி கட்டுக் கொல்லப்பட்டு விட்டார்.'

என்னால் இந்தச் சாதியின் பெயரால் நடந்த நீசத்தமமான மயானக் கொலை மயச் சீரணிக்கவே இயலவில்லை.

- தன்னைக்குத் தீர்மானித்ததுதான் இந்த வெள்ளை உடை அணியும் மன முயற்சும். வைரக்கியமும்!

பிங்கன சிவிமத்துறையில் ஆறுநடை மீக்க நயகராகத் திகழ்ந்த தோ அலி விக்கிரம சாதித் தில் சாஸமாணா ஆற்றால் மீக்க தூத்து நடிப்பால் சிங்கன சிவிமாவை பர்வதோப் பார்வைக்கு உட்படுத்தியவர்களில் இவரும் ஒருவர். இந்தியாவின் சாதியைப் புகர் பெற்ற இயக்குநர் பத்தியுத் தாய் சகலங்கள் தோவில் சிவாசன நடிப்பை கண்டு, தோ அலிவிக்கிரம என்ற இந்த கதைகளை திரைக்கதை நாயிப் பாதகங்கட வென்றது அண்ணொன்று என்று போற்றினார். தோ அலிவிக்கிரம என்ற ஆற்ற மயபெரும் கலைவழியின் இறுப்புக்கு மலர்வை தன் வந்தவலியைச் செலுத்துகிறது.

“தீண்டாமை சகலரும்க்கும் தீ மூண்ட காட்க்கும்”

நூல் அறிமுக விழா

8.10.2011 சனித்தீயுமை அன்று மாலை 4.30 மணிக்கு வெற்றிப் புகைச்சல் சாங்கி விழாவுடன் மலர்மயக் சிவ: இலக்கணமய வேற்று சந்தி சற்று பிரான்சில் வய்க்கார் சோபுர் போசுரமய: அவர்களின் “தீண்டாமை வெறுமையகும், தீ மூண் நாட்க்கும்” நூல் அறிமுக விழா நடைபெற்றது.

தீண்டிழைவுக்கு கலாநிதி நரேந்திரன் அவர்கள் தலைமை வகித்தார். வரவேற்புரைமய மல்லிகை அச்சிரிப் பெரிவித் தீய அலர்கள் நீசுத்தித் தார்.

இவ்விழாவில் போராசீர் பர் மகநுமைதிரி அவர்க்க்கும், திருமதி. பத்மா போமகாந்தன் அவர்க்க்கும், திரு.செனின் மத்தீயமய: அவர்க்க்கும் கருத்தரைகள் வழங்கினார்கள். நன்றி முறைய பெயர்க்கி சிசுத்திகைற்.

நூலின் சிறப்பு பிரதிகளை திருமதி. செனின் திருச்சுத்தியின் அவர்க்க்கும், முயல்மயம் பரிசளிச் அவர்க்க்கும் பெற்றுக் கொண்ார்கள்.

சம்பந்தில் வெளிவந்த இலக்கணமயின் தீண்டாமை இலக்கணம் சம்பந்தமாக வந்த நூல்க்கில் கயைத்திற் திரி நூலக தீய அமைத்திருக்கணமயால் அண்வறும விழாக்கில் பக சாத்தியமய கருத்துக்கள் முண்ணக் கட்டின.

நீர்.

வணக்கம்!

- கே.எஸ்.சுதாகர்

மெல்பேர்னில் தமிழ்ப் பாடசாலைகள் களை கட்டத் தொடங்கின. இந்தத் தடவை பேச்சுப் போட்டிக்குரிய விடயதானத்தை மாணவர்களும் பெற்றோரும் தெரிவு செய்யலாம் என்று நிர்வாகத்தினர் சொல்லியிருந்தார்கள். இந்த மாற்றம் மோகனுக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. ஒவ்வொரு தடவையும் பாரதியார், திருவள்ளுவர், நாவலர் என்று நிர்வாகம் எழுதிக் கொடுத்ததை, மாணவர்கள் ஆங்கிலத்திலோ அல்லது தமிழிலோ எழுதி ஒப்புவிப்பார்கள். ஒவ்வொரு வருடமும் இரண்டாவது அல்லது மூன்றாவதாக வரும் மகனை இந்தத் தடவை முதல் ஸ்தானத்திற்கு உயர்த்தி விடலாம். புரட்சிகரமான வசனங்களாக எழுதி புழுதி கிழப்பி விட வேண்டும். எழுத்தும் இயக்கமும் மோகன். பேச்சு விமேஷ் என்றால் மனைவி வேணி.

இன்றென்றில் பத்துக் கட்டுரைகளை வாசித்து, பதினொன்றாவதை சிருஷ்டி செய்தான் மோகன். “பெண்ணியம், பன்னிரண்டு வயதுப் பிள்ளைக்கு ஏற்றது அல்ல!” என்று முடிந்த முடிவாகக் கூறிவிட்டார் வேணி. அதைப் பற்றியெல்லாம் மோகன் கவலைப்படவில்லை. பிள்ளையை முதலாவது இடத்திற்கு வரச் செய்வதே அவனது குறிக்கோள். எழுதிய பேச்சைத் திரும்ப வாசித்துப் பார்த்ததில் தனக்கும் விளங்கவில்லை என்றான் மோகன். “அப்படி என்றால் வெற்றி நிச்சயம்” என்றான் வேணி.

மகன் விமேஷ் கஷ்டப்பட்டு நாள்தோறும் பாடமாக்கினான். நடுச்சாமத்தில் எழுப்பி, தட்டிக் கேட்ட போதெல்லாம் தொனி தவறாமல் சுருதி பிசகாமல் பேசினான், அவன். எத்தனையோ பிள்ளைகள் தமிழை ஆங்கிலத்தில் எழுதி வைத்து, ‘எனக்கு தமிழ் நன்றாக வரும்; ஆனால் வராதது’ என்று சொல்வது போல் அல்லாமல் தன் மகன் தமிழிலேயே பேசுவதையிட்டு பெருமிதம் கொண்டான் மோகன். தொடக்கமே கதிகலங்கிப் போக வேணும். பூமியிலே யாவரும் சமம் என்பதை வலியுறுத்தும் வகையில் ‘பொதுவான வணக்கம்.’

போட்டி வந்தது. பெற்றோரைச் சுதந்திரமாக விட்டதால் பங்குபெறும் மாணவர் தொகை உயர்ந்திருந்தது. ‘நாரதர்’ கோபாலும் தனது மகனைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்திருப்பதாகக் குண்டொன்றைப் போட்டாள் வேணி. கோபாலின் இரண்டு பிள்ளைகள் மோகனின் பிள்ளைகளுடன் பாடசாலையில் படிக்கின்றார்கள். போட்டி போடுகின்றார்கள்.

இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னர் மோகனுக்கும் கோபாலுக்குமிடையே ஒரு பிரச்சினை நடந்தது. நடந்து முடிந்த தரம் 12 பரீட்சையில் மோகனின் மகளுக்கு நல்ல புள்ளிகள் கிடைத்திருந்தன.

“என்ன உங்கடை பிள்ளைக்கு பெரிசா நிசல்ஸ் சரிவரவில்லைப் போல கிடக்கு” என்றான் மோகன்.

“உங்கடை பிள்ளை ஏழாம் வகுப்புப் படிக்கேக்கையே விடிய ஐஞ்சு மணிக்கு எழும்பி படிக்கத் தொடங்கி விட்டான். ஒவ்வொரு பாடத்துக்கும் இரண்டு மூன்று இடங்களிலே ரியூசன். 12ஆம் வகுப்புப் படிக்கேக்கை கேட்கவே தேவையில்லை. ஒவ்வொரு பாடத்துக்கும் மூண்டு நாலு இடம் போயிருப்பான். பிள்ளை நித்திரை கொண்டாளோ தெரியாது.” கோபத்தில் கத்தினான் கோபால்.

“ஏன் கோபப்படுகிறியள் கோபால்? பரீட்சை எண்டது இப்ப போட்டி. போட்டி இறுதியிலே ஆர்

வெற்றி பெறுகின்றார்கள் என்பதுதான் முக்கியம். எப்படிப் பரீட்சைக்குத் தயார் செய்தார்கள் என்பது முக்கிய மில்லை. எங்கடை பிள்ளைக்கு படிக்கிறதெண்டா ‘கிறேஷி’. படிக்குதுகள்.” பணிவாகச் சொன்னான் மோகன்.

“அப்பிடயில்லை. உங்களிட்டைப் பணமிருக்கு. ஆடுறியள்.”

“இல்லைக் கோபால். பரம்பரையிலும் தங்கியிருக்கு.” கோபாலும் மனைவியும் படிக்கவில்லை என்பதைக் குத்திக்காட்டினான், மோகன்.

சண்டை வலுத்தது. கொஞ்ச நாட்களாக இரண்டு குடும்பங்களிற்கிடையேயும் தொடர்பில்லை. இப்போதுதான் பகைமை மறந்து பழகத் தொடங்கியிருந்தார்கள்.

விமேஷ் பேசும் முறை வந்தது. அவனிற்கு வணக்கத்திற்குப் பிறகு எதுவுமே வர மறுத்தது. சபைக் கூச்சத்தில் எல்லாவற்றையும் மறந்துவிட்டான். பலமுறை முயற்சி செய்து பார்த்தான். ஒன்றும் நினைவுக்கு வரவில்லை. ருஷ்யப் புரட்சி... சினப்புரட்சி... ஒன்றுமே செய்ய முடியாமல் திக்குமுக்காடினான். ‘ஞானசி ராணி இல்லை யேய்’ மேடைத் திரைச் சிலைக்குள் ஒளிந்து நின்று அடியெடுத்துக் கொடுத்துப் பார்த்தான், மோகன். ‘ஞாபகம் இல்லையே!’ என்று விமேஷ் மனம் சொன்னது. அவன் எப்படித்தான் இந்தப் பேச்சை முடித்து வரப்போகின்றான் என வேணியும் மோகனும் பயந்தார்கள். புலம்பெயர்ந்த நாட்டில்

பிள்ளைகள் எதை மறந்தாலும், 'நன்றி, வணக்கம்' என்று சொல்வதை மறக்க மாட்டார்கள். அதை அவர்கள் சொல்லும் 'ஸ்ரைல்' - "நன்றி, வணக்கம்." அது அவனுக்கு இப்போது கை கொடுத்தது. சொல்லிவிட்டு ஓடிவந்து விட்டான், விமேஷ்.

தலையைக் குனிந்தபடி மோகனும் வேணியும் நின்றார்கள். எப்போது முடியும் என்று காத்திருந்தார்கள்.

கூட்டங்களுக்கு, விழாக்களுக்குப் போவதில் சில சங்கடங்கள் உண்டு. வேண்டுமென்றே 'சிண்டு' முடிவதற்கென சிலர் வருவார்கள். 'நாரதர்' கோபால் கூட அப்படித்தான். நாரதர் வீட்டிற்கு இன்னமும் போகவில்லை என்று மோகனுக்கு நினைவுபடுத்தினாள் வேணி.

நாரதர் கலகங்கள் நன்மையில்தான் முடியும். ஆனால் இந்த நாரதர் கிளப்பும் கலகங்கள் ஒருபோதும் நன்மையில் முடிவதில்லை. இன்றைய விமேஷின் பேச்சை நாரதர் நிச்சயமாக கூறு போட்டு விடுவார். நிகழ்ச்சி முடிந்து போகும்போது நாரதர் வாசலுக்கு சமீபமாக யாரையோ 'கடிப்பதற்காக' நின்றார்.

"மாணவர்களை சுயமாக எழுதி பேச வைக்க வேணும் என்று நீங்கள் நினைச்சியள்! இப்ப பார்த்தியளோ பேரிடியை... பெண்ணியம், பின் நவீனத்துவம் அது இதெண்டு பிள்ளைகளுக்கு உதவாத தலைப்புகளிலெல்லாம் பேசுகின்றார்கள். மாணவர்கள்

எங்கே சுயமாக எழுதுகின்றார்கள். திரும்பவும் பெற்றார்தான் எழுதிக் குடுக்கிறார்கள்." பாடசாலை அதிபருடன் பேச்சுக் கொடுத்தான் கோபால். அதிபர் ஒன்றும் பேசாமல் தலையைக் குனிந்து கொண்டு நின்றார்.

"பிள்ளைகளை முன்னேற விடாமல் தடையாக இருப்பவர்கள் பெற்றோர்கள்தான்" தானே முடிவையும் சொன்னான் கோபால்.

"கொஞ்சம் உதிலை நிண்டு கொள்ளும் வேணி. ரொயிலற் போட்டு வாறன்." நேரத்தை தாமதித்தால் நாரதரைத் தவிர்த்து விடலாம் என்பது மோகனின் எண்ணம்.

நேரத்தைக் கடத்தினாலும் நாரதர் அவ்விடத்தை விட்டு நகர்வதாக இல்லை. நாரதர் வெளியே விஷயத்தை முடித்துக்கொண்டு, அவராகவே இவர்களைத் தேடி உள்ளே வருகின்றார். இதழ் பிரித்து ஏதோ சொல்ல விழைகின்றார்.

அதற்கிடையில் வேணி தன் இரு கரங்களையும் கூப்பியவாறே "நன்றி, வணக்கம்." என்று சொல்லிக் கொண்டு, கதவை வேகமாகத் திறந்து நழுவினாள்.

"எட எனக்கு இது தெரியாமல் போயிற்றே" என்றார் மோகன்.

"இந்த விசயத்தில் எனக்கு, எனது மகன் விமேஷ்தான் குரு" என்றாள் வேணி. மகன் கிளப்பிய புழுதியில் குடும்பமே மறைந்து தப்பித்தார்கள்.

தூண்டில்

-டொமினி ஜீவா

உங்களது சுய வரலாற்று நூலின் மூன்றாவது பகுதியை நூலுருவில் எழுத வெளியிட்டால், என்ன?

பெரிசு. எஸ். தேவராஜன்

சுய வரலாறு சொல்லும் இரண்டு பகுதி நூல்களை ஏற்கனவே நூலுருவில் எழுதி வெளியிட்டு வைத்துள்ளேன். அதில் முதலாவது பகுதியான எழுதியபரத கவிதைக்கு வரையியபரத சித்திரம்! ஸ்ரீதகம் ஆங்கிலத்தில் ஏற்கனவே வெளிவந்து விட்டது. அந்நூல் சிங்களத்தில் வெளிவரவுள்ளது. எனது சுய வரலாற்றின் மூன்றாம் பகுதியைக் கட்டும் கட்டமாக எழுதிக்கொண்டிருக்கின்றேன். அநேகமாக இனிப் ஸ்ரீதகமாக வரப்போகின்ற அந்த நூல்தான், எனது சுய வரலாற்றின் கடைசிக் கட்டமாக அமையலாம். கொஞ்சம் பொறுத்திருக்கலாம்!

அச்சு உபந்தம் எந்த ஆண்டு கண்டுபிடிக்கப்பட்டது? கேகரவை. எஸ். தவந்திரி

1536இல் ஐரோப்பாவில் முதன் முதலில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது.

நீங்கள் ஏன் உங்களுக்கென்றொரு புனைபெயரைச் சூட்டிக்கொள்ளவில்லை? வல்லிவடித்திரை. சு. சிநீலகந்திராசா

தொடர்ந்து நீண்ட காலமாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு மாசிகையாளன் பல கட்டங்களில், புனைபெயரில் புதிது எழுத வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டிருக்கும். அந்த அந்த எழுத்துருடைய வைத்தே எழுதலான எழுதுவதைத் தரமான வாசகன் இனங்கண்டுவிடக் கூடும்.

உண்மையை உண்மையின்படி சொல்லுங்கள். நீங்கள் யாரை உதயபூர்வமாக எச்சிக்கிறீர்கள்? சாவகச்சேரி. எஸ். ரதோத்தரன்

எனது இளம் பராயத்தில் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டால், பதில் சொல்லக் கொஞ்சம் தயங்கியிருப்பேன்! இன்று வெகு நிதானமாகச் சொல்லப்போனால், இந்த மண்ணில் மலர்ந்து, நிமிர்ந்து எழுந்து நிற்கும் சகல படைப்பாளிகளையும் நான் நெஞ்சார நெகிழ்ச்சியோடு நோக்கிறேன்.

இத்தனை ஆண்டுகளாக இடைவிடாது ஓர் இலக்கியச் சஞ்சிகையைக் கொண்டிருந்த வசூல்களாளர், இதனால் ஏற்படும் உடல் உழைப்பு ஒருபக்கம் இருக்கட்டும். பொருளாதார ரீதியாக ஏற்படும் சீரமைப்புகளை எப்படிச் சமாளிக்கின்றீர்கள்?

பெல்லிப்பவளை. செல்வி குமுதினி

இந்த வகையில் சிந்தித்து, இந்த மாதிரியான கேள்வியைக் கேட்டதற்கு எனது மனமார்பிந்த நன்றிகள். மல்கைக்கொண்டிருக்கும் ஆதீம நெருக்கமுள்ள நண்பர்கள் சிலர் இருக்கின்றனர். பொருளாதார நெருக்கடிக்கு உட்படும் சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம் மல்கைக்கையால் பாதுகாத்து, நிலை நிறுத்தி வருபவர்கள், இவர்கள்தான். மல்கைக்கையின் நீண்டகால நிலையுயிற்றி நூலாளர்ஹை எழுத உத்தேசித்துள்ளேன். அதில் இந்த மகத்தான மனிதர்களின் நாமங்கள் எல்லாம் இவர்களின் பிற சந்திப்புகள் மார்த்தி மகிழ் என் கையால் எழுத்தில் வழித்து வைப்பதுதான் எனது உத்தேசம்.

இதில் வேலைக்கை என்னவென்றால், தினக்குரல் புத்தக விமரிசனத்தில் அந்த அந்த மாத விமரிசனத்தைப் படித்துப் பார்த்தும் சில இலக்கிய விருப்பிகள், முன்னொலிமலம் தவறாமல் மல்கைக்கை இதழ் எங்கள் கைகளுக்குக் கிடைத்து வந்தது. இன்று வருவதில்லையே, ஏன்? எனக் கண்டனக் கடிதமெல்லாம்

வரைந்து தள்ளுவார்கள். சந்திரன் பதிவுப் புத்தகத்தில் பெயர்களைத் தடவிப் பார்த்தால், இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரேயே இவர்களினது சந்திரன் காலம் முடிவடைந்திருக்கும்.

- எத்தனை எத்தனையோ பொருளாதாரம் நிரச்சினைகளுக்கு மல்கைக்கை கூடுகொடுத்திருந்தால் இத்தனை ஆண்டுக் காலமாக நிலைத்து நிற்கின்றது!

அந்தக் காலத்து இலக்கிய நண்பர்களை நீங்கள் நினைத்துப் பாப்பதுண்டா?

சூருநாகல். எஸ்.வைரவநாதன்

மலையகத்தைச் சேர்ந்த தோழர் கே.கணேஷ் சிறுது காலம் யாழ்ப்பாணவாசியாக இருந்தார். ராஜகோமலன் என்பவர் ஆசிரிய கலாசாலையை முதலாகப் பரீட்சை எழுதி விட்டு ஓய்வாக இருந்தார். இவரை நான் பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலையில் முன்னால் யோடப்பட்டிருந்த வாங்கிவிட்டுக் கொடுத்து யேயர் படித்துக்கொண்டிருந்த சமயத்தான் முதன் முதலில் சந்தித்துக் கதைத்ததாக ஞாபகம். அவர்தான் நண்பர் எஸ்.பொன்னுத்துரைய எனக்கு முதலில் அறிமுகப்படுத்திய ஞாபகம். நின்னர் டானியல், அதன் நின்னர் ரகுநாதன். தோழர் கார்த்தி கேசவின் தோழமை உறவுதான் எங்களை இணைத்துப் பிணைத்து வைத்தது. அவரது இல்லம் யாழ். விட்டோரியா வீதியில் அமைந்திருந்தது. உருமிராய் குலவர் சிங்கம் என்பவர் நட்பாளர். தொடர்ந்து கணேச விங்கன் உறவு கொண்டார். சிமேன்ஜி இந்தியாவில் இருந்து திரும்பியிருந்தார். எங்களது நட்பு வட்டம் விசாவித்தது. நின்னர் பல இலக்கிய நண்பர்கள் ஒன்று சேர்ந்தோம். இதற்கு அடித்தளமாக அமைந்தது, அந்தக் காலகட்டத்தில் தமிழகத்தில் பிரபல இடதுசாரி அரசியல்வாதியான தோழர் ஜீவானந்தம் கள்ளத்

தோணியில் தயி வந்து, தோழர் கார்த்திகேசனது இல்லத்தில் தங்கியிருந்தார். இவரது வரவு எங்களுக்கு கெல்லாம் புதுத்தெய்வம் உண்டாயது. யாழ்ப்பாண முற்ற வெளியில் மொதுக் கூட்டமொன்றும் ஏற்பாடு செய்யப் பட்டிருந்தது. இடதுசாரி சிந்தனை வயப்பட்டுவர்கள் ஒன்றுகூடித் திரள ஜீவானின் இந்த வரவு பாதையமைத்துத் தந்தது. விரிவாக எழுதப்பட வேண்டிய ஆவணம் பதிவு மிக்க காலகட்டத் தகவல்கள் இவை.

- நீண்ட நெருங்காலத்திற்கும் நின்னர் பாலிய நண்பர் ராஜகோமலனை கொண்டாடுச்சேனை இல்லத்தில் சந்தித்து நீண்டநேரம் சம்பாஷித்துக் கொண்டது, மனதிற்கும் பெரும் நிறைவைத் தருகின்றது.

மல்கைக்க காரியாலயத்திற்கு அடிக்கடி இலக்கிய நண்பர்கள் வந்து போகின்றனரா?

பஞ்சை. எஸ்.மணிகங்கல்

நான் இயங்கி வரும் மல்கைக்க காரியாலயம் செயலாற்றி வருவதே, கொழும்பின் கெந்திரமான பகுதியில் தான். வெளியூரில் இருந்து கொழும்பு வந்து செல்லும் பல இலக்கிய நண்பர்கள் அடிக்கடி வந்து போகின்றனர். இவர்களில் பல புதுமுகங்களும் அடங்குவர்.

சென்ற காலங்களில் எழுத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்காகத் தலையான பங்களிப்புச் செய்து, மறைந்துவிட்ட பலரை நின்று நாம் வசத் கருத் மறந்துபோய் விட்டோமே? இது பற்றி..

சுன்னாகல். க.வேலுநகர்

இந்த வகையில் எனக்குக்கூட மனத்தெயிப்பு இடைபிடையே ஏற்படுவதுண்டு. உள்நாட்டுப் புத்தகத்தைக்

காரணம் காட்டித் தயித்து வந்தோம். இனிமேலாவது அவர்களை நினைவுகூரப் பழக்கிக்கொள்வோம்.

மல்கைக்கைய யாழ்ப்பாணத்தல் ஆரம்பித்த அந்தக் காலத்தல் இத்தனை ஆண்டுக் காலம் தொடர்ந்து நடத்த வருவேன் என்ற மனத்துணர்ச்சல் இருந்ததா, உங்களுக்கு?

சுன்னாக்குளி. எஸ்.தவசீலன்

என்னை முற்று முழுதாக அறிந்தவர்களுக்கு நன்றி தெரியும், நான் அசாதாரணமான துணிச்சல்காரன் என்று. திட்டமிட்டு இயங்கி வருபவன். எத்தனைதான் இடையூறுகள் வந்துள்ள போதும் கூட, எடுத்த காரியத்தை செய்து முடிப்பதில் என்னை நானே முற்று முழுதாக உயிக்கொடுத்தே இயங்கிக் கொண்டிருப்பவன். யாழ்ப்பாணத்தை - நான் நிறுத்தியுண்டிருந்த போதிலும் கூட, கொழும்பிலிருந்து பல ஆண்டுகளாக மல்கைக்கை இதழைத் தொடர்ந்து வெளியிட்டே வருவதுதான், மல்கைக்கை புத்தகம் பிரசுரங்களையும் இடையறாது வெளியிட்டே வருபவன். எனக்கு இருக்கும் இடமல்ல மிரச்சினை. திட்டமிட்ட படி காரியமாற்ற வேண்டும்.

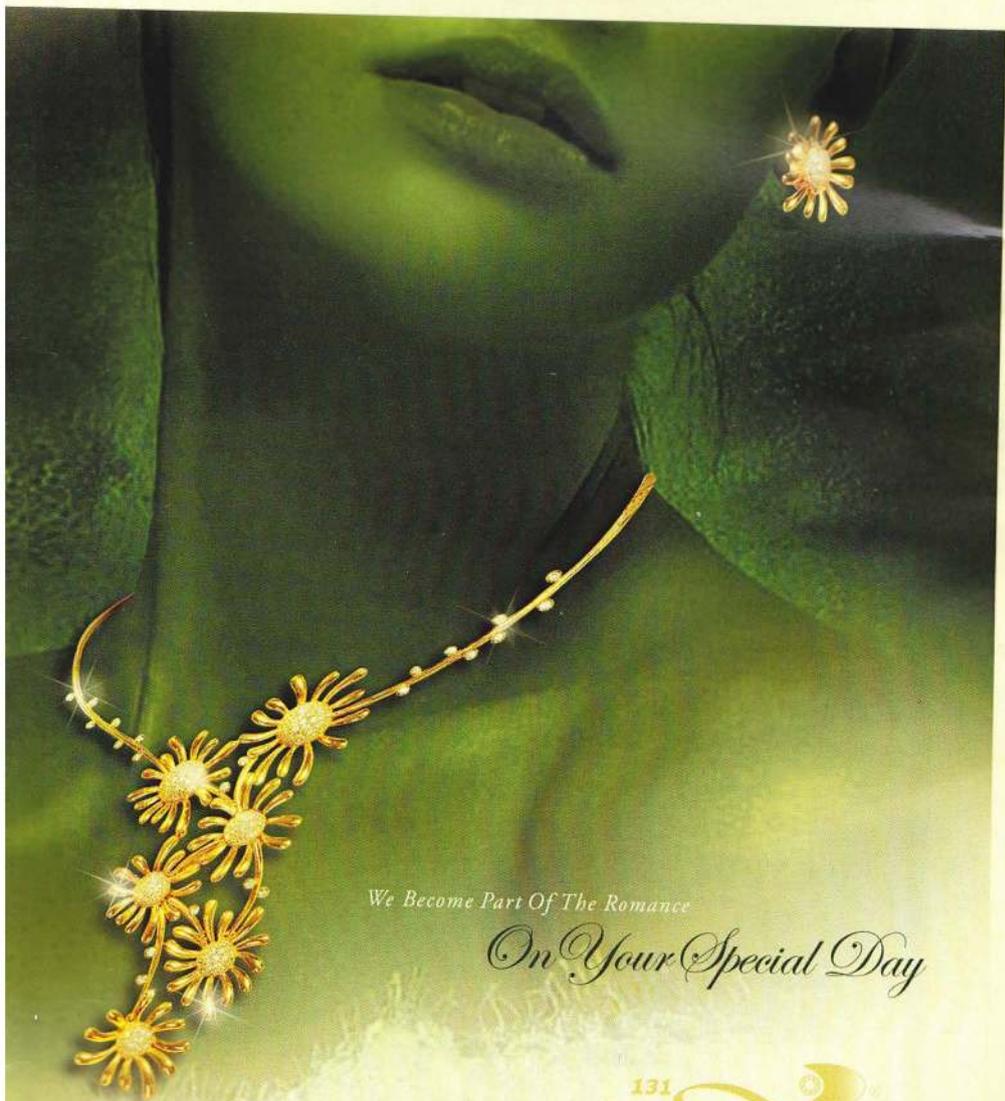

சென்ற ஜனவரி மாத ஆரம்பத்தல் கொழும்பில் நீங்கள் உட்பட முருகபுத்த, ஞானம் ஞானசேகரன், பூபாலசிங்கம் ஸ்ரீதரசிங் ஆகியோர் முன் கையெழுத்துக் கொழும்பில் மிகக் காத்திரமானதும், பெறுமத் வாப்பந்ததுமான ஒரு சர்வதேசத் தமழ் எழுத்தாளர் மகாநாட்டைப் பற்றி, நீங்கள் உங்களது கருத்தைப் பதிப்பிக்க வில்லை என்ற மனக்குறை எனக்கு உண்டு.

Mallikai

November - 2011

We Become Part Of The Romance

On Your Special Day

131

Devi

Jewellers (Pvt) Ltd.

Designs Expressions Since 1988

22 KT Gold Jewellery

Devi Jewellers (Pvt) Ltd. 131, Sea Street, Colombo 11, Sri Lanka. Tel: +94 112 395001-5, Fax: +94 112 327101, E-mail: info@devijewellers.lk